

SOLFASOL 3 YAŞINDA

SOLFASOL
Ankara'nın Gayriresmi Gazetesi

Biz şimdi alçak sesle konuşuyoruz ya
Sessizce birleşip sessizce ayrılıyor ya
Anamız çay demiyor ya güzel günlere
Sevgilimizse çiçekler koyuyor ya bardağa
Sabahları işimize gidiyoruz ya sessiz sedasız
Bu, böyle gidecek demek değil bu işler
Biz şimdi yanyana geliyor ve çoğalıyoruz
Ama bir ağızdan tutturduğumuz gün hürlüğün havasını
İşte o gün sizi tanrılar bile kurtaramaz.

Cemal Süreya

Aylık Gazete

Mayıs 2014

Yıl: 4 Sayı: 37

gazetesolfasol.com

Direniş Nöbeti: Yatağan İşçileri Kurtuluş Parkı'nda Direniyor

10 Nisan'dan bu yana Ankara'da Özelleştirme İdaresi Başkanlığı karşısındaki Kurtuluş Parkı'nda "direniş nöbeti" tutan işçiler, Yatağan Termik Santrali ihalesinin yapılacağı 30 Nisan'a kadar nöbete devam edecek. İşçiler, Yeniköy ve Kemerköy santrallerinin ihalesinin yapıldığı saatlerde bir basın açıklaması yaptı. Açıklama sonrası işçiler, binaya girmek için bariyerleri yıkınca polis, biber gazı ve TOMA'larla müdahale etti. Plastik mermi ve atlı polislerin de kullanıldığı müdahalede bazı işçiler ve gazeteciler yaralandı.

Deniz Gümüsel, Fahri Aksirt, Birgül Ulutaş >> s.6/7

Foto: Emine Kart

TED Koleji Yıkımı

Şehnaz Azcan >> s.08

Baykuşlar ve Diğerleri

Zeynep Alica >> s.09

Sol Taraftan İktidara Yönelmek

Arif Şentek >> s.10

Roboski Müzesi Yarışması >> s.12-13

Merdiven Fanzin Sergisi >> s.17

Alper Fidaner Fotoğraf Sergisi

Özgür Ceren Can >> s.19

Yücel Sineması Onarımı >> s.20

Uçan Süpürge Kadın Filmleri Festivali
Başlıyor >> s.22

Ankara'da Denetimsiz Toplu Taşıma 3 Can Daha Aldı!

21 Nisan'da İstanbul Yolunda, EGO otobüsü önündeki ÖHO'den kurtulmak için manevra yaptı ancak duramadı. Önce ÖHO'ya çarptı ardından da yol kenarındaki durakta bekleyen iki kişiye çarptı.

M. Onur Yılmaz >> s.3

İhmalin ve İhlalin Kurbanı 633 Çocuk

Gündem Çocuk Çocuk Hakları Merkezi, 'Türkiye'de Çocuğun Yaşam Hakkı 2013 Raporunu' açıkladı. 2013 yılında Devlet eliyle ya da ihmalinden 633 çocuk öldü. Bu rakam geçtiğimiz 2012 yılında 609'du. Gündem: Çocuk >> s.3

Ulucanlar Cezaevi Sinema Salonu, Çağdaş Sanatlar Merkezi'nde engelimiz olsun olmasın, bizi hep birlikte film izlemeye çağırıyor. >> s.18

Başka Dünyanın Çocukları

Üst kuşaklar tarafından yönetilen siyaset ve markalar için siber dünyanın artık bir zorunluluk olduğunun kaçınılmaz bir göstergesi oldu Gezi Parkı protestoları...

İsmail Hakkı Polat >> s.15

Ankara Engelsiz Filmler Festivali -2 (2014)

2013'te ilk kez yapılan, engeli olan ya da olmayan tüm sinemaseverlere kapılarını ardına kadar açan Ankara Engelsiz Filmler Festivali yine yaşadığımız şehre geldi. Festival, 20-25 Mayıs 2014 tarihlerinde

Ulucanlar Cezaevi Sinema Salonu, Çağdaş Sanatlar Merkezi'nde engelimiz olsun olmasın, bizi hep birlikte film izlemeye çağırıyor. >> s.18

Erguvanlar Açmış, Bahar Gelmiş Ankara'ya!

Erguvan, yapraklanmadan önce Nisan ayı sonuyla Mayıs ayı başında yalnızca birkaç haftalığına baharın müjdecisi kabul edilen morumsu pembe renkte çiçekler açar.

Yıldırım Lise >> s.9

Kaygısız çünkü:
kapatıldığı cezaevinde çocuk olmaktan
vazgeçen çocukların
yaşadığı bir memleketin havasını tenefüs ediyoruz.
Ve artık nefes almakta zorlanıyoruz.

Ethem Sarısülük'ü Öldürmekten Sanık Polis Memuru A.Şahbaz'a 5 Yıl Ceza İstenirken, Duruşmalar Sırasında Polis Saldırısına Uğrayan 12 Ankaralı Hakkında 12 Yıl Hapis İstemiyle Dava Açıldı...

Ethem Sarısülük'ün katilinin yargılandığı davanın ikinci duruşmasında adliye önünde polis saldırısına uğrayanlara dava açıldı. Hazırlanan iddianameye göre adliye kapısına ya da polisi taşımak için gönderilen belediye otobüsüne taşla verilen maddi hasar belirtilirken, müdahale sırasında yaralanan ve hastaneye kaldırılan kişilerden bahsedilmiyor. 28 Ekim 2013'de Ethem'in öldürülmesi hakkında yapılan duruşmada, adliye önünde bine yakın insan destek vermek için toplanmış ve duruşma bitimine yakın polis, toplananlara gaz, su ve coplarla saldırmıştı. Polis saldırısı sırasında, saldırıdan kaçamayan aralarında engelli vatandaşların da olduğu birçok kişi yaralanmıştı. Adliye kapısındaki sensörler ile bir belediye otobüsü de hedef gözetilmeksizin atılan taşlarla zarar görmüştü. **Abo/Solfasol**

Tanrıtanımazlar Dernekleşti

Ateistlerin hukuksal problemlerinde yanlarında durmak, haksızlığa uğrayan ateistlere destek vermek üzere ateistler örgütlendi ve dernek kurdu. Özellikle iktidar çevrelerinin ateistleri, tehlikeli birer düşman, hain, terörist gibi damgalanmasına, aşağılanmasına tepki vermek üzere bir grup ateist bir araya geldi ve Ateizm Derneği'ni kurdular. **ateizmdernegi.org/Abo/Solfasol**

Marquez, Öldü.

Türkiye, Marquez'i ülkede 12 Eylül rejiminin karanlığı sürerken, 1982'de Nobel Edebiyat Ödülünü almasıyla tekrar hatırlamış ve onun romanları, karanlığa direnenlerin ellerinden düşmemiştir. Ardı ardına Türkçeye çevrilen romanları, her zaman çok satanlar listesine girmiştir.

"Albay Aureliano Buendia, yıllar, yıllar sonra, idam mangasıyla yüz yüze geldiğinde, buz denen şeyi, babasıyla keşfe çıktığı o Irak ikindi vaktini hatırlayacaktı birden. O zamanlar Maconda, tarih öncesi kuşların yumurtaları kadar ak ve kocaman çakıllarla örtülü yatağı boyunca dupduru akan bir ırmağın kıyısında kurulmuş yirmi hanelik bir kerpiç köydü. Dünya öyle çiçeği burnundaydı ki, birçok şeylerin adı yoktu daha: 'nah şu kadar' diye parmağınla göstermek zorundaydın meram ettiğin şeyi..." **Yüzyıllık Yalnızlık'tan...** (Sander Yayınları, 1974 Sayfa 9, Çeviren Seçkin Cılızoğlu)

Gabriel José de la Concordia García Márquez, Kolombiya-Aracata'da, 6 Mart 1927 doğan özgürlükçü yazar ve gazeteci. Marquez, 2001 Kasım'ında Guardian'a verdiği söyleşide, "**Yüzyıllık Yalnızlık**" adlı romanını yazdığı sırada yaşadıkları sıkıntıları anlatır:

"Ağustos 1966 başlarında karım Mercedes'le birlikte Yüzyıllık Yalnızlık'ın orijinal kopyasını Buenos Aires'e yollamak üzere Mexico City'deki San Angel postanesine gitmiştik. Paket içinde 590 sayfa yazdıklarım vardı ve üzerinde Editorial Sudamericana'nın editörü Francisco Porrúa'nın adresi bulunmaktaydı. Memur posta paketini teraziye koydu, uzunca bir süre kafadan hesaplama yaptı ve "Borcunuz 82 pezo" dedi.

Karım Mercedes elindeki parayı saydı, üstüne cüzdanından madeni paraları da ekledi: "Ama bizde sadece 53 pezo var" dedi.

Bir yılı aşkındır adamakıllı yoksul bir hayatın içindeydik, böyle durumlara artık alışmıştık, önemsemedik. Paketlediğimiz kopyaları açtık, ikiye böldük. Paramız yettiği kadarıyla bir parçasını Buenos Aires'e gönderdik. Sonrasını düşünmedik bile. Nasılsa cuma günüydü, saat altıya geliyordu ve postane pazartesiye kadar açılmıyacaktı. Düşünmek için koca bir hafta sonu vardı. Satabileceğimiz ya da rehine bırakacağımız pek bir şey kalmamıştı ama hala borç alabileceğimiz birkaç arkadaşımız vardı. Elimde günde en az altı saat çalışmak suretiyle bir yılda romanımı yazdığım küçük bir daktilom vardı. Daktiloyu elbette satamaz ya da rehine veremezdik, zira geçimimiz için ona ihtiyacımız vardı."

Marquez, genç yaşta hukuk fakültesini bırakır ve gazeteciliğe başlar. Gazetecilik yaşamı boyunca, diktatörlerin yolsuzluklarının izini sürer, haksızlıklara başkaldırır. Birçok kısa öykü yazar. **Yaprak Fırtınası, Albaya Yazan Kimse Yok, Yüzyıllık Yalnızlık, Kolera Günlerinde Aşk, Başkan Babamızın Sonbaharı, Mavi Köpeğin Gözleri, ve Benim Hüzünlü Oropum**, romanlarıdır. **Anlatmak İçin Yaşamak** isimli bir kitapta da anılarını toplamıştı. Fidel Castro'nun yakın arkadaşıydı. Küba'da Sinema Enstitüsünün yönetmenliğini uzun süre sürdürmüştü. **Abo/Solfasol**

ODTÜ'lüler, ODTÜ Ormanını Büyütüyor, Yıl Sonuna Kadar 300.000 Ağaç Dikilecek

ODTÜ'lü öğrenciler, mezunlar ve birçok Ankaralı 20 Nisan'da ODTÜ ormanının İncek tarafında 12 bin adet fidan dikmek üzere buluştu. ODTÜ Yolu için Melih Gökçek'in hukuk dışı yollarla kestirdiği 3000 ağaca karşılık, ODTÜ'lüler 1 yıl içinde 300.000 ağaç dikme sözü verdiler. "Bir ağaç sizden, bir orman bizden" kampanyasında bugün itibarı ile kadar 62.000 ağaç dikildi. Ankaralılar bu kampanyaya hem ağaç dikerek, hem fidan sağlayarak katılabiliyor. ODTÜ Ormanı, <https://biragacsizdenbirormanbizden.org.tr/> adresinden ve 6056'ya orman yazarak atacağınız bir SMS ile katkılarınızı bekliyor... **metu.edu.tr/Abo/Solfasol**

1915'te Ermeni Halkının Uğradığı Soykırım Anıldı

25 Nisan'da Yüksel Caddesinde, 1915'te Ermeni halkının uğradığı soykırıma karşı "Ankara Ermeni Soykırımı Anma İniyatifi" tarafından bir basın açıklaması ve anma etkinliği düzenlendi. İniyatifi, İHD, AKA-DER, ÇHD, HDK, BDP, Dur-de gibi gruplar ve bağımsız sol muhalif kişilerden oluşmakta.

Açıklamada, Anadolu'da, birinci dünya savaşı öncesi Ermeni patrikhanesinin verilerine göre 2 milyon olan Ermeni nüfusunun soykırımla birlikte ve sonrasında uygulanan politikalarla bugün 60 bin civarında olduğu, 1915'te Ankara'daki nüfusun 1/3'ünü oluşturan Ermeni nüfusundan bugün geriye bir şey kalmadığı anlatıldı.

1915'teki soykırımda Ermenilerle birlikte, Anadolu'nun diğer Hıristiyan

halklarının da soykırıma uğradığı vurgulanan açıklamada Süryaniler, Nasturiler, Ezidiler, Rumların da o dönem Ermenilerle aynı acıları paylaştıklarından söz edildi.

Çankaya Köşkü ve Koç Müzesinin gerçek sahipleri nerede?

Devletin soykırımla birlikte Ermeni halkını yok etme politikalarından biri olan ve bugünde devam eden asimilasyon'a da dikkat çekilerek, Çankaya Köşkü ve Koç Müzesi örnekleri verilerek, devletin başı ve sermayenin başının el konulmuş Ermeni mülkü üzerine oturtulduğuna dikkat çekildi.

Talepler

Tarihle yüzleşmek, başta Ermeni halkı olmak üzere "soykırım" kurbanlarının acısını paylaşmak ve halkların kardeşliğinden, eşit, özgür, gönüllü birliğinden yana bir adım atmak için buradayız denilen açıklama ;

Ermeni soykırımının inkârına son!

Özür dilensin.

Soykırım mağdurlarının vatandaşlık hakları iade edilsin. Gasp edilmiş, el konulmuş bütün maddi zenginlikleri iade ya da tazmin edilsin.

Soykırım suçu işleyen faillerin isimleri okul, bulvar, cadde, meydan, sokak vb. bütün kamusal alanlardan temizlensin.

Kamusal mekânlara soykırım kurbanlarının adı verilsin.

Okullardan, eğitim programlarından, kitle iletişim araçlarından ve çeşitli Devlet kurumları aracılığıyla yapılan bütün dezenformasyon çalışmalarından vazgeçilsin.

Soykırımın inkârı "nefret suçu" olarak kabul edilsin, talepleri dillendirildi. **HDK/Abo/Solfasol**

Yolcular "Armut", Duraklar "Armut Bahçesi" Ankara'da Denetimsiz Toplu Taşıma 3 Can Daha Aldı!

Durağa, yaklaşan EGO otobüsünden önce yanaşmak isteyen Özel Halk Otobüsü(ÖHO) ani bir direksiyon hamlesi ile EGO otobüsünün önüne kırar. Ani bir frenle zor duran EGO şoförü ile ÖHO şoförü göz göze gelir. ÖHO şoförü ve biletiçisinin el kol hareketleri ve tehditkar bakışları karşısında 'belaya bulaşmak' istemeyen EGO şoförü yol hakkı kendinde olmasına rağmen geri durur. ÖHO çapraz bir şekilde yolu kapatarak durağa yanaşır ve yolcuları kendi tabirleriyle "armut" toplar gibi toplar. Bu hikayeye pek çok Ankaralı hiç yabancı değil. Hemen her gün canımız pahasına oynanan bir 'it dalaşı' oyunu, tek taraflı bir yarış sürer gider Ankara'da. Pek çok kaza da olur bu sırada ama can kaybı olmadan hiçbirimiz duymayız. Ama 21 Nisan'da farklı bir şey oldu....

21 Nisan'da İstanbul Yolunda, sıradan bir günden farklı olarak EGO otobüsü önündeki ÖHO'den kurtulmak için manevra yaptı ancak duramadı. Önce ÖHO'ya çarptı ardından da yol kenarındaki durakta bekleyen iki kişiyi ezdi. Kazaya ilişkin soruşturma sürüyor. Kazanın Trafik Kanunu kapsamındaki sorumlusu elbette bulunacak. Ama sürüp giden, alışageldiğimiz bu "it dalaşı" bu sefer de üç hemşehrimizin canına mal oldu. Olay anında durakta bekleyen Mustafa Karagöz ve ÖHO'da bulunan Ahmet Alıcılar'ın olay yerinde, yine durakta bekleyen Hacettepe Üniversitesi öğrencisi Emin Ahmet Taşlıca ise kaldırıldığı hastanede yaşamını yitirdi.

Olanlar, olacakların göstergesi!

Olaydan bir gün sonra Ankara Büyükşehir Belediye Başkanı Melih Gökçek "halk otobüsleri konusunda tedbir almamız gerekiyor" dedi. EGO otobüs şoförlerine de ceza kesme uygulaması başlatacaklarını söyledi. Aynı Gökçek bundan tam sekiz yıl önce, 23 Ocak 2006'da, aynı yolda 300 metre ötede, yine bir ÖHO 9 kişinin ölümüne sebep olduğu gün "Özel Halk Otobüsleri mutlaka kaldırılacak" da demişti. 30 Kasım 2010'da aynı yerde (Şaşmaz Kavşağında) yine bir Özel Halk Otobüsü'nün karıştığı kazada 2 kişi hayatını kaybetti. Aynı 'sert' sözleri o zaman da duyduk. Yani bu yakada değişen ve öyle görünüyor ki değişecek bir şey yok.

Toplu Taşımanın 'Düzeni'!

Ankara'daki otobüsle toplu taşıma işine biraz daha yakından bakarsanız bu olanın bir kaza olmadığını hergün tekrar etmemesinin ise şans olduğunu görürsünüz:

Ankara'da yolcu sayısının kimsenin ağızını sulandırmayacak derecede 'az' olduğu hatlarda ÖHO yoktur. Oralara sadece ve seyrek olarak EGO otobüsleri gider. ÖHO ve EGO otobüslerinin ortak çalıştığı hatlarda ise otobüs sıra ve saatleri ÖHO'ların mümkün olan en fazla sayıda yolcu taşıyabilmesine göre tasarlanmıştır. Örneğin 30 dakikada bir otobüs geçen bir hatta 25-30 dakikanın ardından önce ÖHO otobüsü görünür ufukta. ÖHO biriken yolcuları kesesine doldurduktan hemen bir-iki dakika sonra EGO otobüsü görünür. Geriye kalan tek tük yolcu da EGO'ya biner. Sonra yine 25 dakikalık bir bekleme başlar. Hat bir sonraki ÖHO için yolcu 'biriktirmeye' başlar. Bu devir daimde EGO otobüsünün kazara bile olsa ÖHO'nun önüne geçtiği hiç görülmemiştir. Çok düşük maaşlara talim eden taşeron işçi konumundaki EGO şoförleri bu konuda korkutulmuş ve sindirilmişlerdir.

Bazı ÖHO tekellerinin yarattığı bu şiddet ve tehdit ortamına son yıllarda telsiz telefon ağı ile haberleşmeyi de ekleyen ÖHO'ler duraklardaki yolcu sayısı ve 'rakip' hattın konumuna göre hareket

etmekte ve kendi tabirleriyle "armut bahçesi"ne dalmak için yani durağa yanaşmak için en uygun zamanı kollamakta pek ustalastılar.

Bir kaç farklı hattın birleştiği ve kent merkezine doğru giden ana yollarda ise bir 'düzen' tutturmak mümkün olmadığından yolcu kapma yarışı direksiyon kırma, gazla yüklenme ya da gereğinden fazla yavaş gitme gibi taktik manevralarla yürütülmeye çalışılıyor. Sonuçta mezun olmasına haftalar kalan bir mühendislik öğrencisini, bir kimya profesörünü ve işine gitmekte olan bir hemşehrimizi kaybettik. Ve üzülerek söyleyelim ki toplu taşımada ciddi yapısal tedbirler alınmadıkça da bu son olmayacak! / Mehmet Onur Yılmaz

Kaygılıyız çünkü;
oyun oynadığı sokakta
gaz fişegiyle vurulan çocukların
yaşadığı bir memleketin havasını teneffüs ediyoruz.
Ve artık nefes almakta zorlanıyoruz.

Kaygılıyız çünkü;
çalıştırıldığı atölyede, tarlada parmağını, kolunu
ve hatta yaşamını kaybeden çocukların
yaşadığı bir memleketin havasını teneffüs ediyoruz.
Ve artık nefes almakta zorlanıyoruz.

Kaygılıyız çünkü;
ihmal, istismar ve şiddeti
çoğu zaman en yakınlarından gören çocukların
yaşadığı bir memleketin havasını teneffüs ediyoruz.
Ve artık nefes almakta zorlanıyoruz.

Kaygılıyız çünkü;
eğitim, sağlık, barınma gibi
temel hakları bir lütüfmuş gibi sunulan çocukların
yaşadığı bir memleketin havasını teneffüs ediyoruz.
Ve artık nefes almakta zorlanıyoruz.

İhmalin ve ihlalin Kurbanı 633 Çocuk!

Gündem Çocuk Çocuk Hakları Merkezi, 'Türkiye'de Çocuğun Yaşam Hakkı 2013 Raporunu' açıkladı. 2013 yılında Devlet eliyle ya da ihmalinden 633 çocuk öldü. Bu rakam geçtiğimiz 2012 yılında 609'du.

Derneğin basın açıklamasında şunlar dile getiriliyordu: Ölüm ve çocuk yan yana anılması bile zor iki sözcükken 2013 yılında da ne yazık ki Türkiye'de, 633 çocuk önlenemez sebeplerden dolayı yaşamını yitirdi. 2012 yılında yaşam hakkı ihlaline uğrayan en az 609 çocuk, 2013 yılında yaşamını kaybedecek 633 çocuğun haberini veriyordu bize.

Çocukların yaşadıkları ihlallerin üstü örtülmeye devam edildikçe, sorumlular cezasız bırakıldıkça, olanlardan dersler çıkartmak ve acil yapısal önlemler almak yerine her bir olayı münferit olaymış gibi gösterdikçe, her bir çocuğun ölümünün bir başka çocuğun ölümünü haber verdiğini biliyoruz.

Bu yılki raporumuzdaki rakam geçen yıla

oranla artış gösterdi. Bu artış elbette ki Türkiye'de ne yazık ki azalmayan ve belki de artan çocukların yaşadıkları yoksulluğun, yoksunluğun, ayrımcılığın, ırkçılığın, şiddetin sonucu olarak karşımızda duruyor.

2013 yılında polis tarafından gaz fişegi ile yaşam hakkı ihlaline uğrayan 15 yaşındaki Berkin Elvan'ı, rapor hazırlığı sırasında kaybettik. Berkin'in öldürülmesinin ardından yüzbinler sokağa çıktı. Biz Berkin'in ardından sokağa çıkanların sadece Berkin değil devlet eliyle doğrudan ya da ihmalile öldürülen tüm çocuklar için çıktığını düşünmek istiyoruz. Çünkü biliyoruz ki başka çocukların ölmemesi için yapılması gerekenleri çok daha kalabalık, çok daha yüksek sesle, hep birlikte söylemeliyiz.

1 Ocak 2013 - 31 Aralık 2013 tarihleri arasında yaşanan ölümlerle sonuçlanan yaşam hak ihlallerine yer verilen ekte görebileceğiniz raporda yer alan bazı veriler şöyle. 2013 Yılında;

- 6 yaşındaki Efe Boz gibi sağlık, bakım, eğitim gibi kamu hizmeti alırken en az 21 çocuk;

- 13 yaşındaki Uğur Kaymaz gibi yargısız infaz sebebiyle en az 4 çocuk,

- 14 yaşındaki Ceylan Önkol gibi kara mayınları ve askeri mühimmat sebebiyle en az 5 çocuk,

- 15 yaşındaki Berkin Elvan gibi toplumsal olaylar sırasında en az 3 çocuk,

- 9 yaşındaki Mert Aydın gibi şiddet sebebiyle en az 41 çocuk,

- 13 yaşındaki Ahmet Yıldız gibi iş cinayetleri sebebiyle en az 89 çocuk,

- 3,5 yaşındaki Pamir gibi kentsel ve kırsal alanda en az 101 çocuk yaşamını kaybetti.

Harekete geçmemiz için daha kaç çocuk ölmeli? Bu yılın sonunda yine benzer çocukların isimlerini anarak, benzer bir tabloyla karşılaşmamak için kamuoyunu konuya sahip çıkmaya ve Devlet yetkililerini ve hükümeti bir an evvel harekete geçmeye çağırıyoruz. Kaybedecek zamanımız da tahammülümüz de yok!

Kaygılıyız çünkü;
özel gereksinimlerinden dolayı desteklenmesi
gerekirken, sadece "engellenen" çocukların
yaşadığı bir memleketin havasını teneffüs ediyoruz.
Ve artık nefes almakta zorlanıyoruz.

Kaygılıyız çünkü;
çalıştırıldığı atölyede, tarlada parmağını, kolunu
ve hatta yaşamını kaybeden çocukların
yaşadığı bir memleketin havasını teneffüs ediyoruz.
Ve artık nefes almakta zorlanıyoruz.

Basın açıklaması;
İstanbul
12:00 Galatasaray Lisesi Önü
Ankara
12:00 Güvenpark

Detaylı bilgi için;
/cocuklarincinkaygılı
@kaygilyizcunku

Ocak 2014 İtibarı İle TÜİK Tarafından Hane Halkı İşgücü Anketi Açıklandı. Türkiye Devrimci İşçi Sendikaları Konfederasyonu Araştırma Enstitüsü (Disk-Ar), Anket Üzerine Görüşlerini Paylaştı:

- 1) TÜİK Hanehalkı İşgücü Anketi sonuçlarına göre resmi işsizlik oranları, yüksek seviyelerde devam etmektedir. **Resmi işsizlik oranı**, geçtiğimiz ay mevsimsel etkiyle birlikte **2 haneli** rakamları yeniden görmüştü. Bu rakamların kalıcı olup olmayacağını ekonominin seyri ile birlikte yöntemden kaynaklı değişkenler belirleyecektir.
- 2) Ocak 2014 döneminde umudu olmadığı için ya da diğer nedenlerle son 3 aydır iş arama kanallarını kullanmayan ve işe başlamaya hazır olduğu halde bu nedenle işsiz sayılmayanlar (umutsuzlar) da dahil edildiğinde işsizlik oranı yüzde 10,1 değil, yüzde 16,5, **işsiz sayısı** da 2 milyon 841 bin değil, **4 milyon 985 bin kişiye** ulaştı.
- 3) **Yeni işsizlerin sayısı (1-2 aydır iş arayanlar) 966 bin kişi** oldu. Bu işsizlerin 362 binini, yani yüzde 37'sini geçici bir işte çalışan ve iş bittiği için işsiz kalanlar oluşturdu. Yeni işsizlerin 162 bini ise işten çıkartılanlardan oluşuyor.
- 4) Son 1 yılda kısmi süreli çalışanların sayısındaki artış 75 bine ulaştı. **Geçici işlerde çalışanların sayısı da 151 bin kişi arttı.**
- 5) **Çaresizler, umutsuzlar ve resmi işsizlerin toplam sayısı 6 milyon 26 bindir. Geniş istihdam içindeki payı ise % 20'dir.**
- 6) **Kadınlar için geniş tanımlı işsizlik oranı %23'tür.**
- 7) 50 saat ve üzerinde haftalık çalışma süresine sahip olanların sayısı 174 bin kişi artarak, 9 milyon 622 bine yükseldi. Bu kişiler toplam iş başındaki çalışanların yüzde 40'ını oluşturdu. **Her dört kişiden biri haftada 60 saatin üzerinde çalıştı.**

Türkiye'de haftalık çalışma süresi, emsallerine göre yüksektir.

Avrupa Birliği ülkeleri ile kıyaslandığında haftalık çalışma sürelerindeki fark 12 saati bulmaktadır. Buna göre Türkiye'de 5 kişinin yapacağı işi, 4 kişi yapmaktadır. Bir yandan işgücüne katılım oranlarını yükseltirken, öte yandan işsizlik verileri ile mücadele etmenin yegâne yolu, gelir kaybına yol açmaksızın haftalık çalışma sürelerini azaltmaktan geçmektedir. Buna karşın hükümet ve sermaye çevreleri işsizlik verilerindeki artışı, istihdam yapısının niteliğini bozarak, yani yoğun çalışma koşulları altında, daha esnek ve güvencesiz çalışma biçimlerini yaygınlaştırarak durdurmanın reçetelerini topluma sunmaktadır. Hükümet işveren çevrelerinin taleplerini Ulusal İstihdam Strateji Belgesi ile programlaştırmıştır. Ucuz işgücü için, taşeron çalışmayı yaygınlaştırmayı, kıdem tazminatını fona devrederek ortadan kaldırmayı, kölelik bürolarını hayata geçirmeyi hedefleyen bu belge hükümetin gündemindedir. İşsizlikle mücadeleyi, çalışma koşullarını kötüleştirerek, ücretleri düşürerek çözmeye çalışan bu anlayışa karşı durulmalıdır. Bu strateji, işsizliğin "ne iş olsa yaparım" başlığı altında gizlenmesi stratejisidir.

İşsizlikle gerçekten mücadele etmek için;

- 1- Haftalık çalışma süresi gelir kaybı yaşanmaksızın 37,5 saate; fazla mesailer için uygulanan yıllık 270 saat sınırı, 90 saate düşürülmelidir.
- 2- Herkese en az 1 ay ücretli izin hakkı tanınmalıdır.
- 3- Herkes için iş güvencesi ayrımsız bir biçimde uygulanmalıdır.
- 4- Sendikal hak ve özgürlükler güvence altına alınmalı, sendikal barajlar kaldırılmalı, herkesin sendika hakkını özgürce kullanabilmesi için gerekli yasal düzenlemeler yapılmalıdır
- 5- Kamu girişimciliği ve hizmetleri istihdam yaratacak şekilde yeniden ele alınmalıdır
- 6- Kamuda personel açığı derhal kapatılmalıdır.
- 7- Taşeronlaşma ve kayıt dışı istihdam engellenmelidir

Kadın istihdamının artırılması ve işsizliğinin azaltılması için işgücü piyasalarındaki cinsiyetçi uygulamalara son verilmeli, ev içi bakım hizmetleri devletin gereken nitelikli, yaygın ve ücretsiz bakım hizmetlerini sağlaması ile kadının üzerinden alınmalıdır. Kadın erkek ayrımı yapmaksızın 50 çalışanın üstündeki her iş yerinde kreş açılmalı, devlet kreşlerinin çocuklar için yaş sınırı olmadan, ücretsiz ve 7/24 açık olmalı, yaşlı ve hastalar için, yine ücretsiz, 7/24 açık, çalışanlarının yarısı erkek olan bakım evleri açılmalıdır. **DİSK-AR/Abo/Solfasol**

Taraftarlar E-Bilet Tuzağına Karşı Çıkıyor...

Taksim'de e-bilet ve Passolig uygulamasını protesto etmek isteyen taraftarlara polis müdahale etti. Bazı taraftarlar gözaltına alındı. Geçtiğimiz günlerde hayata geçirilen e-bilet uygulamasını protesto etmek için bir araya gelen taraftarlar, polis müdahalesi ile

karşılaştı. 20 Nisan pazar günü, Taksim'de çeşitli taraftar grupları ve kalabalık bir futbolsever topluluğu, Taksim Galatasaray meydanında E-Bilet ve Passolig uygulamalarını protesto etmek için toplandı. Fenerbahçe, Beşiktaş ve Galatasaraylı taraftarların destek verdiği yürüyüşe çevik kuvvet ekipleri biber gazı ve tazyikli suyla müdahalede bulundu. Müdahalenin ardından polis bazı taraftarları sığındıkları dükkanlarda gözaltına aldı.

Hükümetin taraftarları fişlemek için getirdiği e-bilet uygulaması, daha ilk haftasında çuvalladı. Trabzon-Kayseri maçını sadece 232 kişi e-biletle izledi. Tribünler boş kaldı. Taraftar gruplarının "Taraftar fişlenecek, tribün kültürü bitirilecek" diyerek protesto ettiği uygulamayla, Çalık grubuna milyonlarca müşteri kazandırılmak isteniyor. Taraftar grupları dışında Fenerbahçe Futbol Kulübü ile Bursaspor Futbol takımları da e-bilet uygulamasını istemediklerini dile getirmişlerdi. **Gazeteler/Abo/Solfasol**

BDP, HDP'ye Katılıyor...

HDP Eşbaşkanı Sebahat Tuncel'e göre, "HDK kongre deneyimi; feministler, sosyalistler, liberaller, demokratlar, dindarlar, Ermeniler, Çerkesler, Lazlar yani toplumun bütün renklerinin birbiriyle tanışması ve müzakere etmesine ihtiyacı olduğunu gösteriyor. Yeni bir siyaset türüne ihtiyaç var. Toplumsal olanı siyasal, siyasal olanı toplumsallaştırmak için çalışmak gerekiyor."

Tuncel; **HDP ile birlikte olmak isteyen bütün grupların kimliğini de koruyarak ortak mücadele alanını büyütmenin gerekliliği var. Ayrılan noktaların değil ortak noktaların büyütülmesi gerekiyor.** "HDP işte böyle bir parti olacak" diyor.

"HDP, inançlı islami kesimlerden, alevilere; Gezi ruhunun vücut bulduğu laik-seküler kesimleri de kapsayan bir kitle partisi olacak..."

Kürtlerin Partisi olarak algılanacak bir parti yerine **"gerçek bir kitle partisi kuruyoruz"** diye devam eden Tuncel, "Çünkü bütün bu grupların sorunu ortak. Demokrasi ve özgürlük yok. Ayrıca onlarla birlikte yürüdükçe onların sorunlarını daha da içselleştiriyoruz" diyor..

HDP, Gezi ruhunun vücut bulacağı bir parti olacak...

Seçimlerde dindar kesimlerden oy almadıklarını söylerken, Alevilerden de oy alamadıklarını özeleştirisini yapan Tuncel, kendilerini yeterince anlatamadıklarını söyleyerek "HDP ile yeniden yola çıkılacak, yeni bir buluşma imkanı yaratılacak..." diyor. Barış sürecinin sadece Kürtlerin barışı için değil, Türklerin de barışı için gerektiğini söyleyerek devam ediyor.

"Gezi sürecinde, Devletin vatandaşına nasıl yalan söylediğini, nasıl şiddet uyguladığını gördü batı illerinde yaşayanlar... Türkiye, adalet, eşitlik, demokrasi istiyor..." diyen Tuncel; Taksim meydanındakilerle, Diyarbakır meydanındakilerin özlendiklerinin aynı olduğunu ifade ediyor.

Sebahat Tuncel, seküler Beyaz Türkler'den de oy alabileceklerini; Kadın politikası ile ekoloji politikası ile inanç politikası ile Beyaz Türklerin toz kondurmadığı laik seküler partinin de HDP olduğunu vurguluyor.

"HDP, baskılara karşı çıkan bir parti olarak, 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlayacak..." da son sözü. **HDP/Abo/solfasol**

Taksim Meydanı, yine 1 Mayıs'a Kapatıldı...

2009'a kadar Taksim Meydanı'nın 1 Mayıs'a kapalı olmasının ardından, 2010 yılında 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlamak için alanda toplananları işaret eden Başbakan Erdoğan: "1 Mayıs'ın Taksim'de kutlaması tesadüf değildir. Bu kutlama, Türkiye'nin nasıl değiştiğinin, olgunlaştığının, tabuları nasıl yıktığının, statükoyu nasıl aştığının, tahrik ve provokasyon korkularından nasıl sıyrıldığının somut bir abidesidir.." demişti.

Aynı Erdoğan şimdi de "İşte miting mi yapacaksınız, git Yenikapı'da Maltepe'de yap. Bundan sonra bu tür alanların dışında bazı ilçelerimizde de butik meydanlar düzenleme kararı aldık. AK Partili belediyeler olarak 30-50 bin kişiyi alabilen, 100 bin kişiyi alabilen meydanlar yapacağız. Git orada miting yap. Ama vatandaşımızın camını çerçevesini indirebilecek, Taksim Meydanı'nda Kadıköy Meydanı'nda eylem yapmak. Kesinlikle bunlara izin vermeyeceğiz" diyor. Oysa bilindiği gibi polis karışmadığı 1 Mayıs kutlamalarında ne 2010 yılında, ne de 2011-2012 yılında en ufak şiddet olayı yaşanmamıştı.

Oysa şimdi Taksim Meydanı 2013'den sonra, 2014 yılında da 1 Mayıs'a kapatılmış durumda. Türk-İş İstanbul'da Kadıköy'ü tercih etmesine rağmen DİSK, KESK, TMMOB, TTB gibi sendika ve meslek örgütleri ile aralarında Taksim Dayanışmasının da bulunduğu bir çok sivil toplum kuruluşu ve platform İstanbul'da 1 Mayıs'ı Taksim'de kutlamak üzere duyurular yaptı...

Oysa başbakanın Taksim'in 1 Mayıs'a açılması için 2010 da söyledikleri ve AIHM'nin 2008 1 Mayıs kutlamaları için kutlama yapacak olan tarafların, kutlama yapacağı alanı seçme imkanının tanınması gerektiğine dair, toplantı ve gösteri yürüyüşleriyle ilgili kararları da hatırlandığında, hükümetin bu yasaklama kararı da, sergilediği hukuksuzluklara başka bir örnek daha olacak. **Abo/Solfasol**

Ankaralı Öğrenci Kolektifi, 1 Mayıs'ta Kızılay'ı Zapt Edecek

"Gençlik için İsyân Vakti! 1 Mayıs'ta Kızılay'a"

Ankara Öğrenci Kolektifleri, "Hırsızlara, yolsuzlara, katillere Ankara sokaklarını dar etmek için 1 Mayıs'ta isyanın ve AKP'ye meydan okumanın adresi olan Kızılay'dayız!" diyerek 1 Mayıs'ta Kızılay Meydanı'nda olacaklarını belirtti. Kolektiflerin açıklamasında:

"Taksim ve Kızılay gibi onlarca meydana AKP'nin ve Tayyip'in acizliğini cümle âleme gösteren milyonlar, AKP'yi tarihin çöplüğüne gönderecek tek güçtür. Ve bu güç, Haziran'dan bugüne polisin copu, akrebin gazı, TOMA'nın suyu demeden kendini yine bu meydanlarda ifade etmiştir. Bu nedenledir ki ülke tarihinin en büyük halk isyanına Ankara'da ev sahipliği yapan, 1 Haziran günü yüz binlerce insan tarafından zapt edilerek zulme karşı memleketin dört bir yanında büyüyen direnişe umut, Taksim'in sesine ses olan Kızılay, kendini bu isyanın bir parçası olarak gören herkesin 1 Mayıs'ta olması gereken yeridir" denildi. **Kolektifler.net/Abo/Solfasol**

KIRSAL ÇEVRE VE ORMANCILIK SORUNLARI ARAŞTIRMA DERNEĞİ

Dendroloji (Ağaç Bilim) Okulu

Ağaçları ve ormanları seviyor, onları biraz daha yakından tanımak istiyorsanız işte Size bir olanak

Bu yıl 23.sünü gerçekleştireceğimiz Okulumuz, ağaçlarla ve ormanlarımızla tanışmak isteyen herkese açık.

3 Mayıs - 31 Mayıs tarihleri arasındaki Cumartesi günleri, saat 10:00 - 14:00 arasında salonda sunumlar yapılıyor. Saat 15:00 - 18:00 arasında park ve bahçelerde açıklamalı geziler gerçekleştiriliyor.

Okulumuz katılmak için en geç 2 Mayıs 2014 tarihine değin belirtilen e-posta adresine, telefaks numarasına adınız, soyadınız, iletişim bilgileriniz ile başvurarak kaydınızı yapabilirsiniz.

Bestekar Sokak No:30/8 Kavaklıdere 06693 ANKARA
Tel/Faks: 0.312 425 94 14
e-posta: kirsalcevreormancilik@yahoo.com

2014 Dendroloji (Ağaçbilim) Okulu Başlıyor

Kırsal Çevre ve Ormancilık Sorunları Araştırma Derneği, başta ormansızlaşma olmak üzere kırsal çevre sorunlarını çözümlenmeye yönelik çalışmalar yapan gönüllü bir kuruluş. Ankara'nın geleneksel kültür ve eğitim etkinliklerinden biri haline gelen "Dendroloji (Ağaçbilim) Okulu", derneğin; her sene 100-150 civarında katılımcıyla gerçekleşen 1992'den bu yana düzenlenen bir etkinliği. Katılımın ücretsiz olduğu etkinlikte; ekoloji, ağaçları tanıma, Türkiye'deki ormanlar ve sorunları konularının yer aldığı kuramsal ve uygulamalı seminerler veriliyor. Bu sene 3-10-17-24 ve 31 Mayıs 2014 Cumartesi günleri gerçekleştirilecek etkinlik, her yıl olduğu gibi kuramsal eğitim ve çeşitli parklarda uygulamalı olarak yapılacak. Ağaçlara ve ormanlara ilgi duyan ve gönül veren her yaşta, her öğrenim düzeyinden yurttaşın katılabileceği "Dendroloji (Ağaçbilim) Okulumuz" Ankara Üniversitesi Ziraat Fakültesi Peyzaj Mimarlığı Bölümü'nde (Dışkapı) gerçekleştirilecek. / **Solfasol**

Kayıt ve Ayrıntılı Bilgi İçin: Okula katılmak için e-posta (kirsalcevreormancilik@yahoo.com) veya telefonla (hafta içi her gün saat 14.00-20.00 arası 425 94 14 no'lu telefondan telesekretere not bırakarak) ya da aşağıdaki günlerde, belirtilen saatler arasında derneğe gidilerek kayıt yaptırılabilir.

1 ve 2 Mayıs 2014 saat 14.00-20.00 arası

Adres: Bestekar Sokak No:30/8 Özok Apt. Kavaklıdere/ Ankara

ODTÜ'lüler, ODTÜ Ormanını Büyütüyor, Yıl Sonuna Kadar 300.000 Ağaç Dikilecek

ODTÜ'lü öğrenciler, mezunlar ve birçok Ankaralı 20 Nisan'da ODTÜ ormanının İncek tarafında 12 bin adet fidan dikmek üzere buluştu. ODTÜ Yolu için Melih Gökçek'in hukuk dışı yollarla kestirdiği 3000 ağaca karşılık, ODTÜ'lüler 1 yıl içinde 300.000 ağaç dikme sözü verdiler. "Bir ağaç sizden, bir orman bizden" kampanyasında bugün itibarı ile kadar 62.000 ağaç dikildi. Ankaralılar bu kampanyaya hem ağaç dikerek, hem fidan sağlayarak katılabiliyor. ODTÜ Ormanı, <https://biragacsizdenbirormanbizden.org.tr/> adresinden ve 6056'ya orman yazarak atacağınız bir SMS ile katkılarınızı bekliyor... **metu.edu.tr/Abo/Solfasol**

İş Cinayetleri Durmuyor:

Başbakanlık hizmet binasındaki hukuksuzluk, can aldı...

Adalet Arayan İşçi Aileleri Derneği, 28 Nisan'ın "İş Cinayetlerinde Ölenleri Anma Günü" olmasını istiyor...

Atatürk Orman Çiftliği'nde (AOÇ) 17 Şubatta başbakanlık hizmet binası hakkında tarihi sit alanının kaldırılmasına ilişkin iptal kararına rağmen sürdürülen inşaat da bir işçi yaşamını yitirmişti. Savaş Oğuz, bir taşeron işçisiydi. 3 Mart günü iskeleden düşerek yaşamını yitirdi, olayın üstü kapatılmaya, bilgi saklanmaya çalışıldı. Bilindiği gibi AOÇ'de süren yıkım hakkında mahkemelerden peş peşe yürütmeyi durdurma kararları gelmişti. Ankara Belediyesi ve iktidar ise bu kararları uygulamayarak, hukuk dışı kalmayı tercih ediyor...

Başbakan Erdoğan'ın İmam Hatip'ten arkadaşı Aziz Torun'un, İstanbul Ali Samiyen'de TOKİ'den alınan arsasında yapılmakta olan inşaat da Van'lı Erdoğan Polat, düşerek ölmüştü. Polat da, doğrudan Torunlar İnşaat yerine başka bir alt-taşerona çalışıyordu. Torunlar İnşaat da, haberin duyulmaması için habercilere para teklifinde bulunmuştu!

İstanbul'da "Üçüncü Köprü" inşaatında geçtiğimiz günlerde iskele çökmesi sonucu 3 işçi öldü. Yaşanan ölümlerin çok küçük önlemlerle engellenebileceği ortaya çıktı. Makine Mühendisleri Odası, "Askı sistemi ile işçilerin düşmesi engellenebilirdi" açıklaması yaptı. İnşaatı devam eden 3. Köprü'nün Reşadiye-Çamlık bağlantı yolu üzerindeki 35 No'lu viyadüğünde başlık girişinin beton dökümü esnasında kalıbın açılmasıyla iskele çökmüş, 25 metreden zemine düşen 3 işçi yaşamını yitirmişti... İnşaat sektörü vahşileştikçe vahşileşiyor. Nisan ayı boyunca yine çoğu inşaat sektöründe olmak üzere onlarca işçi hayatını kaybetti... İnşaat işçileri bir süredir dernekleşmişti, şimdi sendika kurmak için uğraşıyorlar... Dernek yöneticileri yaptıkları basın açıklamasında "kamulaştırılmış" arazilerinde yükselen konutların metrekaresi 20 bin dolardan başlıyor. Biz ise inşaat köşelerinde yaşıyor kesintisiz çalışıyoruz. İşçilerin kaderi ölüm değildir. Dünyayı biz inşa ediyoruz ama altında kalmayacağız" diyor!

Bu arada Adalet Arayan İşçi Aileleri de, 28 Nisan'ın "iş cinayetleri"nde hayatını kaybedenleri anma ve yas günü ilan edilmesi talebiyle imza kampanyası yapıyor... **yanginkulesi.org/Abo/Solfasol**

Türkiye'de Yargı Ağır Etki Altında...

Dünya Ekonomik Forumu'nun yayınladığı Küresel Bilgi Teknolojileri Raporu 2014'te yer alan 'yargı bağımsızlığı' endeksinde 7 puan üzerinden 3.4 puan alan Türkiye 85. sırada yer alarak, Çin, Mısır, İran ve Suudi Arabistan'ın gerisinde kaldı.

Eğitim kalitesi ile ilgili sıralamada ise Türkiye 91. sırada yer aldı; Türkiye aldığı bu puanlarla Avrupa ülkelerinin çok gerisinde kaldı; Türkiye'nin grubunda Liberya, Timor-Leste, Fas, Kazakistan, Vietnam gibi ülkeler var...

Türkiye, Yargı bağımsızlığı konusunda 85. Sırada demıştik. Yani Türkiye'de yargı bağımsız değil ve "ağır etki" altında... **Orhan Aysezen-Anka Haberi/Abo/Solfasol**

Yatağan İşçileri Ekmek, Gül ve Hürriyet Günleri İçin Ankara'da

Söyleşi: Deniz Gümüsel*, Fotoğraflar: Recep Yılmaz - deniz.gumusel@gmail.com

Türkiye İşçi Sınıfına Selam!

Selam yaratana!

Tohumların tohumuna, serpilip gelişene selam!

bütün yemişler dallarınızdadır..

beklenen günler, güzel günlerimiz ellerimizdedir,

haklı günler, büyük günler,

gündüzlerinde sömürülmeyen, gecelerinde aç yatılmayan,

ekmek, gül ve hürriyet günleri..

Nazım Hikmet / 1962

Bu dizelerle selamlıyor Yatağan-Kemerköy-Yeniköy İşçileri Ankara halkını. Çalıştıkları termik santrallerin ve madenlerin özelleştirilmesini protesto etmek amacıyla 10 Nisan'dan beri Ankara'da, Özelleştirme İdaresi'nin karşısındaki Kurtuluş Parkı'nda direnişler. Biz de hem Yatağan İşçilerine Ankara'ya hoş geldiniz demek, hem de direniş öykülerini kendilerinden dinleyebilmek için Kurtuluş Parkı'ndaydık. Direnişteki işçiler adına Maden-İş Yatağan Temsilcisi Süleyman Girgin ile görüştük.

Solfasol: Öncelikle Ankara'ya hoş geldiniz. İki haftadır, özelleştirilmeye karşı sesinizi yükseltmek için Ankara'da eylemdeyiz. Mücadelenizin amacından ve eylemlerinizi neden Ankara'ya taşıdığınızdan bahsedebilir misiniz?

Süleyman Girgin: Hoş bulduk. 10 Nisan 2014 tarihi, Yeniköy ve Kemerköy santralleri için son teklif verme günü idi. Bu günde Ankara'da olmak ve hükümete bu yanlıştan geri dönmesi çağrısı yapmak için Özelleştirme İdaresi'nin önüne geldik. Mücadelemizi başkente taşıyarak, özelleştirmeleri Türkiye gündemine yerleştirmek, insanlarımızı sorgulamak ve sonuç almak amacıyla geldik. Nöbetleşe olarak arkadaşlarımız Kurtuluş Parkı'nda halkımıza direniş anlatıyor. Emek dostlarımızla sürekli bilgi alışverişinde bulunuyoruz ve kuvvet topluyoruz. Özelleştirme İdaresi önünde açıklamalar, İdare'nin kapısına kendimizi zincirleme gibi eylemlerle, bildiri dağıtarak, üniversitelerde toplantılar yaparak, herkesin hakkı hukuku için mücadele vermekte olduğumuzu anlatıyoruz. Emeğin birleştirici gücü ile her kesimden destek görüyoruz.

S.: 1990'ların başından beri Türkiye'nin gündeminde olan kamuya ait elektrik üretim tesislerinin ve kömür madenlerinin özelleştirilmesi politikası son birkaç yıldır hayata geçiriliyor. Yatağan-Kemerköy-Yeniköy santralleri ve madenlerinin özelleştirme sürecini aktarır mısınız?

S.G.: 27 Ağustos 2013 tarihli Resmi Gazete ilanı ile Özelleştirme İdaresi'ne aktarıldık. Türkiye Kömür İşletmeleri (TKİ)'nin Güney Ege Linyitleri Müessesesi, Yeniköy Yatağan Elektrik Üretim ve Ticaret A.Ş.'ye bağlanarak, oradan Özelleştirme İdaresi'ne aktarıldı ve ihale süreci başladı. Yıllardan beri süren mücadelemiz, 27 Ağustos'tan sonra yoğunlaşarak artmıştır. Yürüyüşler, basın açıklamaları, mitingler ve oluşturduğumuz komiteler yoluyla köylere, esnafa, meslek örgütlerine, siyasi partilere ve halka özelleştirmenin ülkemiz ve yöremiz açısından getireceği olumsuzlukları anlattık. Başlangıca göre çok daha güçlüyüz.

Ülkemizde yerli linyite dayalı 8300 MW kurulu elektrik üretim kapasitesi var. Bu kapasitenin 4200 MW'lık kısmı TKİ'nin ürettiği kömürlerle çalışıyor. 4200 MW'ın üçte biri bölgemizde üretiliyor. Üç santralin toplam gücü 1800 MW'tır. IMF'nin Elektrik Piyasası Kanunu'na koyduğu yasaklamalardan dolayı EÜAŞ yeni üretim santrali yapamamaktadır. Eldeki kamu santralleri de satılınca, EÜAŞ ve TKİ de tıpkı Sümerbank gibi tarihten silinecektir. Kamu santralleri enerji güvenliği açısından, fiyat dengelemesi bakımından ve stratejik bakımdan önemlidir. Enerji kamusal haktır. Özel sektörün insafına bırakılamaz. Sanayileşmemiz ve gelişmemiz için enerjinin ucuz, sürekli, güvenli ve yerli kaynak olmasının önemi büyüktür. Elektrikçilerin çevre ve insan sağlığı tedbirleri ile yerli kaynaklardan elde edilmesi ülkemizin çıkarıdır. Temmuz 2006'da özel sektör zam talebi karşılansaydı şalter indirmiş ve 13 ilimizi karanlıkta bırakmıştı. O zaman kamu elindeki Kemerköy ve Yeniköy santralleri devreye alınarak kriz aşılmıştı ve enerji bakanı "iyi ki kamu santrallerimiz var" demişti. Satışın gerekçesi yoktur. Kurt kuzu yiyecektir; niyet budur. Santrallerin ömrünün sona doğru geldiği, rehabilitasyona ihtiyaçları olduğu, dolayısıyla satılmaları gerektiği açıklamalarıyla halk kandırılmaktadır. Santrallerin yenilenmesi yakın zamanda devlet tarafından tamamlanmış; böylece ömürleri uzatılmıştır. Bu da hâlihazırda 200 milyon ton olan kömür rezervi ile yılda 7 milyon ton kömür yakan 2 santralin 30 yıl daha çalıştırılabileceği anlamına gelir. Ancak kamunun çekildiği bu alan, özel sektör tarafından doldurulacaktır.

S.: Peki özelleştirme, Yatağan işçileri için ne demek? Sizi endişelendiren nedir?

S.G.: 2013 yılı başında özelleştirilen Seyitömer en taze örnektir. Özelleştirmenin emekçiler açısından nasıl bir vahşete, drama, kargaşaya yol açacağı ve kamu mallarının nasıl bir sona doğru götürüldüğünü merak edenler Seyitömer örneğine baksınlar. Maden kısmı tamamen taşeronla verilmek isteniyor. Sendika düşmanlığı diz boyu. Ucuz işçi çalıştırmak için şirket sahibi Türkiye'nin diğer yerlerinden ve kendi memleketinden işçi getiriyor. Aileler parçalanıyor. Bölgeden göçler başlıyor. 4-C'ye mahkûm olan insanlar vs. Seyitömer'de 3000 kişi çalışıyordu; özelleştirmeden sonra 1500 kişi çalışıyor. İşten çıkarmalar artınca olaylar başladı. İnsanlar huzursuz; kölelik şartlarında çalışmaya mahkûm ediliyor. Bölgemizdeki üç santralde ise kadrolu- kadrosuz, işçi-memur 5 bin kişi çalışmaktadır. Maalesef bu 5 bin kişiyi ve ailelerini de benzer bir vahşet bekliyor.

S.: Bu süreçte "kamu yararı" olması, yani özelleştirmeden kamunun karlı çıkması mümkün mü?

Özelleştirme Türkiye'de devleti ortadan kaldırmaya

dönüşmüştür. Eller yaptıklarıyla övünür; biz sattıklarımızla övünüyoruz. Mirasyedi mantığı ile ne varsa ne yoksa satılıyor; ama ne yeni üretim tesisi kuruluyor, ne borcumuz azalıyor. Hala dünyanın en pahalı benzini bizde, en pahalı doğalgazı bizde. Son 30 yıldan bu yana 60 milyar dolar özelleştirme geliri elde ettiler; bir günde ortaya çıkan yolsuzluk miktarının ise 100 milyar dolar olduğu iddia ediliyor. Bu 100 adet santral fiyatı demek. Gerisini siz düşünün. Yeniköy-Kemerköy termik santralleri ve kömür ocaklarının 2013 yılı için kârı 208 milyon dolardır. 200 milyon ton kömür rezervi vardır. 18 Nisan'da tamamlanan ihale ile IC İttaş firmasına 2 milyar 671 milyon dolara satılmıştır. Bugünkü fiyatlarla iki santralin kurulum maliyeti 2 milyar 415 milyon dolardır. Kemerköy limanı, yarısı deniz kenarında 600 adet lojman, sosyal tesisler, arsalar, kömür ocağına ait makine parkı, atölyeler, idari binalar ve diğer eklentiler ile birlikte 2 milyar 887 milyon dolar dolayındadır. Rezerv bitinceye kadar elde edilecek toplam hasılat 12 milyar 500 milyon dolardır. Devlet önümüzdeki 25 yıl boyunca elde edeceği bu gelirden vazgeçmiş; özel sektöre devretmiştir.

S.: Termik santrallerin doğaya ve insan sağlığına çok ciddi olumsuz etkileri olduğunu biliyoruz. Yatağan halkı yıllardır bu etkilere ve devletin çevre kirliliği konusundaki duyarsızlığına rağmen ekmeğini kömürden çıkarıyor, buna mecbur bırakılıyor. Özelleştirme bu durumda nasıl bir değişiklik yaratır?

S.G.: Ortak yürütülen mücadele sonunda baca gazı arıtma tesisleri devreye girdi ve önceki duruma göre önemli ölçüde gelişme sağlandı. Santral yüzünden insanların zeytinleri kurudu, tarımsal ürünleri para etmez oldu, sağlıklarından oldular, köylerinin altında kömür çıktığı için yerlerinden yurtlarından oldular. Yeni kömür madeni alanları için Yatağan ve Milas'ta 10 tane köy ortadan kaldırıldı. Ama yine de kapatılsın demediler; daha sıhhi hale gelsin diye mücadele ettiler. Devlet diye, milli servet diye, iş kapısı diye her cefaya katlandılar. Ancak şimdi baca gazı tesisleri yapıldı; santrallerin revizyonları, istilak olayları bitirildi. "Her şey özel sektör için hazır hale getirildi, şimdi de satıyorlar" diye halk işçi ile birlikte mücadele ediyor. Millet malına sahip çıkıyor.

Elektrik Piyasası Kanunu (EPK) Geçici 8. Madde Özelleştirme Süreci İçin mi Çıkarıldı?

Hükümet, Mart 2013'te çıkardığı 6446 Sayılı yeni EPK ile özelleştirilecek santrallerde çevre mevzuatının getirdiği önemli yükümlülükleri kaldırdı; böylece elektrik santralleri, satın alacak şirketler için daha da kârlı hale getirildi.

EPK'nın Geçici 8. Maddesi'ne göre, EÜAŞ'ın elektrik santrallerine ve 4046 sayılı Özelleştirme Kanunu kapsamında oluşturulacak kamu üretim şirketlerine, 2018 yılı sonuna kadar tüm çevre yatırımları ve izinlerinden muafiyet verildi. Bu süre, Bakanlar Kurulu kararıyla 3 yıl daha uzatılabilecek. En önemlisi ise muafiyet, santraller özelleştirildiklerinde satın alan "özel sektör şirketleri" için de geçerli olacak. Oysa çevre izinleri, Çevre Kanunu'na göre bir santralin üretim yapabilmesi için yasal önkoşul. Ancak şu anda hiçbir kamu santralinin çevre izni yok. EPK'daki düzenlemeyle de, çevre tesisleri olsa bile işletilmeyeceğinden endişe ediliyor.

Geçici 8. Madde'de, çevre mevzuatına uymadığı gerekçesiyle santrallerin para cezasına çarptırılmayacağını ve elektrik üretiminin durdurulamayacağı belirtiliyor. Yani, bu düzenleme ile vatandaşın adalete erişim hakkı da fiili olarak engelleniyor.

Oysa Anayasanın 56. Maddesi'ne göre "Herkes, sağlıklı ve dengeli bir çevrede yaşama hakkına sahiptir." Anayasa, çevreyi geliştirmek, çevre sağlığını korumak ve çevre kirlenmesini önlemek ödevini Devlet'e ve vatandaşlara veriyor. Sağlıklı ve dengeli bir çevrede yaşama hakkı, ekonomik ve mali gerekçelerle vazgeçilecek haklardan değil.

EPK Geçici 8. Maddesi açıkça Anayasa'ya aykırı.

Mayıs 2013'te çevre örgütlerinin girişimleri sonucu ana muhalefet partisi maddenin iptali için Anayasa Mahkemesi'ne başvurdu. Ancak tam bir yıldır iptal davası sonuçlandırılmadı. Bu arada, üç santral (Seyitömer, Kemerköy, Yeniköy) özelleştirildi; ikisinin (Yatağan ve Çatalağzı) ihalesi de Nisan 2014 sonunda yapılmış olacak.

S.: Bugün Yatağan-Kemerköy-Yeniköy işçileri olarak direnişinizin 226. Günü. Bize bu 226 günü anlatır mısınız?

S.G.: Adeta ilmek öreri gibi mücadele örgütlendi. Köy köy, kahve kahve dolaşılıyor; bildiriler, imza kampanyaları, ilanlar, afişlemeler, kadın örgütlenmeleri yoluyla evlere ziyaretler, esnaf ziyaretleri yapılıyor. Yerel yöneticiler, sivil toplum örgütleri ve oluşturulan komitelerle özelleştirmenin

Yatağan İşçileri Ankara'da

Röportaj ve Fotoğraflar: Birgül Ulutaş, Fahri Aksirt

"Yatağan Olarak Üçüncü Defadır Özelleştirmeyle Savaşıyoruz"

Enerji sektöründe otuz yıldır işçi olarak çalışan ve sendika yönetim kurulu üyesi Kemal Özcan ile görüştük. Özelleştirme karşıtı eylemlerinin 25 yıllık bir süreci kapsadığını vurgulayan Özcan, Enerji santrallerinin ve madenlerin özelleştirilmesiyle ilgili Özal döneminde yapılan kanun değişikliğinin ardından, çalıştıkları santrallerin 1997 ve 2001 yıllarında olmak üzere iki defa satıldığını, her iki satışın da barikat ve mücadelelerle püskürtüldüğünü söyledi. Özcan, Yatağan işçilerinin 25 yıllık geleneğinde, alıcı firmaların işyerlerine girmelerinin ihtimal dâhilinde olmadığını ifade etti. Ankara'da müdahalelere rağmen direnişlerini sürdürdüklerini belirten Özcan, tüm emek dostlarını ve kitle örgütlerini kendileriyle dayanışmaya çağırıyor.

"Türkiye'de Enerji Politikası Yok"

Türkiye'de enerji politikası nedir sorumuza Özcan şu cevabı veriyor: "Enerjinin %60'ını dışarıdan ithal ediyoruz. %40'ı yerli kaynaklardan, onları da özel sektöre peşkeş çekiyoruz. Yani Türkiye'nin enerji politikası yok; tamamen özelleştirme ve dışarıdan alma üzerine kurulmuş. Doğalgaz üreten ülkelerde bile bizim kadar doğalgaz harcayan ülke yok. Doğalgazdan elektrik üretiyoruz 20 cent'e. Termik santralde elektrik 3 cent. Aradaki farkı düşünebiliyor musunuz? Yani doğalgazla üretilen elektrik enerjisi, abonenin parasından daha fazla, devlet aradaki farkı kendisi subvanse ediyor. Bursa'da, Hamitabat'ta, Aliğa'da doğalgazla çalışan elektrik santralleri var."

"Yatağan, Yeniköy ve Kemerköy'de yalnızca çevre engeli vardı. Çevre engelini kaldırdılar, özelleştirmenin önü de açıldı."

"Özelleştirmeden Sonra Yatağan'da Bir Çevre Katliamı Yaşanacaktır"

Özcan, Yatağan'da özelleştirmenin arka planında büyük bir ekolojik sorunun yattığını şu cümlelerle açıkladı: "Enerji üretilirken çevre de zarar görüyor. Çevreye zarar vermeden enerji üretmek gerekiyor. Yatağan, Yeniköy ve Kemerköy Termik Santrallerinde geçtiğimiz 10 yıla kadar filtreleme sistemleri yoktu, sülfürik asit yağmurlarına maruz kalıyordu doğa, tarım, hayvanlar ve insanlar. Kanser vakalarının en yüksek olduğu bölgelerden biridir Yatağan. O yüzden filtreler takıldı, tabii maliyetli şey bunlar, şu anda çevrenin en temiz havasını biz soluyoruz. Ancak bu filtreleme sistemleri de insan sağlığından çok firmaların çıkarları gereği oluşturuldu. Hatta özel sektöre şöyle bir imtiyaz tanındı orda, 2022 yılına kadar o filtreleri çalıştırma zorunlulukları yok. Geçtiğimiz mart ayında yapılan kanun değişikliğine göre 2022 yılına kadar termik santrallerin verdiği zararlar nedeniyle firmalara ceza kesilemeyecek. Çünkü baca gazını temizlemek, orada üretilen enerjinin %15'ini harcamak

demektir. Ayrıca hammadde, personel giderleri ve bakım masrafları nedeniyle hava gazı temizleme ünitesinin fazlaca masrafı var. Bir santrali satabilmek için firmaya iki şeyden birini muhakkak vermek zorundasınız. Ya enerji alım garantisi vereceksiniz firmaya, ya da bütün engelleri kaldıracaksınız. Bizim Yatağan, Yeniköy ve Kemerköy'de yalnızca çevre engeli vardı. Çevre engelini kaldırdılar, özelleştirmenin önü de açıldı."

yöre ekonomisine getireceği olumsuzluklar anlatılıyor. Üniversite gençliği ile yürütülen düzenli çalışmalar, muhtarlarla yürütülen çalışmalar ve sürekli eylemliliklerle hem işçinin hem halkın direnç ve farkındalığının artırılması için uğraşılıyor. Yürüyüşler, mitingler devam ediyor. Kadınların düzenlediği basın açıklamaları, yöresel şiveler yoluyla kurulan iletişim ile de kadınların mücadelede aktif görev almaları sağlanıyor. Tüm bu çalışmalar düzenli ve planlı biçimde devam ediyor.

S.: Direnişinize yöre halkının desteği, sendikaların ve diğer kitle örgütlerinin desteği nasıldı?

S.G.: Yöre desteği başlangıca göre daha da artmış vaziyette. Arkasında halk desteği olmayan hiçbir direnişin sonuç almayacağını bilinci ile hareket ediyoruz. Gerekli desteği ziyadesiyle görüyoruz.

S.: Direnişinize destek verenlere baktığımızda gençlerin en önde ve yoğunlukta olduğu görülüyor. Devletin ve polisin bu dayanışmaya yaklaşımı nedir?

S.G.: Polis, gençleri ve öğrencileri marjinal gruplar olarak gösteriyor. "Sizi bir lafımız yok ama sizi provoke eden gruplar giriyor aranızda" diyorlar. "Sizi onlar yönlendiriyor" diyorlar. Kısaca mücademizin büyümesinden korktukları için bizi yalnızlaştırmak ve izole etmek istiyorlar. Bunlar alışık olduğumuz ve polisin her zamanki taktiği. Biz de biliyoruz ki bizi yalnızlaştırdıklarında dağıtılmaları daha kolay olacak. Sendikal mücadele mantığından bakacak olursak, biz de marjinal sayılırız. Onun için gençlerle

ve öğrenciler ile iyi anlaşıyoruz. Gençler de polisin bu yaklaşımını bildiği için, onların eline koz vermemek için gereken hassasiyeti fazlasıyla gösteriyorlar.

S.: Ankara günlerinize geri dönelim isterseniz. Özelleştirme İdari Başkanlığı önündeki direniş alanınız başından beri polis ablukasında. Eylemlerinize şiddetli polis müdahaleleri yapıldı; arkadaşlarınız gözaltına alındı. Devlet hakkını arayan işçisine nasıl bir yaklaşım içinde ve sizce neden?

S.G.: Haklı ve meşru bir mücadele veriyoruz. Başından beri hep yasaklamalar, şiddete maruz kalmalar, engellenmeler, olağanüstü haller ile hareket kabiliyetimizi kısıtlamalar,

vs. Bunlar Tekel eylemlerinden de tanık olduğumuz şeylerdi. İktidar sadece kendine Müslüman hareket ediyor. Demokratik hak arayışlarına tahammül edemiyor. İşçiden, işçinin sokağa çıkmasından korkuyor. Bundan dolayı elinde gaz bombası, toma vs. ile dolaşılıyor. Ancak bunlar bizim direncimizi artırıyor. AKP'nin ceberut politikaları bizim meşru mücadelemizi olsa olsa biraz daha alevlendirir.

S.: Ankaralılar olarak size iyi ev sahipliği yapabildik mi?

S.G.: Ankara bize ve kavgamıza sahip çıkmıştır. Ülkemizin yeraltı ve yerüstü kaynakları karış karış peşkeş çekilirken mücadelemiz toplumun vicdanı olmuştur; halkın sesi olmuştur; işçi sınıfının umudu olmuştur. Emperyalist politikalara karşı direnen enerji ve maden işçileri olarak bize sahip çıkan Ankaralılara selam olsun.

Son soru: Bu mücadele nereye kadar?

S.G.: Pazara kadar değil, mezara kadar.

Çok teşekkürler. Biz de Yatağan-Kemerköy-Yeniköy işçilerini dayanışmayla selamlıyoruz. 1 Mayıs'ta alana yan yana yürümek dileğiyle.

Not: Bir dahaki Solfasol'da Yatağanlı kadın işçiler ile yapacağımız söyleşileri ve bu arada yaşanan gelişmeleri okuyabileceksiniz.

Kolejden Sonra Hayat Var Mı?

Şehnaz Azcan, Berlin

TED Ankara Koleji 1988 mezunuyum. Okula Kolej dendiği yıllar, TED değil. Ziya Gökalp Caddesi'nde karşılıklı binalardayız. Ankara'nın pekçok eğitim yapısında imzası bulunan ve "Cumhuriyet'in Mimarı" olarak tanınan Ernst Arnold Egli tarafından tasarlanan yapı grubu, Kolej marşında dendiği gibi; "Bozkırda yeşil bir yuva". Birazdan açacağı konudaki duyguyu aktarabilmem için, önce o binalarda okumanın ruhunu anlatmaya çalışmalıyım.

Caddenin iki yanında yer alan binalar bir altgeçitle bağlıydı. Yaşımız büyüyüp ortaokullu liseli oldukça, fırsat yaratıp eski binaya eski öğretmenlerimizi görmeye gitmek adettendi. Bağlar asla kopmaz; değişen sınıflarla çevremiz sürekli genişler; aynı dönemden olduklarımızla kankardeş gibi ilerlerdi eğitim hayatımız. Okul tam gün olduğundan; neredeyse akşama kadar o yüksek tavanlı koridorlarda, geniş merdivenlerde, özelleştirdiğimiz köşelerde hep birarada olurduk. Yatılı okuyanların yatakhaneleri dahi bu binalar içindeydi.

Okulun etrafında öğrencilere göre şekillenen dükkanlarıyla, bütün semt bir yuva gibiydi aslında. Kızılay'a yürüyen liseliler olarak caddenin aşına kalabalığı idik. Lacivert formalarımız, meşaleli armalarımız, Cumhuriyet'in altın yıllarından bu yana o çevreyle kaynaşan Kolejlilerdik. Bazılarımız otobüsle, dolmuşla okula gider gelirdi. Öğle tatillerinde sokaklara yayılırdık. Ailemizin çıkarttığı kartımız varsa, ilkokulda dahi dışarı çıkma iznimiz olabilirdi. Harçlığımızla dilediğimizi yapmak, öğle yemeği için tercih sahibi olmak, üstüne pastaneye gitmek...hepsi bizi olgunlaştıran, sosyalleştiren ayrıcalıklarımızdı.

Tabii okuldan kaçmak veya teneffüsten geç dönmek için de bol imkan sağlıyordu şehrin içinde olmak. Lisenin hemen yanındaki Hüdaverdi'nin önüne yığılmak, ilkokul tarafındaki Foto Naci'ye düzenli uğramak..eğer ilkokuldan itibaren Kolejli iseniz, dile kolay 11 yılınız o çevrede geçerek büyüyordunuz. Haftasonları da kurslar olduğu için, o yıllarda adını koyamasak da, gerçek bir kampüs yaşamıydı.

Okul dağıldığında çevrede oluşan trafik ve kaos, giderek artan öğrenci sayısı, eskiden minibüslerle taşınırken günden güne büyüyen servis otobüslerinin park sorunu derken Kolej kendi yuvasına sığmaz oldu. Yani çağa yenildi ve çoğu "Ankaralı" gibi şehrin dışına kaçtı, sterilleşti. 1937 yılından bu yana çocuk sesleriyle çınlayan bahçeler 2003 yılında boşaldı.

O ara okul alanında bir hipermarket zincirinin şubesinin kurulması söz konusu olunca, mezunlar büyük tepki gösterdi. Boş kalan binalar için koruma kurullarında verilen mücadele sonucunda, binaların bazıları "Türk Eğitim tarihine ışık tutması, yapımının Erken Cumhuriyet Döneminin eğitim anlayışına uygun mimari özellikler taşıması kolej ve belgesel özellikler göstermesinden, 2863 sayılı Kültür ve Tabiat Varlıklarını Koruma Kanununun ilgili maddeleri uyarınca Korunması Gerekli Taşınmaz Kültür Varlığı özelliği taşımasından dolayı tescilli onaylandı" (arkitera.com, 14.08.2004).

Ardından da binalar Çankaya Belediyesi tarafından kiralandı. 2012 yılında lise blokları restore edilerek TED Üniversitesi tarafından kullanılmaya başlandı. Okul yeniden canlanıyor, Kolej ruhu semte geri dönüyor diye sevinilirken, geçtiğimiz günlerde çeşitli mezun gruplarında ardi ardına yıkım fotoğrafları, "geçerken gördüm, kahroldum" paylaşımları sosyal medyada yayılmaya başladı.

Mezunlar kimseye haber verilmeden, orta kısımda başlayan yıkımın yayılmasından korksa da, tescilli bloklara dokunulamayacağı net. Bu 3 bloğun restore edileceği, sadece sonraki yıllarda yapılan ek binaların yıkılarak üniversiteye kazandırılacağı anlaşılıyor.

Yıkım başlamadan kısa süre önce üniversitenin facebook sayfasında detaylı bir açıklama ve proje görsellerinin paylaşılması infial bir nebze dahi hafifletmedi. Yerleşkenin mal sahibi Ankara Koleji Vakfı ve kimseyi haberdar etmedikleri için Mezunlar Derneği ciddi bir tepki ile karşı karşıya.

Tüm yazılanları hem bir Kolejli olarak üzülerken, hem de 15 yıldır uzaktan izlediğim Ankara'nın değişimine duyduğum tepkinin kızgınlığı ile takip ediyorum. Benim gibi yurtdışında yaşayan pekçok mezunun da dile getirdiği gibi; eski yapılara bağlılık hissedilmediğini, kentin dokusunu korumaya dair kurumların ve yönetimlerin hiçbir sorumluluk duymadıklarını dışardan daha da net farkediyoruz; çünkü başka türünün mümkün olduğunu ve tarihe saygının kente kattıklarını yaşayarak tecrübe ediyoruz. Kurumlar köklü geçmişlerini binaları ile fiziksel olarak sembolize etmeliyken, neden Türkiye'de yeni, büyük, modern olan tercih ediliyor anlamak çok zor. Bakmak, korumak

zahmetli geldiğinden mi? Eskidikçe yık, gıcır gıcır yap. Bir de en son moda, giydir! Tam tembel işi. Daha da kötüsü var; eskiye benzeteren yeniden yap; 'miş' gibi yap!

İşte tam bu tartışmanın üstüne, Türkiye'de yıkıp, düzleyip yeniden yapmanın, yerinden etmenin adı kentsel dönüşüm olarak konmuşken ve ben buna dair dehşetengiz yaşanmış hikayeler okurken...Berlin'de "yenilenmiş" bir binanın önünden geçtim.

Bikini-Haus yani Bikini Binası olarak tanınan bina, 1956 yılında, 2. Dünya Savaşı ardından son hız yeni bir çehreye kavuşan Berlin'de Hayvanat Bahçesi çevresindeki planlamanın bir parçası olarak inşa edilmiş. Büro ve mağaza bloğu ile sinema salonundan oluşan yapı grubunun mimarları Paul Schwebes ve Hans Schoszberger. Bu uzun yapıya Bikini isminin takılması, 3. katın bir kolon dizisiyle kopartılmasının halk tarafından iki parçalı bir bikiniye benzetilmesinden.

2010 yılında, beraberindeki Zoo Palast Sineması ile birlikte restore edilmeye başlanan bina, 2014 Nisan ayında yeniden açıldı. İlerleyen yıllarda yapılmış tüm eklentiler kaldırılarak, Budapester Caddesi boyunca uzanan cephe aslına uygun bir şekilde restore edildi. Yapının cephe yenileme anlayışı, proje tanıtımında vurgulandığı üzere "50'li yılların stiline 21.yüzyıl yapı malzemelerinin enerji standartları ile yeniden yaratılması". Böylece şehrin kalbinde yer alan ve iki önemli meydanın kesişim noktasını oluşturan tescilli bir yapının toplumsal hafızadaki yeri görsel ve işlevsel anlamda korunmuş, artı değerler kazandırılarak zenginleştirilmiş oldu.

Arka cephede ise yepyeni bir konsept ve boydan boya oluşturulmuş panorama terası ile yeşile yani hayvanat bahçesine yönelim var. Burada yer alan merdiven kuleleri ve açık otopark kaldırılarak, arka cepheye açılan dükkanlar için bir sokak oluşturulmuş. Daha önce kente dahil olmayan arka yüz, caddeye paralel yeni bir açık mekan olarak kazanılmış. Ayrıca çatıda oluşturulan cam panorama terası ile de şehrin bir başka vista noktası olan, Berlin'in akciğerleri Tiergarten şehir ormanına yönelmiş Bikini-Berlin.

Yapının iskelesi ve tahta perdeler kalktıktan sonra ilk tepki "aa boyamışlar burayı" sadeliğinde. Detaylara yaklaştıkça, malzemelere yakından baktıkça farkediliyor rekonstrüksiyon. 100 milyon eurodan fazla yatırım yapılmış bir bina, şehre dönük yüzüyle daha dün inşaatı bitmiş ve takvimler hala 1956'yı gösteriyormuş etkisi bırakıyor.

Dönelim yine Ankara'ya, Koleje. Kolej binalarının üniversiteye kazandırılması, okul olarak işlevlendirilmesi son derece olumlu. Ancak lise binalarındaki yaklaşımla, yani yapının tarihi kimliği yok edilerek, yepyeni binaların yapıldığı gibi algılanmalarına çaba gösterilmesi, mezunlara karşı yapılmış bir haksızlık. Her buluşmada okuluna dönen, her köşesini yad eden mezunların çoğunun aile bireyleri, çocukları, torunları, yeğenleri de aynı sıralarda okudu. Yaklaşık 70 yıl hizmet vermiş bir eğitim yuvasının mezunlarının okul ziyaretlerinde ortak değer, ortak mekanlarda buluşup aynı koridorlarda dolaşarak, anıların özenle korunduğunu hissetmek istemeleri ortak bir beklenti. Böylesi bir kurumun, köklü tarihini ve geleneklerine saygısını vurgulamak açısından önemsemesi gereken bu husus, kentin ve binaların hafızasına saygı duymama, dolayısıyla korumak yerine yeniden yapma kabahatine kurban ediliyor.

Üniversitenin tanıtım günlerinde gezdiğim lise binalarının iç mekanları eski yıllara dair hiçbir iz bırakılmadan, yenilenmişti. Oysa son derece iyi işleyen bir okul şemasına sahip bina aslına uygun, tarihini hatırlatan bir yapı olarak korunabilirdi. Eğer ilkokul ve ortaokul binaları da, tescilli yapılar olmalarına rağmen bu yanlışla restore edilerek kampüs bünyesinde eritilirse; lüks, yeni ve modern görünme hırısı, Kolej'in Ankara'daki varlığını tamamen silecek ve artık sadece TED Üniversitesi olarak bilinecek gibi görünüyor.

*Başlık, Kolej mezunlarının 90'lı yıllarda kullandığı bir otomobil çıkartmasından esinlenmiştir.

Erguvanlar Açmış, Bahar Gelmiş Ankara'ya!

Yazı ve Fotoğraflar: Yıldırım Lise - www.yildiraylise.com

"Erguvan, yapraklanmadan önce Nisan ayı sonuyla Mayıs ayı başında yalnızca birkaç haftalığına baharın müjdecisi kabul edilen morumsu pembe renkte çiçekler açar. Bazı Hıristiyan inanışlarına göre İsa'nın ihanet eden havarisi Yahuda kendini bu ağaca asmıştır. Efsaneye göre bu olaydan sonra önceleri beyaz olan erguvan çiçekleri utançtan ya da kandan kırmızıya dönmüştür."
<http://tr.wikipedia.org/wiki/Erguvan>

Ankara'ya baharın gelişini erguvanlar müjdelere bana.

Cemreler düşer... Nisan ayı gelir... Beklerim erguvanların açmasını...

Nisan ayı ortasında açar Ankaralı erguvanlar. Bazen gecikirler ama olsun. Mis kokulu leylaklar, güzel ılgınlar ve mor salkımlar da aynı zamanda açarlar.

Ahmet Hamdi Tanpınar "Kültürümüzde gülden sonra adına bayram yapılacak ikinci çiçek erguvandır" diyor. Benim bahar bayramım erguvanlar açınca başlıyor. Bu bayram zamanı benim için en güzel zamanlardır Ankara'nın.

Akdeniz iklimi ağacı olan erguvan Ankara'da ODTÜ yıllarımda tanıdım. İlk olarak Fizik Bölümü, Kütüphane ve Matematik Bölümü çevresindeki ağaçlarla tanıştım. Sonra dostlarımla da yardımıyla Ankara'nın tüm erguvanları ile tanışma şansım oldu.

Her baharda Nisan ayının ortaları yaklaşık yıllardır gözlediğim ağaçları tek tek ziyaret ederim. Onları görünce

işte bahar geldi der ve sevinirim. Bazen yaşlıların kesildiğini ya da budandığını görür üzülsürüm. Birkaç sene sonra yeni sürgünlerin çiçeklerle kaplı olduğunu görür yine sevinirim.

Önce çiçekleri açtığı için ilginç bir ağaçtır erguvan. Adını verdiği erguvani rengi çiçekleri ile ağacın gövdesini ve dallarını süsler. 2-3 hafta süren çiçekli dönemlerinde mutlaka sizin de dikkatinizi çekmiştir.

Ankara'da Erguvanlar Nerede?

Ankaralı erguvanlardan bahsedince bazıları inanmıyor ve soruyor: "Peki, nerde bu erguvanlar?" Hepsini tek tek anlatmak zor deyip özellikle yoğun olarak nerelerde göreceğinizi söylerim.

Hem yürümek hem de erguvanları görmek isterseniz ilk tercihiniz şu olmalı: Çankaya Köşkü'nden aşağı Protokol Yolu boyunca yürüyün, Büyükelçilikleri, parkları ve Pembe Köşkü ziyaret edin en güzel erguvanlar için. Yolun sonunda Polonya Büyükelçiliği ve hemen karşısındaki Gül Bahçesi Parkı en güzel erguvanları saklar içinde. Mola vermek isterseniz Kuğulu Park'taki erguvan ağacını ziyaret edebilirsiniz. Biraz dinledikten sonra Cinnah Caddesi'ne çıkıp İsviçre Büyükelçiliği ve yolun karşısındaki erguvanları ziyaret edin. Biraz daha yürümek isterseniz Gelibolu Sokak'tan Şili Meydanı'na çıkın ve oradan aşağı yürüyerek Kuveyt Caddesi, Meneviş Sokak ve Kuzgun Sokak'ta apartman önü ve bahçelerdeki erguvanları mutlaka görün.

Yürüyüş için ikinci önerim şudur: Arjantin Caddesi'nin başında yer alan Yeşil Vadi Parkı'ndaki yaşlı erguvan ağaçlarını ziyaret edin. Oradan J. F. Kennedy Caddesi'ni yürümeniz ve apartmanların ön bahçelerindeki ağaçlara dikkatli bakmanızı öneririm. Biraz yürüdükten sonra tekrar Tunalı Hilmi Caddesi'ne doğru dönüp Güniz Sokak ve Buğday Sokak apartmanlarının önünde ve arka bahçelerinde yaşlı erguvan ağaçlarını görebilirsiniz.

Biraz daha yürürseniz Tunus Caddesi ve J. F. Kennedy Caddesi köşesinde iki erguvan ağacının sizi beklediğini göreceksiniz. Oradan yürüyerek Paris Caddesi'nin sonundaki uzun erguvan ağacını selamlayın ve Milli Egemenlik Parkı ile TBMM bahçesindeki erguvanları seyredin. Bu güzel yürüyüşü Güvenpark'ta Balgat minibüslerinin kalktığı yerdeki dört erguvan ağacını selamlayarak bitirebilirsiniz.

Haftasonu vaktiniz varsa benim gibi bir gün içinde tüm bu ağaçları görmenizi öneririm. En fazla üç saatinizi alacaktır.

Bunların dışında Bahçeli ve Emek sokakları, Maltepe-Anıttepe arası, Ümitköy ve Konutkent'te sitelerin bahçeleri, ODTÜ kampüsü ve Ankara Üniversitesi Fen Edebiyat Fakültesi bahçesini mutlaka ziyaret edin derim.

A. Süheyl Ünver bir yazısında "Erguvana şiir söyleme, anlatamazsın. Kendisi şiir. Gör ve duy, kâfi." diyor. Bu şiiri görmek ve duymak için haydi dışarı çıkın ve çevrenizdeki erguvanları keşfedin!

Baykuşlar ve Diğerleri

Zeynep Alica

Kara bulutlar çökmüş ve bu şehrin üstünden hiç kalkıp gitmeyecekmiş gibi hissediyor musunuz siz de? Esir şehrin insanlarıyız diye bir karamsarlıkla Kızılay'ın keşmekeşinde bir türlü gelmeyen otobüsü bekleyerek, her gün çoğalan araçlara ve binalara bakarak öfkeleniyor musunuz?

Böyle bir ruh haliyle baykuş figürlerine tutkun bir dostumuza hediye almak üzere Ulus civarına yolumuz düştü geçen haftalarda. Öyle bir yer keşfettik ki, üstümüzden o karamsarlığı alıp bizi baykuşun imgesi peşinde bambaşka yerlere sürükledi. Ulus'ta Salman Sokak'ta bir pasajda bulunan bir kısmı kapanmış dükkanların arasında öncelikle adıyla dikkati çeken Baykuşlar ve Diğerleri Koleksiyon Evi'nden söz ediyorum. Dünyanın birçok şehirden üzerine baykuş konmuş bir sürü nesne bulmak ve sürekli şaşırarak mümkün bu minik evrende.

Yunanistan'dan Athena baykuşlu bir kağıtlık, Sovyet işi cam nesnelere, paralar, biblolar. Belli ki baykuş birçok insana ilham vermiş. Ahmet Çomak bütün bu nesnelere büyük bir sevgiyle biriktiren ve merakla baktığınızı fark ederse hikayesini zevkle paylaşmanın yanı sıra bir de baykuş adını verdiği bitki çayı ile ev sahipliğini iyice hissettiren bir koleksiyoner. Titizlikle biriktirdiği nesnelere zaman gelip eve sığmaz olunca bu ilginin yarattığı zenginliği ve

sevdiği şehre katacağı derinliği paylaşmanın güzel olacağını düşünmüş.

Ayrıntıya düşkün insan her zaman bir yerlerde bir giz, göz kırpan bir detay bulur ya, Ahmet Bey'le söylemek de böyle gizlere yapılan bir yolculukmuş gibi bir his veriyor doğrusu. "Ambleminde baykuş olan üniversitemiz hangisidir" diye soruyor, bu sorunun cevabı onun baykuşla muhabbetinin başlangıcına da denk düşüyor. Düşünmenin, bilgeliğin sembolü baykuşa büyük haksızlık edildiğini, olumsuz önyargıları yıkmanın yolunun ise sözel ve görsel sunumlar yapmak olduğunu düşünerek tutkusunu Ankaralılarla paylaşıyor Ahmet Bey. Çok sabırlı olursanız ve heyecanına ortak olursanız doğanın sürprizi bir baykuş objecliğini görme şansınız artar, bizden söylemesi.

Evet baykuş ortaklaştıran, en çok karşınıza çıkan figür ancak, geçmişe götürececek birçok başka obje ile de buluşuyorsunuz burada. Velhasıl kelam kendinize bir hediye vermek istiyorsanız, şöyle bir kuşun peşinde dünya gezmelisinden, burayı görün deriz.

Bu arada Mimar Sinan Üniversitesi'nin amblemindeki baykuşu siz de fark etmemiştiniz, değil mi?

Sol Taraftan İktidara Yönelmek

Arif Şentek

1973 yılının Eylül ayı ortalarıydı. Ankara'da Mülkiyeliler Birliğinin bahçesinde bir masada tek başına kalmış bir adam başını ellerinin arasına almış ağlıyor, bir taraftan da "bu iş kan dökülmeden olmayacak mı?" diye söylenyordu. Şili'de seçimle işbaşına gelmiş Allende yönetiminin faşist cunta tarafından devrildiği haberine ağlıyordu Özlem Özgür⁽¹⁾.

Bir on yıl daha öncesine, 1963 yılına gidelim. Yerel seçimlerde TİP adına ilk radyo konuşmaları yapılıyordu. Mehmet Ali Aybar, "İşçiler, Köylüler.. Marabalar, İrgatlar... Sözüm sizedir" diye başlıyordu konuşmasına. Türkiye ilk kez devlet radyosundan sosyalizmin sesini duyuyordu. TİP 9 ilde seçimlere girmişti ve 35.000 oy aldı.

O yıllarda en etkili kitle iletişim aracı devlet elinde olan ve tek merkezden yayın yapan TRT radyolarıydı. 27 Mayıs sonrası 1961 Anayasasına göre çıkarılmış seçim yasası daha adildi ve seçime giren her partiye radyoda eşit konuşma hakkı tanınıyordu. Siyasal çalışmalarını yıllarca gizlilikte sürdürmüş, sesini özgürce duyuramamış "eski tüfekler" için radyoda konuşma bulunmaz bir fırsattı. Ama sonuç, beklenen, umulan kadar olmadı. O sıralarda İstanbul'da birlikte afişlemeye çıktığımız Adnan Cemgil⁽²⁾, "1950'de, şöyle bir iki saat konuşsak bütün halk arkamızdan gelecek sanırdık ama öyle olmuyormuş" demişti.

TİP 1965 genel seçimlerinde oylarını neredeyse 10 katı artırdı, 300.000'e yakın oy aldı ve meclise 15 milletvekili ile girdi. O günlerde koşulların çok daha "demokratik" olduğunu bir kez daha hatırlatalım. Seçimlerde "ulusal artık" (milli bakiye) sistemi geçerliydi. Baraj filan yoktu ve yurt ölçeğinde aldığınız her oy değerlendiriliyordu. TİP milletvekilleri parlamentoda gerçek muhalefetin nasıl yapılacağını gösterdiler. Gelecek için umutluydu insanlar. Aybar, bir sonraki seçimlerde "başta gürleşeceğiz" diyordu.

1970lere doğru sol politik eylemlilik TİP'in dışında farklı parkurlarda yükselişe geçti ve sonunda 12 Mart geldi, iş tersine döndü. En yiğit arkadaşlarımızı, dağlarda, kentlerde, idam sehparalarında yitirdik. Sol kitleler yenilgiyi

kabullenmedi ve 1974 sonrası mücadele yeniden yaygınlık, yoğunluk kazandı. Bu kez "solkurum"⁽³⁾ daha kırıcı oldu ve 12 Eylül'e varıldı. Ardından dünya sosyalist sistemi çöktü. O gün bugündür ayakta yazı ama bir türlü kendimize gelelimiyoruz. Ne kadar doğru bir ölçüttür tartışılır ama değişik sol partilerin girdikleri seçimlerde aldıkları toplam oy bugüne kadar bir türlü 1965'teki düzeyi tutturamadı.

Buraya kadar yazdıklarım, siyasal iktidara yönelik mücadelelere ilişkin yakın "sol" tarihimizden çok kısa gözlemler. Bunları şunu söylemek için anlattım: İktidar mücadelesinde sizin istemiş olmanız ve heyecanınız yetmiyor; sabırlı, uzun soluklu bir direniş gerekiyor. Toplum, yaşamakta olan süreçleri iyi gözlemek, yorumlamak ve yeni çıkış yolları bulmak gerekiyor.

Özlem Özgür haklı mıydı? Barışçıl yoldan veya parlamenter seçimler yoluyla diyelim, sosyalizme geçilemez mi? Hadi daha insafılı düşünelim, böyle bir yoldan iktidarı sosyalizme doğru yönlendirecek belirli kazanımlar elde etmek mümkün değil mi? Bu soruların yanıtlarını ararken son 30 Mart yerel seçimlerini geçen yılın Gezi eylemleri ile birlikte değerlendirmek öğretici olacaktır. Zaten bugün sol tarafta çokça yapılan da bu.

Gezi üzerine yapılan tartışmalar geliyor ve bir yerde "yatay örgütlenme" mi, yoksa "dikey örgütlenme" mi gerekli ikileminde dögümlenebiliyor. Böylesine "iki ucu oklu değnek"ler belki kuramsal netleşmeler için kullanılabilir ama sonuç alıcı bir yarar sağlamıyor. Yeni ve gereksiz iç çatışmalar, bölünmeler getiriyor. Bu tür tartışmalar geçmişte de yaşandı. Örneğin mücadelenin kırdan mı yoksa kentten mi başlayacağı, feodalitenin olup olmadığı veya "demokratik devrim" aşamasında mı yoksa "sosyalist devrim" aşamasında mı olduğumuz çok sert tartışılmıştır.

İkilemlere indirgenmiş tartışmalar sırasında çoğu kez, "boşuna tartışmayın, gelin ikisini birlikte düşünelim" demek daha doğru bir yaklaşım olmalı. Bir yandan Gezi benzeri kendiliğinden, yaygın, anlık, yerel eylemler gelişirken

bir yandan da sol siyasal partiler merkezi yapıları içinde örgütlenmelerini güçlendirsün. Birbirine zararı değil tam tersine yararı var. Bu anlamda yatay ve dikey örgütlenmeler birbirine köstek değil destek olmaz mı?

Günümüze biraz daha yakından bakalım. Yaşadığımız yaygın kentsel ve çevreci muhalefet eylemleri kesinlikle önemli bir potansiyeldir ve bezirgân saltanatına karşı direnişi diri tutmaktadır. Sendikaların gücü azalmış ama değişik ölçeklerde işçi eylemleri sürmektedir. Öğrenci gençlik kesimi ve "beyaz yakalı" gençlik direniş potansiyelini sürdürmektedir. Alışılmış örgütlenmelere tepkiler vardır. Bir grup genç, her ne kadar 23 Nisan havasına sokulmaya çalışıldıysa da CHP'yi işgale niyetlenmiştir. Kimi eylemlerde işçiler sendika yöneticilerini kovacak kadar tepki gösterebilmektedir.

Direniş sürecinde yaşanan deneyimler demokrasiye giden yolu açmaktadır. Siyasal partilere bu süreci sürekli ve ısrarlı bir iktidar mücadelesi haline getirme görevi düşer. Kimse olduğu yerde durmayacaktır. Direnişin militanları gün gelecek o siyasal partilerin kadroları olacaktır. Siyasal partiler hem politikalarını güncellemek hem de kadrolarını oluşturmak için sokakta olup bitenin içinde yer almak durumundadır. Özetle, hem yatay hem dikey örgütlenme, ikisi birlikte, birbirini besleyerek yürüyecektir.

"Peki, devrim ne zaman olacak" diye mi soruyorsunuz? Size, "militan iyimserliği" nizi hiç yitirmeyin derim.

⁽¹⁾ Özlem Özgür, 2009 yılında yitirdiğimiz sevgili Nadir Akgül'ün yazılarında kullandığı addır. Devlet memuruydu, kendi adıyla yazamıyordu.

⁽²⁾ Adnan Cemgil 1951 yargılamalarından geçmiş yürekli ve birikimli bir insandı. Nurhak'ta yitirdiğimiz Sinan'ın babasıdır.

⁽³⁾ Bu "solkurum" deyimini sevgili Varlık Özmenek kullanır. Hoşgörüsüne sığınarak ödünç aldım.

Azınlıkların Topluma Etkileri

Ayşen Tekedereli

Küçük bir damla suyun dev bir mermer bloğa ne gibi bir etkisi olabilir? Günler, yıllar boyunca hiç durmadan, yılmadan damlayan o küçük bir damla suyun milyonlarca tekrarının mermeri oyduğunu ve gün gelip çatlattığını görürüz. "Bir avuç insan" denilen azınlıkların sözleri de küçük bir damla su gibi görünse de tutarlı ve sürekli oldukça çoğunluğu etkileyip dönüştürme potansiyeline sahiptir.

Her toplum farklı topluluklardan oluşur. Çoğu çağdaş sosyoloğa göre toplum bir çeşit "organizma"dır ve bu organizmanın işlevleri, farklı organları -toplulukları- vardır. Bu toplulukların nicel durum bakımından eşit olmaması çoğunluk ve azınlık kavramlarını karşımıza çıkarır. Toplumsal çatışmaların kaynağının göbeğinde olan bu çoğunluk-azınlık durumu, toplumsal değişmeye ve hatta toplumsal bütünleşmeye de neden olabilir. Çünkü birbirinden beslenir, birbirinin varlık nedenidir ve denge sağlar.

Toplumsal normların değişmesinde azınlığın etkilerini araştıran Romen sosyal psikolog Serge Moscovici, "uyumama ve azınlık etkisi" deneyiyle sosyal normların değişiminin nedenini ve nasılını araştırır. Deneyde renk isimlendirmede düzeneği kullanılır. Deneklerden, mavinin farklı tonlarından oluşan ve tek tek gösterilen 36 slaytın hangi renk olduğunu söylemeleri istenir. Bir gruba gerçek denekler, bir gruba da işbirlikçi

denekler katılır. İlk grup renklerin mavi olduğunu belirtirken ikinci gruptaki az sayıda işbirlikçi denek yeşil renk de olduğunu söyler. Deneyin amacı azınlığın tutarlı olduğu sürece çoğunluğu etkileyip etkilemediğidir. İşbirlikçi deneklerle aynı grupta olan gerçek denekler slaytların yeşil olduğunu söyler. Moscovici'ye göre azınlığın çoğunluğu etkilemesinin ve normların değişmesinin sebebi tutarlılık ve istikrarlıdır.

Moscovici'nin deneyini geçerli kılan azınlıkların topluma etkileri, tüm dünyada zaman zaman ve farklı konularla değişim yaratmıştır. Örnekse; dernekler, sendikalar, birlikler, sivil toplum kuruluşları dünyada geniş bir örgütlenme ağı içinde faaliyet göstermiş ve gösteriyorlar. Sayılamayacak kadar çok (...) İli Gelenekleri Yaşatma Derneği adı altında bir çok dernek var ve bu dernekler, belki de uzakta oldukları memleketlerinin kültürünü kendi çocuklarına aktararak kültür sürekliliği sağlıyorlar.

18. yy sonlarında sanayileşme ile birlikte işçiler örgütlenerek sendikalar kurmuş ancak engellenmişlerdir. 1800'lerin başlarında Batı'da sendikalaşmayı engellemek için bazı tedbirler alınmış, bu oluşumun "bireyin sözleşme yapma hürriyetine" aykırı olduğu iddia edilmiştir. 1800 yılında yasaklanan sendikalar, 1824 yılında işçilerin birlikte hareket etme düşüncesi engellenemediğinden sendikalaşma fikri ve hareketi yasalarla tanınmış hatta daha sonraları işverenlerde ortak hareket etme

düşüncesi ile işçi sendikalarına karşılık olmak üzere kendi sendikalarını kurmaya başlamışlardır.

STK'ların etkileri inkar edilemez büyüklüğe ulaşabiliyor. Greenpeace örgütünün sayıca fazla üyesi bulunmamakla birlikte dünyaya etkisi tartışılmaz. Yaptıkları eylemlerle en çok hatırlanan Kyoto Protokolü dünya ve çevre adına etkisi büyük başarılarından sadece bir tanesidir. Amerika'nın Vietnam'dan çekilmesine neden olan bir avuç Amerikalıdır. Bugün bir siyahinin ABD başkanı olabilmesinin nedeni geçmişte mücadele eden azınlık siyahi vatandaşlarıdır. İngiltere'de kadınlara oy hakkının kazanılması ve 30 olan yaş sınırının 21'e çekilmesinin nedeni sadece 1500 imzayla başlayan mücadeledir. Bu küçük ama tutarlı-inatçı azınlık sayesinde zor olan başarılmıştır. Afganistan'daki Hazaraların, Peştulara karşı zorlu mücadelelerinden sonra kazandıkları haklar istikrarlı direnmeleri sonucudur. Gandhi ve çevresindeki birkaç destekçisinin Hindistan'ın bağımsızlığındaki rolü üzerine sayılamayacak kadar çok kitap yazılmış, filmler çekilmiştir.

Bütün bu toplumların ve toplumsal normların zamanla değişebilmesinin nedeni, "bir avuç insan" da denilen azınlıkların, mücadele ettikleri her şeyde tutarlı ve istikrarlı olduğu takdirde dünya üzerinde azımsanamaz etkileri. olmasındır.

Her Yer Festival Her Yer Direniş İşçi Filmleri Festivali Haziran Direnişi'ni Selamlıyor

9. Uluslararası İşçi Filmleri Festivali 1-8 Mayıs tarihleri arasında izleyicilerle buluşuyor! İstanbul, Ankara, İzmir ve Diyarbakır'da eş zamanlı olarak gerçekleşecek festivalde bu yıl "Her Yer Festival Her Yer Direniş" teması ile 17 farklı ülkeden toplam 77 film gösterilecek.

Festivalin ana karakterleri Karagöz ve Şarlo bu yıl yanında iki tanıtık dostla Haziran Direnişi'ne selam veriyor. Aydan Çelik'in illüstrasyonları ile V For Vendetta filminin karakteri ünlü maskesi ile Guy Fawkes ve Haziran Direnişi'nin sembollerinden birisi olan Kırmızı Kadın, Karagöz ve Şarlo ile beraber dünyadan direniş filmlerini, Gezi filmlerini ve emekçilerin öykülerini beyazperdeye taşıyor.

2 Mayıs Cuma, saat 20.00'de **Şişli Kent Sineması'nda yapılacak** açılış gecesi oyuncu **Şenay Gürler** sunacak. Direnişin müziklerini yapan Praksis'in ezgilerinin eşlik edeceği gecede her yıl olduğu gibi bu yıl da bir set işçisine plaket verilecek.

9. Uluslararası **İşçi** HYPERLINK "http://www.sanalforum.biz/kultur-sanat-haberleri/85738-isci-filmleri-festivali-icin-geri-sayim-basladi.html" Filmleri Festivali 4 şehirdeki gösterimlerden bir süre sonra birçok kenti kapsayan uzun bir yolculuğa çıkacak ve gösterimler her yıl olduğu gibi ücretsiz olacak.

Türkiye'den ve dünyanın dört bir yanından emekçilerin yaşamlarını ve mücadele deneyimlerini izleyicilerle buluşturmayı ve ülkemizde işçi filmi üretimini özendirme amaçlayan festival, **DİSK / Sine-Sen, DİSK / DEV SAĞLIK-İŞ, DİSK / Birleşik Metal-İŞ, DİSK/Genel-İŞ, DİSK/Basın-İŞ, Türk-İŞ / Petrol-İŞ, Türk-İŞ / TekGıda-İŞ, Türk-İŞ / Kristal-İŞ, KESK / SES, TTB, Halkevleri, Sendika.Org ve ÇapulTV** tarafından düzenleniyor.

Uluslararası Konuklar

Festivalin bu yılki uluslararası konukları **'İngiliz İşçi Sınıfının Durumu' filminin İngiliz yönetmeni Michael Wayne** ve 'Elif'in Erkekleri' filminin Alman yönetmenleri Markus Fiedler ve Kirstin Krüger. Yönetmenlerle İstanbul'da özel gösterimlerle söyleşiler de gerçekleşecek.

Zengin Film Programı

Festival süresince 25 adet uluslararası, 52 adet de Türkiye'den olmak üzere toplam 77 adet uzun ve kısa kurtmaca, belgesel film seyirciyle buluşacak.

Direnşler yine festivalin omurgasını oluşturuyor. Hava iş'in uzun soluklu direnişini anlatan 'Yer Gök Direniş', hepimize işgali ve dayanışmayı bir kez daha yaşatan 'Kazova Direnişi: İşgal Et, Diren, Üret', gözaltında kaybedilen evladı için 33 yıl boyunca direnen Berfo Ana'yı anlatan '33 Yıllık Direniş-Berfo Ana' bu omurganın bazı parçaları. 'Külkedisi Değiliz' ise, yıllarca hiçbir sosyal güvencesi olmayan bir işte çalışan, iş kazası geçiren, sakat kalan, cam silerken düşüp hayatını kaybeden ev işçilerinin sendikalaşma mücadelesine tanıklık ediyor.

Gezi ve Haziran Direnişi

Festival bu yıl Gezi ve Haziran Direnişi üzerine çekilmiş 15 film ile direniş hatırlamak ve hatırlatmak amacıyla: 'Yeryüzü Aşkın Yüzü Oluncaya Dek', 'Ben Bir Slogan Buldum: Annem Benim Yanımda', 'Gezi'nin Ritmi', 'Direnen Sevgi', Leviathan'la Yaşamak, 'Ali: Düşlerinde Özgür Dünya', 'Gezi Tanıklığı', 'Çapulcu Zamanlar', 'Resist', 'Ağaçlarla Başladı: Gezi Parkı'nda İsyân', 'Anne', 'Çünkü Ben Bu Parkı Seviyorum', 'İstanbul

Yükseliyor' ve Fatih Pınar'ın Gezi direnişini konu olan videolarından oluşan 'Kısaca Haziran Direnişi' gibi yapımlarla Haziran Direnişi'nin perdedeki yansıması İşçi Filmleri Festivali'nde gösterime girecek.

Roboski'de katledilen 35 Kürt köylüsü, süren barış ve adalet bekleyişi de unutulmadı. Banu Güven'in hazırladığı 'Roboski Adalet İstiyor' belgeseli, gaz fişeklerini toplayarak hayatını kazanan çocukların hayatının konu edildiği 'Kapsül', Ferit Karahan'ın ilk uzun metrajlı filmi olan 'Cennetten Kovulmak', barışı dileyen çocukların filmi 'Dileğim Barış Olsun' festival programında yerini alıyor.

Türkiye Sineması'nın yakın dönemdeki önemli filmlerinden 'Zerre', 'Küf', 'Araf' ve 'Kelebeğin Rüyası' da festivalin kurtmaca uzun metraj filmlerinden bazıları.

Gezi Direnişi boyunca yaşanan ağır medya sansürünü ve otosansürü ele alan Selin Girit'in 'Medya:Gizlenen Gerçekler' belgeseli ile Ayce Kartal'ın bol ödüllü animasyon filmi 'Tornistan' da festivalin bu yılki programında yer buluyor.

Tuncel Kurtiz Anısına...

Festival, hayatını emekten yana kalbi atanlarla, başka bir dünya isteyenlerle omuz omuza geçirmiş bir ustayı, Tuncel Kurtiz'i de gidişinin ardından "İnat Hikâyeleri" ile anıyor.

Uluslararası filmler

Senegalli ünlü yönetmen Ousman Sembene'nin kadın sünnetine direnen Afrikalı kadınların mücadelesini anlattığı 'Moolaadé', 1871'de 2 ay iktidarda kalmış Paris halkının mücadelesini anlatan "La commune/Komün" ve seçimle iktidara gelmiş başka bir diktatör Hitler'in gerçek arşiv görüntüleri eşliğindeki faşizmini anlatan 'Sıradan Faşizm/Obyknovennyy Faşizm', Çin'deki işçilerin hayatını, sorunlarını anlatan 'Small Fish /Küçük Balık', Fransa'ya gitmek isterken Yunanistan'a göçmen olarak gelmiş Afrikalıların yoksulluk ve umutlarını anlatan 2014 yapımı 'AllPoints North/Herşey Kuzeyi Gösteriyor', 2009 yılında 4 işçinin Milan'daki son aktif fabrikanın kapatılmasına direnmek için 20 metrelik vince tırmanışını ve 8 gün boyunca 40 derece sıcaklıktaki direnişini anlatan 2013 yapımı 'On the Art of War /SavaşSanatı Üzerine' öne çıkan uluslararası filmler.

Ankara'da Büyülü Fener Sineması, Jeoloji Mühendisleri Odası, Mimarlar Odası, Roksan Açık Hava, Mamak Açık Hava Sineması;

İnternet Sinema Salonu Uygulaması

İşçi Filmleri Festivali'nde bu yıl ilk defa 'İnternet Sinema Salonu' uygulaması gerçekleştirilecek. Festival filmlerinden seçilen 20 adet film 1-8 Mayıs 2014 tarihlerinde, 22:00-00:30 saatleri arasında her gün gösterilecek.

İnternet salonu gösterimlerinde yer alacak filmler sadece festival programında belirlenen saatler içinde izlenebilecek.

3 ayrı kalitede gösterilecek filmleri izlemek için festival programına bakmak ve ilgili saatlerde www.capul.tv adresini ziyaret etmek yeterli olacak.

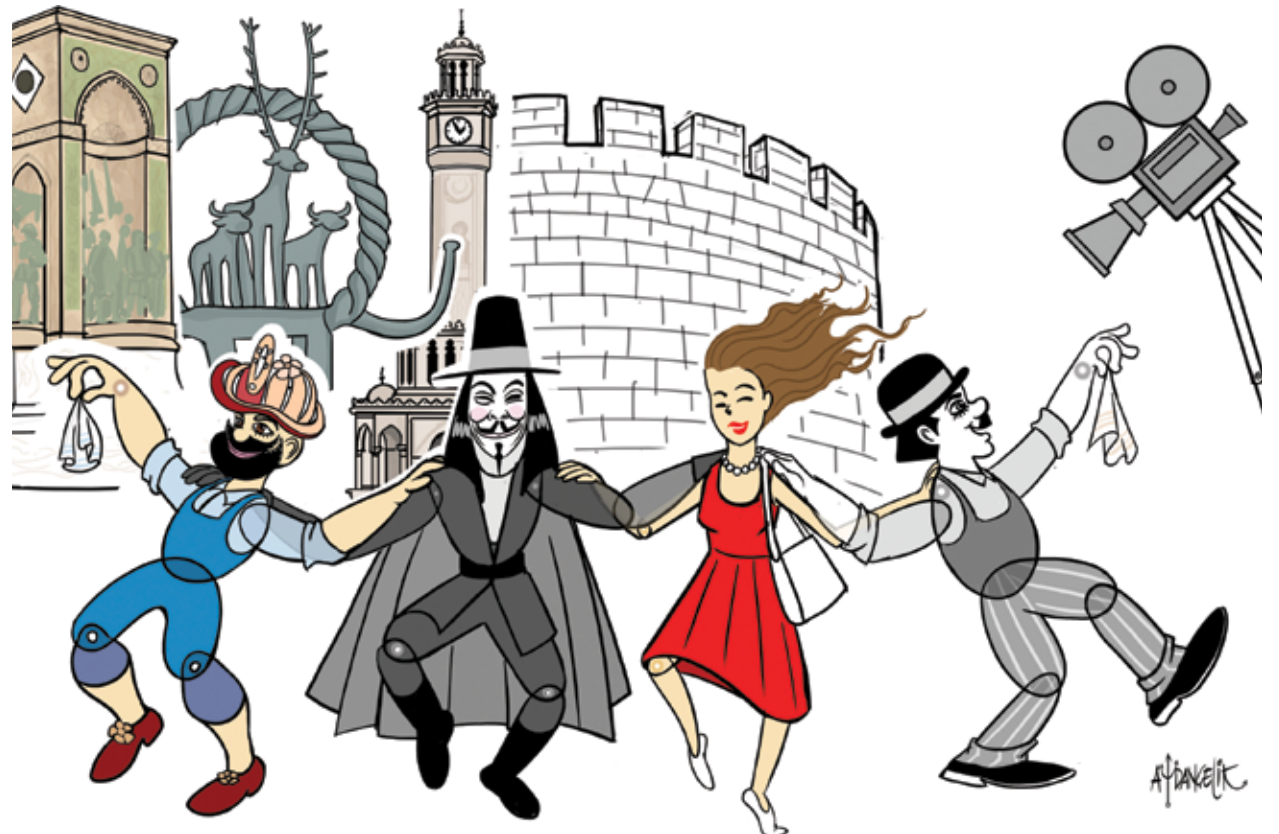
Uluslararası İşçi ve İletişim Konferansı

Festival kapsamında Ankara'da emek ve iletişim üzerine düşünen, çalışan ve siyaset üreten akademisyenler ve eylemciler 3-4 Mayıs tarihleri arasında 5. Uluslararası İşçi ve İletişim Konferansı'nda bir araya gelecekler.

Web: www.iff.org.tr

E-posta: festival@sendika.org

Twitter: @iscifilmfest

Roboskî Müzesi (ve Anma Yeri) Mimari Tasarım Yarışması Başladı

"Kötülüklerin ilki ve en büyüğü, haksızlıkların cezasız kalmasıdır."

Platon

Roboskî'de Ne Olmuştu

28 Aralık 2011 tarihinde, Kuzey Irak'ta yaşayan akrabalarıyla ticaret yapmak üzere, Şırnak ili Uludere ilçesi Roboskî köyünde yaşayan köylüler bir kez daha yola koyulmuşlardı.

38 kişi; uzun süren yolculuğun ardından katırlara yükledikleri bir miktar mazot, birkaç karton sigara ile köylerine geri dönüyorlardı. Sınıra yaklaştıkları sırada Türk Hava Kuvvetleri'ne ait F-16 savaş uçaklarının hava saldırısı ile Şırnak'ın Uludere İlçesi Roboskî Köylülerinden 19'u çocuk, 34 insan bombalanarak katledildi.

Katliamın sorumlularıyla ilgili etkin soruşturma yapılmadı, dava açılmadı. Yakınlarını kaybedenlere ise çeşitli gerekçelerle davalar açıldı, para cezaları verildi. Etkin soruşturma talepleri dikkate alınmadı.

Soruşturma, 2013 Haziranında görevsizlik kararı veren sivil yargıdan askeri yargıya devredildi. Ocak 2014'te ise askeri yargı, düzenlenen hava operasyonunda askeri personelin kusuru olmadığı yönünde tespit, takipsizlik kararı verdi.

Bombalama emrini kimin verdiği hala açıklanmadı, kimse hakkında dava açılmadı.

Yakınlarını katliamda kaybeden Roboskililer adalet mücadelesini sürdürüyor.

Roboskî Müzesi Fikri

Roboskî Müzesi fikri ilk olarak, katliamın birinci yıldönümünde 28 Aralık 2012'de Roboskîli aileleri ziyaret eden SGDF'liler ile Roboskililer arasında geçen görüşmelerde ortaya çıktı. Sonrasında bu fikir etrafında bir araya gelen farklı toplumsal ve siyasi kesimlerden insanlar **Roboskî Müzesi Girişimi**'ni ve nihayetinde Roboskî Müzesi yapımı sürecini yürütmek üzere **Roboskî Müzesi Derneği**'ni kurdular.

Bu süreçte, üç aşamalı olarak olgunlaştırılan Roboskî Müzesi Kampanyası fikri Roboskîli ailelerle bir kez daha paylaşıldı. Yakınlarını bu katliamda kaybeden Roboskîli köylüler Roboskî Müzesine ev sahipliği yapmayı kabul ettiler. Katliamda yitirdikleri yakınlarının mezarlarının bulunduğu alanın hemen yanında bu proje için bir araziye müze için hibe ettiler. Şimdi bize düşen, bu çatıyı elbirliği ile yükseltmek.

Projesinin elde edilmesinden her bir duvarına, inşaat işçiliğinden sergilerine kadar her aşaması kolektif bir ruhla ve dayanışma ile elde edilecek bir yapı olacak bu; bir anma mekânı, bir "adalet sarayı", bir kütüphane, ortak bir direniş ve yaşam alanı...

Elbirliği ile yükselecek bu çatı ile ilgili yürütülecek kampanya üç aşamadan oluşacak:

- I. Yapının projesinin elde edilmesi; Mimari Tasarım Yarışması
- II. Yapının inşaatı için gerekli finansmanın sağlanması; destek kampanyası
- III. Yapının inşa edilmesi; kolektif inşaat atölyesi

Kampanyanın birinci aşaması olan yapı projesinin elde edilmesi sürecinin özgün bir "katılım/yarışma" ile elde edilmesini çok önemsiyoruz. Tasarım sürecine mimarların yanı sıra sanatçıların, aydınların, tasarımcıların da katıldığı, seçim sürecinde Roboskîli köylülerin de etkin olduğu bir yarışma olsun istiyoruz.

Mimari Tasarım Yarışması ile eş zamanlı olarak kampanyanın ikinci ve üçüncü aşamaları da sürececek ve sürüyor. Yapının inşaatı için gerekli finansmanı sağlamak üzere yurtçapında çeşitli konserler ve sanatçıların Roboskî Müzesi yararına bağışladıkları eserlerin sergileri düzenlenecek.

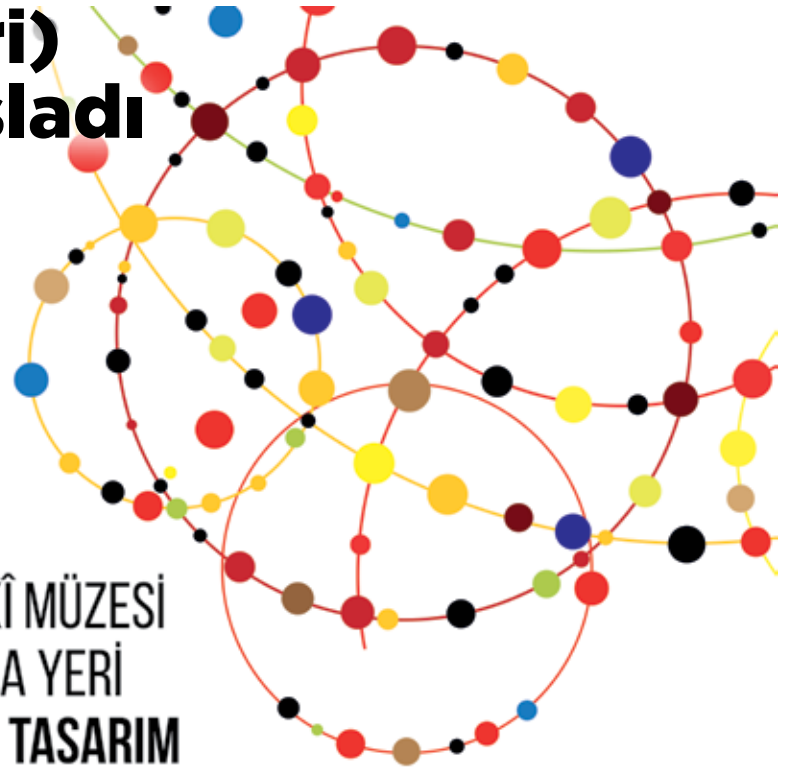
İlk iki aşamanın sonuçlanması sırasında üçüncü aşama için hazırlıklarımız başlayacak. Projesini ve finansmanını kolektif bir şekilde sağlayacağımız müzenin inşaatını da birlikte yapmak istiyoruz. Üç ay sürmesini planladığımız inşaat sürecini gönüllülerin katılımlarıyla ve Roboskililerin desteği ile yapacağız.

Amacımız bu ülkenin mimarlarının, sanatçıların tasarımlarıyla, yurttaşlarının küçük katkılarıyla ve gençlerinin alınterleriyle ve emekleriyle Roboskililerin adalet talebine sahip çıkacağı bir kampanya örgütlemek. Bu kampanyanın somut ürünü de 2014 yılı içinde tamamlayacağımız ve ismini Roboskî'de hep birlikte koyacağımız, şimdilik "Roboskî Müzesi" olarak adlandırdığımız yapı olacak.

Dileğimiz, derin acı ve öfke yaratan katliama rağmen, bir arada ve kardeşçe yaşayabilmenin mümkün olduğunu hatırlatmak için herkesin aklını ve yüreğini Roboskî'ye çevirmesi... Dileğimiz herkesin "insanlık adına" Roboskî için harekete geçmesi...

Roboskî Müzesi Nasıl Olmalı

"Roboskî Müzesi Projesi, alçakgönüllü bir şiir olmalıdır."
(Seçici Kurul ön çalışmalarından)

ROBOSKÎ MÜZESİ VE ANMA YERİ MİMARİ TASARIM YARIŞMASI

Çocuklarımızın izlerini kaybetmemek,
Doğu ile Batı arasında vicdani ve insani bir köprü kurmak,
İnsanlık dışı bir katliamda yitirilmiş yaşamların değerini saklamak,
ve onlar uğruna verilen adalet mücadelesini paylaşmak ve çoğaltmak,
Yaşanan acıların, katliamın ve zulmin mimarlık aracılığı ile görünür olmasını sağlamak,
Roboskililerin onurlu adalet arayışının ve cezasızlık politikalarına karşı yüzleşmenin simgesini oluşturmak için...

YARIŞMA TAKVİMİ:

YARIŞMANIN İLANI: 16.04.2014 | 1.ETAP SEÇİCİ KURUL DEĞERLENDİRMESİ: 13-16 HAZİRAN 2014
SORU SORMAK İÇİN SON TARİH: 02.05.2014 | ROBOSKİLİLERLE ORTAK DEĞERLENDİRME: 20-22 HAZİRAN 2014
CEVAPLARIN YAYINLANMASI: 06.05.2014 | 2.ETAP SEÇİCİ KURUL DEĞERLENDİRMESİ: 25-27 HAZİRAN 2014
PROJE TESLİMİ İÇİN SON GÜN: 11.06.2014 | YARIŞMA SONUCUNUN İLANI (ÖNGÖRÜLEN): 28 HAZİRAN 2014

info@roboskimuzesi.org | www.roboskimuzesi.org
Roboski Müzesi Derneği: Meşrutiyet Mah. Selanik Cad. No: 82/32 Çankaya / ANKARA

Roboski Müzesi

Müze, değeri olan bir şeyi saklamak ve aynı zamanda anlamını paylaşarak çoğaltmak, yaygınlaştırmak içindir. Roboskî Müzesi insanlık dışı bir katliamda yitirilmiş yaşamların değerini saklamak ve onlar uğruna verilen adalet mücadelesini paylaşmak ve çoğaltmak için planlanmıştır.

Bu müze katliamın yarattığı derin acıya ve öfkeye rağmen, bir arada ve kardeşçe yaşayabilmenin mümkün olduğunu hatırlamak ve hatırlatmak için yitirilen canların hatıralarına sahip çıkılacağı yer olacaktır. Roboskî Müzesi, bu anlamıyla simgesel bir yapıdır.

Yarışmanın amaçladığı mekân bu acıyı yaşamış insanların haklı öfkelerinin kalıcı bir kine dönüşmesinin önüne geçebilecek, Roboskililerin hem törensel amaçla (örneğin katliamın yıldönümlerinde), hem de diğer günlerde (örneğin her Perşembe ailelerin düzenlediği toplu ziyaretlerde), katliamda yitirdikleri sevdiklerinin anlarına dokunabilecekleri bir yer, zedelenmiş toplumsal ortaklığımızı ve adalet duygumuzu yeniden kazanabilmemizin olanağı, ortak mekânı olabilmelidir.

ADALET,
ADALETSİZLİĞİN OLDUĞU
YERDEN YÜKSELİR!

ROBOSKİ MÜZESİ DAYANIŞMA KONSERİ

Bu konser ile derin acı ve öfke yaratan katliama rağmen,
bir arada ve kardeşçe yaşayabilmenin mümkün olduğunu
hatırlamak için herkesin aklını ve yüreğini Roboskî'ye çevirmesi,
herkesin "insanlık adına" Roboskî için harekete geçmesini diliyoruz.

17 MAYIS 2014
AHMET TENER KIZILALI SPOR SALONU
19.00 / 20.00
KARŞI KONSER BAŞLADICI

Servet Kocakaya

Hakan Vreskala

BAJAR

Ahmet Tamer Kızılalı Spor Salonu:
Çetin Ermez Bul. Türkocaklı Cad. No: 4 Balgat/Ankara
Detaylı bilgi ve bilet satış noktaları için:
0535 554 78 87 / www.roboskimuzesi.org
KARŞI KONSER BAŞLADICI

Roboski Müzesi

HAFIZA
YÜZLEŞME
DAYANIŞMA!

ROBOSKİ MÜZESİ DESTEK SERGİSİ
28 NİSAN - 16 MAYIS 2014 | GALERİ URAY
AÇILIŞ: 2 MAYIS 2014 CUMA | SAAT: 19.00

ÇANKAYA BELEDİYESİ Çankaya Belediyesi'nin Kültür Evi
Galeri Uray: Ziya Gökalp Cad. No:11 Kızılay/Ankara

Roboski Müzesi
www.roboskimuzesi.org

Katilama mütevazî ama cesur bir karşılık! Roboskî Müzesi

Aralık 2011'de 19'u çocuk 34 insanın hava saldırısıyla öldürüldüğü olayın üzerinden iki buçuk yıl geçmesine karşın bir yargılanma sağlanmadı. Katliamın birinci yıl dönümünde ortaya çıkan Roboski Müzesi fikri mimari bir yarışmayla somutlaşma yolunda. Konuyla ilgili yarışma organizasyonundan Mehmet Onur Yılmaz'la görüştük.

"Çocuklarımızın hatırası gibi, ev gibi... Mezarlıktan başka bir yer..."

Solfasol- Roboskî Müzesi fikri nasıl ortaya çıktı? nasıl büyüdü?

Mehmet Onur Yılmaz - SGDF'li gençler 2013'ün Ekim ayında Roboski'de bir müze yapılması fikri ile ilk geldiklerinde ellerinde iki katlı bir bina krokisi ile geldiler. Bizden asıl istedikleri bu binaya ne kadar malzeme gideceğini hesaplamamızı. Ancak daha ilk toplantımızda bu krokiyi bir tarafa bırakıp bunu her aşaması çok özel bir kampanya olarak örgütlememiz gerektiği konusunda uzlaştık. Daha sonar konuyu paylaştığımız pek çok kişi ya doğrudan içinde yer alarak, ya Danışma Kurulu içinde yer alarak destek vermeyi kabul etti. Farklı kesimlerden onlarca insane Ankara, İstanbul ve Diyarbakır'da konu ile ilgili çalışmaya başladık. Yarışma fikri de, kolektif inşaat atölyesi fikri de o süreçte çıktı.

Solfasol-Müze için mimari bir yarışma açılması fikri nasıl oluştu?

M.O.Y.-Bu kampanya hem her aşaması ile çok özel olmalıydı hem de mümkün olduğunca farklı kesimlerden insanlara hitap etmeliydi. Üç ayaklı bu kampanyanın ana amacı Türkiye'nin Batısındaki insanlar ile Roboskililer arasında bir gönül köprüsü, dayanışma köprüsü kurabilmek. Biz gerçek barışın insanlar arasında kurulacak duygu köprüsüyle; sevgiyle, anlayışla, dayanışma ile olacağına inanıyoruz. Bu yüzden de Roboski Müzesi aynı zamanda bir barış projesidir.

Mimari proje yarışmaları mimarlık alanında ortak aklın en iyi çalıştığı araçlar. Roboski Müzesi için de Türkiye'nin mimarlarının ortak aklına, vicdanına ihtiyacımız var. Tasarımlarıyla bu barış ve adalet projesine destek olacak mimarları sanatçılar olduğunu biliyoruz bu ülkede.

"Roboskî Müzesi birlikte, uyumlu ve kardeşçe yaşamın bir umudu olsun. Doğu ile Batı arasında vicdani ve insani bir köprü olsun."

Solfasol- Olayın üzerinden iki buçuk yıl geçmesine karşın suçlular bir yargılanamadı. Kurulacak müzenin bu hukuk mücadelesinde bir yeri olabilir mi?

M.O.Y.-Biliyoruz ki Roboskililerin adalet mücadelesi daha uzun yıllar sürecek. Türkiye'de hiç bir katliamın hesabı kısa zamanda sorulamadı. Çoğu zaman hiç sorulmuyor. Roboski Müzesi uzun yıllar sürecek bu adalet mücadelesine mekan olsun istiyoruz.

Müze, değeri olan bir şeyi saklamak ve aynı zamanda anlamını paylaşarak çoğaltmak, yaygınlaştırmak içindir.

Roboskî Müzesi insanlık dışı bir katliamda yitirilmiş yaşamların değerini saklamak ve onlar uğruna verilen adalet mücadelesini paylaşmak ve çoğaltmak için düşünülmüştür.

Umuyoruz ki, bu müze katliamın yarattığı derin acıya ve öfkeye rağmen, bir arada ve kardeşçe yaşayabilmenin mümkün olduğunu hatırlamak ve hatırlatmak için yitirilen canların hatıralarına sahip çıkılacağı yer olacaktır. Roboskî Müzesi, bu anlamıyla simgesel bir yapı olacaktır.

Yarışmanın amaçladığı mekân bu acıyı yaşamış insanların haklı öfkelerinin kalıcı bir kine dönüşmesinin önüne geçebilecek, Roboskililerin hem katliamda yitirdikleri sevdiklerinin anlarına dokunabilecekleri bir yer hem de zedelenmiş toplumsal ortaklığımızı ve adalet duygumuzu yeniden kazanabilmemizin olanağı, ortak mekânı olabilmelidir.

"Çocuklarımızın izlerini kaybetmemek için... Çocuklarımızın eşyaları, hatıraları kaybolmasın diye... Gidebileceğimiz bir yer olsun diye..." (Roboskili bir anne)

Solfasol-Müzenin Roboskililer için ne ifade ettiğini düşündünüz mü?

M.O.Y.- Bu müzeye Roboskili ailelerden çok Türkiye'de bu katliamın tanığı olan beyaz Türklerin yani bizlerin ihtiyacı var. Roboskililer tüm güçleri ile katliamda kaybettikleri yakınlarının hesabını sormak için mücadele ediyorlar zaten. Bu müze bizim yani Türkiye'nin Batısında yaşayanların onlara sunabileceği mütevazî bir destekten başka birşey değil. Roboskili köylüler de bu müzeyi böyle bir destek mesajı olarak algılıyorlar. Bu destek ise kendi değerinden daha büyük bir anlam değeri taşıyor.

Katliamda hayatını kaybeden Nadir Alma'nın bugün 17 yaşında olan kardeşi Selma Alma'nın Aralık ayında Roboski'ye yaptığımız ziyaretin ardından bizlere yazdığı mektubunda söyledikleri bunu çok güzel anlatıyor:

"Tam da günlerin giderek karanlığa teslim olduğunu düşünürken,gelen misafirlerden köyde bir müze inşa edileceğini duydum. Öyle mutlu oldum ki... İşte o an içimden Roboskî insanına yepyeni bir kapı açılıyor dedim. Acaba nasıl olacak diye düşünmeye başladım ve kurduğum hayal bile o kadar güzel, o kadar

heyecan vericiydi ki. Bu müzenin yapılması ile Roboski Katliamı hem ülkenin dört bir yanına hatta dünyada unutulmayacak hem de Roboski'de devam eden yaşamın temel taşlarından biri olacak.Katliamda sadece 34 can değil;34 aile,kaç köy öldü.Hayatlarını acı,hüzün,gözyaşı ile

"Katliamda hayatlarını yitirenlerin izleri ve hatıraları burada yaşasın. Yaşanan acılar, katliam ve zulüm mimarlık aracılığı ile görünür olsun."

süsleyen,üzerlerini kara giysilerle örten,acıdan parçalanan yüreklerinin parçalarını bir türlü bir araya getiremeyenler bu müze ile "adalet" arayışlarını daha da somut kılacaklar."

Solfasol- Müze için önümüzdeki süreç nasıl gerçekleşecek?

M.O.Y.- Yarışmamız Temmuz ayında sonuçlanacak. Destek kampanyamız da hedefine ulaşır da yeterli kaynağı sağlayabilirsek, yaz boyunca üniversiteli öğrencilerin gönüllü destekleriyle müzemizi kendi elleirmizle inşa edeceğiz. Hedefimiz bu yıl içinde müzeyi inşa edip katliamın üçüncü yıl dönümünden önce açmak. Ama bütün bu kampanyamızla Türkiye insanının Roboskili ailelerle kucaklaşmasını sağlamaktaki başarımıza bağlı.

Aklen
Muaf

Virgül Aslında Noktadır

Gök Taner/AklenMuaf

Her haber, bir gün tarih olmaya mahkûmdur. Düşündüğünüz gelecek, o kadar da uzak olmayabilir ve siz aslında tarihin noktalarını koyuyorsunuzdur. Şimdi virgülle ayırdığımızı sandığımız her cümle parçası, süreler geçtiğinde, sonunda nokta alacaktır.

Yazılan her sözcük, her söz, her cümle tarihtir. Gelecekte bakarsak aslında tarihi yaşıyoruz. Tüm oldubittileriyle, detaylarıyla, aşamalarıyla belki bazı tarihçilerin ilgisini çekecek ancak tarih kitaplarının işine gelmeyecek izdüşümleri yaşıyoruz. Bunları değerlendiriyoruz. Unutmayın, her arkeolog geçmişte aradığı bir çift sözü buluş olarak değerlendirir ve yepyeni mutluluklar yaşar. Her tarihçi, sadece antlaşma metinlerinin değil, gazetelerin, anıların, öykülerin, yazılmış kağıt parçalarının ve hatta söylenmiş sözcüklerin peşine düşer, önemini bilir. Ekseriyetle geçmiş hafiyeleri, gayriresmî kayıtlarla yolunu bulur. Yakın tarihe göz atıp geçtiğimizde bile iki kişi arasındaki diyalogun ne kadar önem arz ettiğini bir düşünün. Şimdi ise tarih dört bir yandan kayıt altında.

Gece yatarken okunacak haberler...

Gezi Direnişi ve öncesinde yaşadıklarımız, bize geleneksel medyanın aslında ne kadar zapt edilebilir, tarihin nasıl yasaklanabilir, yaşananların bir cümleyle ne kadar yön değiştirebilir olduğunu gösterdi. Bunlar, yaşanmıyor muydu? Elbette yaşanıyor, çeşitli politik amaçlar doğrultusunda. Olayların temelleri bile saklanıyordu. Biruni'nin gayretle çalıştığı haber etiğinin nasıl çiğneneceği konusunda sanki bir mektep kuruldu. Çünkü Biruni dedi ki, "Habere kaynaklık yapan kimse, içinde yaşadığı toplumu överek yüceltme veya kendinin içinde yaşamadığı bir toplumu kötüleyerek değerini düşürme yoluyla kendisini üstün bir konuma getirmek için yalan söyleyebilir." Dinledik. "Habere kaynaklık yapan kimse bazen bir topluma karşı bir hadiseden dolayı borçlu veya öfkeli olduğu için yalan söyleyebilir." Olduk. "Habere kaynaklık yapan kimse bazen doğasındaki düşüklük nedeniyle doğruyu söyleme cesareti gösteremez ve yalan söyler." Gördük. "Habere kaynaklık yapan kimse bazen cahil olduğu ve kendine söylenenleri sorgusuzca almadan yalan haber veren kaynaktan aynen taklit ettiği için yalan söyler." Bir şey yapamadık. Bir tane daha eklendi erken baskı, yani haber hiç yayınlanmadan yapılan baskıyla

uygulanacak sansür veya otosansür.

Fakat Gezi Direnişi, bize başka bir yol olduğunu gösterdi; yurttaş gazeteciliği... Artık tarihi yazma zamanı. Hem de tüm yaşananları ile ve asla kıvrımadan, yuvarlamadan.

İnsanın temel talepleri...

Aslında yurttaş gazeteciliği tamamen insani bir iletişim arzusundan çıktı. Gezi Direnişi'nin bize öğrettiği buydu; dayanışma ve iletişim... Evet, sokakta dayanışmayı yaşıyorduk. Kaçarken bile bir önceki sırada direnen bireye saygı duymayı öğrendik. Birçoğumuz hiç tanımadığı insanların, hiç bilmedikleri sokaklarında saklandı. Hiç görmedikleri yerlerde belki de ötekileştirdikleri bir kişiyle el ele koştular. Ne mutludur ki daha insani yönümüzü o kadar sıyırıp atamamış dünya. Aramıza o kadar da uzaklıklar koyamamış neyse ki...

İşte tam burada insanın başka bir içgüdüğü ortaya çıktı galiba. İletişim önemliydi her birimiz için. Bilgiye ihtiyaç duyuyorduk. İzlediğimiz diziler, bir ay kadar kaçsa bir şey kaybettirmeyeceğini öğrendik. Her birimiz elimizdeki bilgi kaynağını daha verimli şekilde kullanabilmenin tadını yaşadık.

Gelen sürelerin içindeki müsveddeler...

Yurttaş gazeteciliğinin önemi asla yadsınamaz. Bugüne kadar asla var olamayan, seyreltilen, bastırılan veya bazı yollarla sindirilen gazeteciliğin önüne geçtiği için artık büyük güç oldu. Yoksa twitter ile uğraşılmazdı. Bugüne kadar dokunulmayan internete bugün de el uzatılmazdı. Bu güç, herkesten geldiği için çok büyüktür.

Fakat gelecek için daha önemlidir. Çünkü yurttaş gazeteciliği, dijital aktivizm veya bağımsız gazeteciliğin müsveddelerindeki tarihin izdüşümüdür. Yapılan tüm belgeseller çok geç değil bundan yirmi sene sonra yakın tarih olarak anılacaktır. Belki de işin biraz da bu tarafını önemsemeliyiz. Unutmayınız ki Sabahattin Âli, her Cuma çıkacak Marko Paşa'nın başyazarlığını tamda bizim duygularımızla yapıyordu. Bugün Marko Paşa'ların her bir sayısı önemli bir tarihi kayıttır.

Sürelerin içinde olmak...

Yaşam aslında süreleri doldurmakla tamamlanır. Sürelere buyurduğumuz her bir eylemin tamamıdır yaşam. Bunun sonuna demek lazım ki asla durmadan devam edelim. Bu bilgi paylaşımları bize hep daha güzel bir dünya sunacak. Artık gerçekliğe ulaşmanın daha kolay olduğu bir süreyi yaşıyoruz. Şimdi öğrendik de elimizdeki yeteneklerin nasıl kullanılacağını.

Sıra; daha başkalarıyla iletişim kurmakta, tanımadıklarımızla birleşip daha büyük iletişim kaynakları yaratmaktır. Ötekileştirdiklerimizi görüp onları anlamak, en azından dinlemek gerekir. Bir diğerine bu bilgiyi aktarmaktır sorumluluğumuz. Giderek büyüyen bu sorumluluktan vazgeçecek günün çoktan aşmış bulunuyoruz. Sürelerin birini atladık. Bu yeni zaman diliminde sorumluluğumuz, bilgiyi tüm gerçekliği ile sunabilmek, iletişime geçmektir.

Çünkü içinde toplumsal değerler taşıyan her iletişim ögesi bir sonraki süreye geçtiğimizde tarihe atılmış bir kayıt olarak ortaya çıkacaktır. Bu nedenle sorumluluğumuz daha da büyük belki de... Artık sadece iletişime geçmiyoruz. Her parmak dokunuşumuzla tarihe bir çizik atıyor, onu renklendiriyoruz. Bu nedenle attığımız her virgül, aslında gelecekte bir nokta olacaktır.

140: Geleneksel Medyanın Dönüşümü

Mehmet Atakan Foça - @matakanfoca

Haberi haber yapan unsurları elinizde tuttuğunuz bu gazeteninyaprakları arasında hissettiğiniz kadar atılan bir tweet'te de hissedebiliyorsanız ve haber alma hakkımız adına yapıldığını düşünüyorsanız Twitter'dan habercilik yapılamayacağına ilişkin önyargılarınızı gözden geçirmenin vakti gelmiş demektir.

Geleneksel haberi bulma, haberi takip etme ve yayınlama alışkanlıklarımız değişmeye zorlanıyor. Bir hikâyenin peşine düşmek veri ağlarını taramaksızın artık neredeyse mümkün değil. Kişilerin, kurumların, olayların internetteki ayak izlerini takip etmek haberciliğin ve muhabirliğin de çehresini dönüştürmek üzere.

Sosyal medyanın bize sağladığının yalnızca ilkokul arkadaşlarımızı bulmaktan ibaret olmadığından kimsenin neredeyse hiç şüphesi yok. Birçok sosyal paylaşım platformunda ağlar üzerinden bilgiye ve aslen olay yerinden ve birincil kaynaktan sağlanan veriye erişimimiz daha hızlı hale geldi. Türkiye'de bu süreç şimdilik tek taraflı işliyor; yurttaş gazeteciler, eylemlerden, olaylardan ve polis müdahalelerinden canlı yayınlar, tweetler aracılığıyla güncel bilgiyi dolaşıma sokuyor. Bu veriyi karşılayan ise yerleşik medya kurumları değil, okurun bizzat kendisi...

Gazeteciliği bir aktivizm biçimine dönüştüren yurttaşların hareketi yerleşik medya kurumlarının alışkanlıklarını dönüştürmeye başlamak üzere. Bu dönüşüme direnenlerin cevapları ise "Twitter'dan gazetecilik

yapılır mı?" sorusuyla başlıyor. Halkın haber alma hakkı odaklı baktığımızda ve sosyal medyayı editöre ihtiyaç duymayacak, dezenformasyon üretmeyecek biçimde kullandığımızda bu soruya "evet" dememek için önümüzde herhangi bir engel yok. Editörler ve genel yayın yönetmenlerinin olmadığı mecralarda haber üretiminin özgürlüğü ise yadsınamaz.

Yerleşik medyanın sosyal medyaya bakışındaki diğer vurgu ise internetteki bilginin güvenilirliği üzerine. Bilgi kirliliği yaratmakta oldukça elverişli bu araçların kendi ürettiği yanlış bilgiyi doğrulama, tekrar bozma ve tekrar doğrulama mekanizmalarını anlayamayan bu bakış açısının, sosyal medyadaki fotoğraf, video ve bilgiyi doğrulayabileceği dijital araçlardan da haberinin olmadığını, ayrıca bunun zahmetine de girmeye lüzum görmediğini biliyoruz.

Bu iki sorunun tartışmasına girmeksizin sorunun etrafından dolaşarak kendi muhafazakârlıklarında çırpınan, alışkanlıklarını yıkamayan bu yerleşik kurumların sansür mekanizmalarını da nasıl dimdik ayakta tuttıkları aşikar. O halde yurttaş gazeteciliğinin, yurttaş gazeteciliği odaklı haberciliğin ve nihayet mobil muhabirliğin vazgeçilmez olduğu, devamlı bir gelişme içerisinde olduğu ve bahsi geçen yerleşik kurumları dönüştürecek gücü de toplamakta olduğu söylenebilir.

Yeni medyayla yerleşik kurumların bu kafa kafaya gelme süreçlerini en yakın Berkin Elvan'ın cenazesinden sonra Okmeydanı'ndaki çatışmalar sürerken gördük. O birkaç

gece, haberi 'Twitter'dan habercilik yapılamayacağını' söyleyip duranlardan değil, akıp giden zaman tünellerimizden alıyorduk. Yanlış bilgi ya kendini doğruluyor ya da bizim güvensizliğimizle doğrulanmaya muhtaç bırakılıyordu.

Twitter gibi sosyal medya araçlarında, haberin doğrulanması için okurdan gelen tepki, yerleşik kurumlardan çok daha demokratik ve okur yanlısı bir şekilde karşılık buluyor. Okur Twitter'a haber geçecek kişileri talepleriyle, hashtagleriyle, TT listeleriyle olay yerine yönlendiriyor. Olay yerinden gelen haberin güvenilir olduğunu düşünüyorsanız dolaşıma girmesinde pay sahibi oluyor, yani aslında haberin üretim sürecine katılım sağlıyor. Eğer bilginin güvenilir değilse yanlış olduğunu düşünüyorsanız istediği an bir reaksiyon geliştirebiliyor; gerek kaynağın güvenilirliğini vurgulayarak gerek bilginin düzeltilmesi için çağrıda bulunarak. Ana akımın veya yerleşik medya kurumlarının tahayyül edemeyecekleri bir katılım-eleştiri-etkileşim sistematiği dönüyor.

Bir haberi haber yapan unsurları, gazetecilik etiğini ve ilkelerini elinizde tuttuğunuz bu gazetenin yaprakları arasında, her gün okuduğunuz internet gazetesinin piksellerinde hissettiğiniz kadar atılan bir tweet'te de hissedebiliyorsanız ve haber alma hakkımızı teslim etmek amacıyla yapıldığını düşünüyorsanız Twitter'dan habercilik yapılamayacağına ilişkin önyargılarınızı gözden geçirmenin vakti gelmiş de geçiyor olabilir.

Başka Dünyanın Çocukları

İsmail Hakkı Polat - Kadir Has Ün. Yeni Medya Böl.

Üst kuşaklar tarafından yönetilen siyaset ve markalar için siber dünyanın artık bir zorunluluk olduğunun kaçınılmaz bir göstergesi oldu Gezi Parkı protestoları...

Geçen yaz itibarıyla dijital yerlilerin ayak seslerini İstanbul sokaklarında duymaya başladık. Geleneksel ve yeni medyalar üzerinden izlediğimiz Arap Baharı ve Wall Street'i işgal eylemlerinin çok daha üst seviyedeki tezahürünü bu kez geleneksel medyadan izleyemedik. Ancak onların da görevlerini üstlenen yeni medya üzerinden genç kuşağın yaptığı paylaşımlar sayesinde anlık ve olumlu-olumsuz her yönüyle olayları izleme şansımız oldu. Bu yepyeni deneyim, ülkede yeni bir döneme girdiğimizin öncü işaretlerini verdi. Siber dünya ile yoğun ilişkilerini anne-baba, öğretmen, müdür, patron ve siyasetçi kimliklerimizle hor gördüğümüz ve hatta burun kıvrduğumuz bu gençler, İstanbul ve daha sonra bütün Türkiye'ye sıçrayan eylemler aracılığıyla bize bu alanı nasıl bir güce dönüştürdüklerine ilişkin adeta ders verdiler.

Evet, belki Taksim'in göbeğindeki bir park değildi dertleri ve olayın başlangıcında yer almadılar ama o Cuma sabahı polisın orantısız güç kullanımını ilk farkedene, yayan ve onbinleri toplayıp o grubun yanında haksızlığa karşı ilk duran bu gençlerdi. Anne-babalarının, öğretmenlerinin, müdürlerinin geçmişten kalma korkularına aldırmadan Taksim'e aktılar ve 21. yüzyıl Türkiye'sinin en kitlesel hareketinin temel taşları oldular.

Medyaya uygulanan sansürü, sosyal medya üzerinden yaptıkları paylaşımlarla etkisiz kılmakla kalmadılar, ürettikleri akılcı içeriklerle #DirenGeziParkı'nı küresel gündemin ilk sırasına taşıdılar ve dünyanın dört bir yanından sanatçı, düşünür ile siyasetçilerin desteğini alarak Gezi Parkı'nın üzerine adeta bir siber kalkan ördüler. Zaman zaman yavaşlatılan İnternet ve sosyal medya platformu engelleri de durduramadı bu 101010'lara pek aşina jenerasyonu. Siber dünyada yarattıkları özgün ve ayrıksı kültürü, orantısız zeka ve ironiyle birleştirerek üst kuşakları bunaltan bir enerji eşliğine ulaştılar ve Gezi Parkı'nı teslim aldılar.

Gezi Parkı olaylarının boyutlarını anlayabilmek için, sizinle bazı rakamları paylaşayım: Eylemlerin ilk haftasında yaklaşık 2 milyon kişi 15 milyon tweet atmış. #DirenGeziParkı etiketi ise 3 milyon tweet ile gündemi belirleyen slogan oldu. Mısır'daki Tahrir eylemlerinde tüm süreç boyunca atılan tweet sayısının 1 milyon olduğunu düşünürsek Gezi Parkı protestolarının 21. yüzyılın en katılımcı sosyal medya hareketi olduğunu söylemek yanlış olmaz.

Kuşkusuz bu hareketi Arap Baharı misali siyasi düzeni değiştirecek bir devrim olarak nitelemek de doğru olmaz ancak otoriteyi ellerinde bulunduran üst kuşaklara doğrudan mesajlar var. Bu yeni kuşak siber dünya üzerinde oluşturduğu özgür yaşam tarzını artık fiziksel dünyada da

talep ediyor. Siyaset/siyasetçi, marka/patron ve kurum/yöneticilerle siber dünya üzerinden girmeye çalıştığı etkileşimi karşı tarafın ne oranda dikkate aldığına bağlı olarak bir yaklaşım belirliyor dijital yerliler. Etkileşim taleplerini reddedenlerin ve özgürlük alanlarını kısıtlamaya çalışanların itibarlarını olumsuzluyor ancak onlarla bir birey ekseninde yatay iletişim kuranları ve yanlarında olduklarını hissettirenleri de yüceltiyor. Gezi Parkı sürecinde siyasetin, medyanın ve çeşitli markaların düştükleri sıkıntılı durumlar, daha henüz yolun başında olan bu kuşağın sayısı arttıkça taleplerin daha da artacağı aşikar.

Bu bağlamda siyasetin, medyanın, markaların ve hatta anne-babaların ilk yapmaları gereken şey, 'dijital yerli kimdir ve temel özellikleri, davranış biçimleri nedir?' sorularının yanıtlarını aramak ve onlarla bu çerçevede hor gören küçümseyen değil siber dünyanın ruhuna uygun yatay ve empatik bir iletişime girmek. Eğer bu yapılırsa, Gezi Parkı olayları, Türkiye'nin 21. Yüzyılın ileri bir demokratik ve refah toplumlarından biri olması yolunda bir adım olur. Olur ya da olmaz ama GeziParkı asla unutulmaz.

Eylemin Haberinden Haberin Eylemine

Burkay Doğan - Yönetmen

Herkesin haberci olma çabası eylemin önüne geçmemeli, haberdar etmenin verdiği o hissin hazza dönüşümünden kaçınmalı. Bir eylemci medyacı olduğu anda ister alternatif desin isterse başka bir şey, her şeyin reklamlaştığını ve tamamen kapitalist üretim biçimlerini yeniden ürettiğini bilincinde olmalıdır. Eylemin videosundan videonun eylemine ya da eylemin haberinden haberin eylemine...

Yurttaş gazeteciliği ya da alternatif basın, özellikle gezi olaylarından sonra çok fazla yaygınlık gösterdi. Kamera, fotoğraf makinesi ya da cep telefonlarıyla insanlar haber paylaşmaya başladılar. Bunun iyi tarafları var tabii ki, mevcut medyanın göstermediği ama çoğu kişi için önemli olaylardan haberdar olmamızı sağladı. Ama alternatif medya da sonuçta medya idi ve bu nedenle pasifleştirici özelliği kendisinde her daim saklı idi. Haberdar etmek her zaman iyi bir şey olmayabilir. Haber vermek verenin orada olmasından kaynaklı bir ego durumu, haber alanda ise bilgiyi elde etmenin verdiği pasif hal yaratıyor. Bir eyleme geçirtmeyecek bilgi ve imajlar mevcut medyanın işlevinden başka bir işe yaramıyor. Sadece konuları değiştirmiş ama veriliş biçimleri aynı olmuş oluyor. Olaylar sırasında canlı yayın yapmak buna en önemli örneklerden biri. Burada kameranın konumu önemli olsa da sonuç olarak canlı yayın yapmak izleyiciyi ekran başına kilitleyen

bir durum, olay yerinden haber vererek insanların olay yerine gitmesini durduruyor. Günümüzde her şeyde ve her yerde araçlar kazanıyor. Medyacılık da bir aracılık hali. Olayı üretmeyen, olayı başka yerdekilere gösteren bir durum. Asıl olan; araştırmacı gazetecilik ve habercilik yapabilmektir. Olayların iç yüzünü ortaya çıkarabilme cesareti ve azmidir. Bu bilgi belki bir şeyleri değiştirebilme gücüne sahip olabilir. Diğer türlü sadece olay bilgisine ve imajlarına sahip haber aracılıktan başka bir şey olamamakta.

Tarihe not düşmek kalemi veya görüntü kaydetme cihazları olanların yapması gereken en önemli şeyler. Anlık olarak haberde tüketilecek imajlar ve bilgiler üretmekten ziyade olayı öncesiyle sonrasıyla ele alıp üzerine düşünebilmek ve bunu bir ürüne dönüştürerek tarihe bırakmak gerekiyor. Video aktivizmde konum önemli oluyor. Eylemin içinde eylemcisiniz ve kameranız da var ama önceliğiniz hiçbir zaman kamera olmamalı. Öncelik orda neden olduğunuz olmalı. Kamera gerektiğinde fırlatabileceğiniz bir nesneden başka bir şey olmamalı. Gözünüzü ve hafızanızı elinizde taşımaktan başka bir şey değil aslında. Yaşananlar bittikten sonra olaylara öncesine sonrasına ve o anlara bakarak kendi kurgunuzla neler olduğunu anlamaya çalışmak ve bunu bir videoya dönüştürerek tarihe bırakmak olmalı amacınız.

Bir eylem sırasında refleks olarak kameraya çekmeye başlayan insanlar kamerayı artık bir silah olarak kullanmaya başladılar, gerçekten görüntünün gücüne inanmış bir nesil. Foto şahitlik ismini verdiğimiz bu durum gerçekten de bir silah olarak etkili bir güce sahip. Kendi gözetleme kameralarını kapatan bir iktidara karşı suçu ispatlayacak kendi görüntülerimizi elde etmek ve orantısız gücü göz önüne sermemiz için elimizdeki etkili silahlardan birisidir foto şahitlik. Bu görüntüler haber değeri taşımak zorunda değil, sosyal medyada servis edilmek zorunda değil. Tabii bunların hiçbirini bizim hayatımızı koruyamıyor, insanların ölmesini ve hatta öldürenlerin cezalandırılmasını sağlamıyor. Ama gerçeğin ortaya çıkması tarihe bir not düşülmesi için önem taşıyor.

Haberi çekmenin ve yaymanın getirdiği egodan kurtulabilmek gerekiyor, zaten bir kibire ve egoya karşı verilen mücadele yeni kibir ve ego merkezleri üretmemeli. Bunun için güvenilebilir ama isminden de tasarruf edebilen mecralar değerli oluyor; kişilerin ya da kurumların (sosyal medya sayfaları, gazeteler, fotoğrafcılar, köşe yazarları, videocular) isimlerinden vazgeçebildikleri alanlar. Haberin içinden haberciyi çıkarmak, haberin gerçeğin ve de sokağın önüne geçmesini engellemek gerekiyor.

Video Kameranın Mekan Anarşisi Üzerine

Alper Şen - Vidyokolektif

2003'te Ege Berensel'in "Orası-burası" konulu bir yerleştirme projesi için nasıl bir şeyler yapabiliriz üzerine konuşurken, aklıma daha çok "ebu garip" hapishanesindeki görüntülerden yola çıkıp işkence-şiddet-haz- askerlik gibi kavramlar üzerinden bir tasarım yaratmak gibi bir genel çerçeve belirmişti. Bu çerçeve kendince çok geniş ve neresinden tutulsa orası elimizde kalacak hissiyatı ve cehaleti içerisinde öylece kalakalmışken "orasının neresi" olduğu sorusuna veremeyeceğim cevaplardan sonra konunun içeriği değişti ve daraldı.

Ege'nin çağrı metninde alıntı yapıp düşünce düşünce ilerleyerek; "Köşede bir yer.. Hücre gibi..Ve sonra başka bir köşede başka bir yer...Bir dizi küçük mekan kırıntısı, mekan parçacıkları... Bağlantıları önceden belirlenmiş değil". "Herhangi bir yer" diyordu Deleuze buna. Ve bütünüyle böyle imaj üretme pratiğini deneysel sinemaya atfedecekti. Video doğası gereği yerini, ele geçirdiği alanı değil ama, o an bulunduğu mekânı bağlantısız imajlarla üretir: Yani "videonun uzamı yoktur; bir video-mevki vardır."

Bin Ladin 2001'de ilk ekranda belirdiğinde görüntünün gerçek olup olmadığı gibi ve eğer gerçek ise de bu yerin neresi olduğu konusunda onlarca inceleme dile getirilmişti. Devamında Bin Ladin'in görüntüleri arttıkça "şu köşede hücre gibi bir yer", yani mekânın kırıntı olarak ekranda belirdiği (ağaçlık/mağara duvarı/arkada poster) yerler, bizim coğrafi algımızda sıfıra denk düşecek bilgiler vermeye başladılar. Bu yerin herhangi bir yer olduğu kadar her yer olabilirliği kameranın karşısındaki sınırsız bir özgürlük sağlıyor, dolayısıyla hem kayıp hem de görünür olabiliyorsunuz, yeter ki bulunduğunuz yer tanımlanamaz.

Videonun mevkisi ile bağlantısız görüntüler üretmesi, tersten okursak "Televizüel uzamın kurduğu yalan gerçekliği, orası aslında burasıdır yanılışmasını (burası bağdat, burası hakkari, burası istanbul, burası paris vs...), tersine çevirecek burasını orası kılacak, dönüştürecek makinasal bir düzendir." Burası Felluce ya da Afganistan demeniz, kameraya konuşacak maskeli kişiyi de arkasındaki börtü böceklerle göstermeniz ne anlam ifade eder? Aslında bir anlam ifade etmez, kameraman bakmıştır çerçeveye, arkada mekânı belli edecek nesnelere kaldırmıştır, kişiyi de oturtmuş konuşturmuştur.

"Sinema aç karşılarla, genel plan yakın plan geçişleriyle bir uzamı kurmaya inşa etmeye gayret eder. İzleyen nerde olduğunu, olayın nerde geçtiğini bilmelidir. Uzam dikilerek böylece öznedeki dikilerek (suture) kurulur. Boşluk-eksiklik affedilmez/yoktur. İktidar nasıl mekânı inşa ederse sinemacıda benzer yollardan onu kurar." (Deleuze)

Videonun sağladığı şeyse -ki buna günümüzde Dziga Vertov'un kemiklerini sılatırcasına video demek zorunda kalıyoruz- öncelikle konvansiyonel açılarla yaratılmış olan uzam bilincini kırmak oluyor. Öte yandan uzamda

gözümüzle işgal edilmeyecek bir alan bırakmayarak ve her yeri gerçekmiş gibi gösterip, "burası orası mı?" dedirtecek bir bilgi bize dayatılınca sinematografik / televizüel bilgi ortaya çıkıyor. Öte yandan 2001 yılının hemen ardından islamcı militanların yayınladığı videoların ne sanatsal ne de istihbarat değeri vardı. Genelde görünen şey bir sabit çerçeve ve sabit çerçeve karşısında temaşa eden bir ya da birkaç kişiden ibaret olduğu müddetçe, olayı "video" tarafına çekmek, konuyu da teknolojik açılımlarını da zorlamak oluyor ilk bakışta. Dert edilen şey görüntüyü mekân bilgisi vermeden kaydetmek sadece... Bresson, Deleuze ya da Vertov ile bir alıp veremedikleri yok. Üstelik mekânla ilgili bilgi vermeseler de bize bambaşka ürkütücü iktidar tatları da yaşıyorlar.

2003'te İngiliz bir gazeteci El Kaide tarafından boğazı kesilerek öldürülmüştü Pakistan'da. Bunun görüntüleri hakkında bir derste yapılan tartışmada "burasının neresi" olduğu üzerine gereksiz bir tartışma yürüdü yarım saat boyunca. "Önemli olan dünyada bir yerde bunu yapanlar var arkadaşlar ve bu gerçekten korku verici" diyerek kapattı konuyu hoca. Hoca konudan daralmıştı ve refleks halinde sonunda şöyle bir cevap çıkardı: "ürkütücü olan şey düşmanın seninle konuşurken mekânını belirtmemesi ama kendisinin de apaçık görünmesi"

Günümüzde mevkisi belirsiz "terörizm" karşı verilen amansız ve global savaşı biliyoruz ve bu savaşta özel hayatlarımızın da nasıl kolayca taciz edilebileceğini de halen öğrenmeye devam ediyoruz... Ancak gündelik hayatımızda artık alışkın olduğumuz 3. sayfa öykülerinden daha ürkütücü olabilecek şeyse, hegemonyanın merkezinin ya da daha doğrudan söylersek kanunlarla bizi bizden korumakla yükümlü legal ve meşru güçlerin nerede olduğunu bilemediğimiz durumda olacak. Buna verilecek en klişe örnekse Büyük Birader'in seni izlediği kamera-ekrandır. Bu gerçek hayatta neye tekabül edebilir?

Bir yandan sinemanın konvansiyonel, yani alan bilgisini/derinliğini bize dayatan duruşunda olan iktidar (meclis, ordu, okul vs...) her ne kadar doğası gereği bize belli bir mekân bilgisi verse de -yani askerin polisin nerde olduğunu bilsek de - kendisini gösterip de nerede

mevzilendiğini göstermediği zaman, kaçımız güvenlik kameralarından uzakta bir gün geçiriyoruz? Öyleyse iktidar aynı zamanda milyonlarca mevkiden de ibaret demektir. O zaman bize saklanacak, kendimize ait ne mevki ne de cephe kalır. Aslında kalır ama orası da ancak 1984'te Büyük Birader'in çerçevesi dışında kitap okunan yer olarak var olur.

Ancak bu da fazlasıyla distopya hevesiyle oluşturulmuş bir tasarım olur. Çünkü modern iktidar kendisini mekân ile birlikte uzamı da keşfederek var etti. Günümüzde ise mevki, daha çok iktidara karşı duruşlarda var olan belli belirsiz mekân parçacıkları olarak tanımlanmaya başladı (kitle ve kışla halinde görünür bir ordunun dağlardaki ya da şehirlerdeki "belirsiz" bireylerle savaşması belki olayın başka bir görselleşmiş boyutu da olabilir). Bu tanımlanma içerisinde kendisini gösterme, ancak yerini belli etmeme hevesi ise, tepegöze bağırırken tepegözden koyun postuna sığınarak kaçmaya çalışan bir muhalefet çabası olarak ortaya çıkıyor. Muhalefete kaçma ve karşı durma imkanı tanıyan şeyse tepegözün hantallığı kadar tepegözün fazlasıyla görünür olmasıdır.

Saklanılan mevkiden direniş de burada ortaya çıkıyor: Bağlantı yaratırsanız iki nokta arasında bir çizgi çekmiş olursunuz, bu da yerinizi belli eden bir hareket olur. Nokta olduğunuz takdirde kimse sizi görmez. Bu da muhalefetin kendince en bilinçsiz direnişi olarak ortaya çıkar. Ama nokta olmak yine de yetmez. Hem nokta olup hem görünmek ve propaganda yapmak zor zanaattır. Görüntü bu aşamada tek başına bir propagandanın ibaretse eğer, görüntünün de noktadan ibaret olması gerekir. Yani aç sabittir. İki aç koyarsanız alan derinliği yaratırsınız, o zaman da uzam ortaya çıkabilir, çok tehlikeli...öyleyse yaşasın kötü kadrallar!

2001 sonrasında Irak'ta ve Afganistan'da El Kaide ve Tevhid & Cihat militanlarını birer videoaktiviste dönüştüren bu yaygınlık şunu göstermekteydi: El Cezire artık bu militanların videolarını kabul etmeyeceğini açıklamıştı bir ara ama sonra tekrar kullanmaya devam etti. Çünkü milyonlar dehşet ve zevkle bunları seyrediyor. Olayın fazlasıyla politikliği oradaki objenin kamerayla ilişkisini ikinci plana atıyor. Öte yandan videonun gücünü kendilerince keşfetmişler ve milyonlara videolarını, görünür-görünmez, ama her durumda mide bulandıran şiddetlerini rahatlıkla seyrettiriyorlardı. İktidara kendini gösterirken görünmez olmak azımsanacak bir şey değildir, hele ki elinizde "Deleuze'un Marc Augé'nin yer-olmayan (non-lieux) kavramından türettiği herhangi bir yer (espaces quelconques)'in merkezinde dur"an bir aygıtınız da varsa, mekânı olmayan bir varoluş yaratma imkanına da sahip olabilirsiniz.

Alternatif Habercilik: 'Tweetlemek'

Burcu Cura

Twitter: kimine göre 'devrim aracı' kimine göre 'bir baş belası'... Türkiye'de kapanıp açılmasıyla nam salmış sosyal medya mecralarından biri... Tüm bunların ötesindeki yadsınamaz gerçekse, modern çağda haberleşmede çok büyük bir öneme sahip olduğu. Şu günlerde yıl dönümü yaklaşan ve Türkiye'de büyük ses getiren 'Gezi Parkı Protestoları' bunu kanıtlar nitelikte...

Yaklaşık 15 yıldır hayatımızda olan internet, kısa bir zaman içerisinde kendine özgü bir dünya yarattı. Y kuşağı (90'lı yıllarda doğanlar) olarak adlandırılan apolitik kuşak, siber dünyanın içerisinde büyüdüğü için aslında sosyal medyanın bugün hayatımızda geldiği nokta şaşırtıcı değil. Bu nedenle teknoloji çağında, bilgisayar bağımlısı olarak, sokağa çıkmadan büyüyenler; sokağa çıktığında da sosyal medyayı yanlarında taşıdı. Bunda alışkanlıkların önemi büyük ama, haber alma ve haber verme ihtiyacı tüm bunların önüne geçen sebeplerden.

Gezi Parkı Protestolarıyla beraber, medyada bir devrim niteliği taşıyan "twitter" yeni ve bağımsız bir haberleşme alanı oldu. Protestoların başladığı tarih olarak kabul edilen 31 Mart akşamı yaklaşık 15 milyon tweet atıldı. Ve Dünya Trendlerinde (TT) ilk 10 başlıktan 9'u #geziparkı hashtag'yla (etiket) yayınlandı. Eylemler sırasında Türkçe içerikli ve #gezi etiketiyle 98 milyon tweet atıldı. Protestolara kadınlar ve gençlerin %50 üzerinde katılım sağladığı gerçeğini göz ardı etmezsek, tweetlerin de genç kuşak tarafından atıldığı çıkarımını yapabiliriz. Peki alışkanlıkların ötesindeki tweetlemek (İngilizcede ötmek anlamına geliyor) ihtiyacını doğuran sebep neydi?

Gezi'yle beraber yepyeni bir "haber" platformu keşfedildi. Sokakta yaşananlara tanık olarak atılan milyonlarca tweet "yurttaş gazeteciliğini" yarattı. Bu esnada ana akım medya üzerinde arttırılan baskı ve sansür de sosyal medyanın hızla yaygınlaşmasını sağladı. Sokakta olan binlerce insan,

bu yöntemi kullanarak haberleşti ve seslerini duyurmaya çalıştı. Twitter, habere doğrudan ulaşım ve dakika dakika gelişmeleri takip etmek için ideal bir yöntem gibi görünse de, Gezi Parkı Protestoları sırasında açılan binlerce sahte hesap bazı noktalarda güvenilirliğin sorgulanmasına sebep olabilir. Çünkü atılan her bir tweet haber niteliği taşıya bile, herhangi bir kaynaktan doğrulandırmadığı için yanlış bilgilendirmeye sebep oldu çoğu zaman; kasıtlı veya değil... Bu noktada kolay manipüle edilebilen bir alan olduğunu da keşfettik hep beraber. Doğru ve güvenilir haberciliğin 140 karaktere indirgenemeyeceğini de aynı şekilde...

Medyanın kabuk değiştirmeye hazırlandığı şu günlerde haber siteleri, tablet gazeteler hızlı ve kolay erişim sağladığı için daha çok okunuyor. Değişim kaçınılmaz. Ancak umarız ki, gazete hıştırları sadece pazar kahvaltılarında kalmaz, siz de elinizde tuttuğunuz kağıt kokusunun keyfini çıkarmaya devam edersiniz...

Bandrolsüz Edebiyat Emekliyor Merdiven Fanzin Sergisi

Müjgan Bozdemir

21 Nisan Pazartesi günü, Ankara için fanzin vaktiydi. Epeyce süredir akıllardan geçen proje sonunda yürürlüğe giriyordu. Ankara'da ilk defa böylesi bir şey deniyordu. İşin ellerinde patlamasından korkan Merdiven Fanzin ekibi Pazar gecesi uyuyamamıştı. Ankara'ya hem güveniyordu hem güvenmiyordu. Ulus'undan Tunalı'sına her yerinden edebiyat fişkiran bu kentten edebiyata/sanata değer vermesi gerekiyordu. Ama "çingene benlerinin pembe olmaması" gibi durum bunun tam tersi de olabilirdi. Okumaya vakit kalmıyordu klişe tabirle gri şehirde. Oysa okumak en çok Ankara'da güzeldir, biliyorduk bunu. Biz kim miydik? Ankara'yı Ankara olduğu için sevenler, "ama denizi yok"çuların azılı düşmanları, Ankara'yı güzelleştirmek için canını dişine katanlar. Ama yok bu sefer fanzinleri çamaşır iplerine taktık canımız yerine. Çok kadınlı kadromuz patriarka'yı burada da yenemeyerek kendisi astı çamaşır yerine fanzinleri.

Yerelimiz olan Hacettepe Üniversitesi Beytepe Kampüsü'nde gerçekleştirdik deneysel sergimizi. Güzellik katan her varoluşa düşman olan zihniyetlere karşı ağaçlara astık fanzinleri ve örneklerini. Türkiye'nin dört bir yanından fanzinler/fanzinciler topladık. Tanıştık, tanıştık. Tartıştık gerekli mi gereksiz mi böyle bişey. Tek bir fikir vardı, o da gerekli olmasıydı fanzin sergisinin. Google'a, tumblr'a bilumum sosyal medya ağlarına "fanzin" yazdık arattık. Çıkan fanzinlere ulaşmaya çalıştık, kimi kargoyla yolladı kimi sanal yoldan postaladı. Ama hepsi de bir şekilde işin ucundan tuttu. Bu da fanzinin dayanışmacı ruhundan kaynaklı bir özellik olsa gerek. "Kolektif" iş yapmak, birinin kestiğini senin uhulaman... Böylece elimizde yaklaşık 30-35 çeşitli fanzin olmuş oldu. Tabi bir de bunları çoğalttırmak vardı. Epey sırtımıza binse de fotokopi lobisi, çeşitli işler yaptık ve denkleştirdik. Para alabilirdik. Almadık. Almamamız gerekiyordu çünkü. İnanmışımız fanzin ruhu buydu. Elbette ücretli fanzinlerde vardı sergilenenler arasında. Ama "onlara gelişi o'ydü". Gerekliydi kimi zaman.

O gün gelip çattığında ise, Ankara'ya bi nevi yeni bir oyuncak almanın mutluluğu, küçük bir işin bu kadar

uğraştırmasının verdiği yorgunluk ve serginin tutup tutmayacağı konusundaki belirsizlikle tuhaf şeyler hissediyorduk. Bir yandan zalim yağmur sabote edeceğe benziyordu sergiyi. Fakat etmedi. Güneş, ufuklarda demlenip bize gülümsemeye başladığında çay kazanımıza çay koymanın vaktinin geldiğini anladık. Güzeli bir iş yaptığımızı anlayıp insan olduğumuzu hatırladık. İnsan geliyordu. Bir, iki, beş, on beş. Onlar her "fanzinlerden alabiliyor muyuz?" dediğinde, biz sevinçle dolduk, fişten kelime öğrenir gibi olduk. Güneş daha da parladı, parladı... Fanzin sahipleri geldi daha sonra. Fanzine the Antropology, Kaleydoskop, Heyheymymy, Heyhat ve birçok fanzinden arkadaşlar gelmeye başladı. Kafalarımızın uyuşmasını istiyorduk deli gibi. Kimlikleri fanzin adı olan insanlar geliyordu. İrk ve cinsiyet kavramı yitirdi o an kavramını komik bir şekilde.

Çaylar geldi gitti, sigaralar yandı, söndü, fanzin'in dergiye dönüşmesinin gerekliliğinden tutun, Nietzsche'nin faşizan söylemlerinin olup olmadığı konusuna, en son da Kızılay'da daha geniş kapsamlı bir fanzin sergisinin gerekliliğine taşındı konuşmalar. Bozkıra karşı ürettiğimiz alternatif edebiyat anlayışımızın, fanzinlerimizin/dergilerimizin daha çok insana yayılması gerektiğine, okumanın var olmayı güzelleştirdiğini vurgulamaya karar verdik hep beraber. Yoğun ilgiden gaza gelip Kızılay Yüksel'de de 1 Mayıs sonrası, 1. Geleneksel Fanzin Sergisi'ni düzenlemeyi kendimize görev bildik. Gün bittiğinde, fanzin sahipleri artık arkadaşımızdı. Gidip bi' çaylarını içebilirdik yerlerinde. Bunun üzerine çalışma ve tartışmalarımızın süreceğini söyleyip bitirdik sergiyi. Yerde bir tane bile çöp bırakmadık.

Dip not: Fanzin kelimesinin kökeni Fransızcadaki fanziné 'dir. Magazine ve fanatik sözcüklerinin birleşiminden oluşur. Gün geçmesin ki bir fanzin yazısında daha kelimenin kökeni yazılmasın, klişeden ölen var.

Dip dip not: Okuyan, okutan, bu kültürü seven herkesi sergimize bekliyoruz! (tarihi iletişim adresimizden öğrenebilirsiniz. Daha karar verilmedi.)

Kafanızı Kaldırın!

Amatör Astronom - Özgür Cengiz
ozgurcengiz2008@hotmail.com - www.astronomigunlugu.blogspot.com

MAYIS AYI GÖZLEM TAVSİYELERİ:

Yaklaşımlar: İşte tam bir "yaklaşım" ayı... Sırasıyla: 1 Mayıs'ta Ay ve Aldeberan yakın konumda olacak. 11 Mayıs'ta ise Ay-Mars yakınlaşmasını izleyeceğiz. 12 Mayıs'ta Ay-Spica, 14 Mayıs'ta Ay-Satürn yakınlaşmaları takip edecek. 25 Mayıs'ta ise Ay-Venüs yakınlaşmasına tanıklık edebileceğiz.

Gezegenler: Merkür, Mayıs ayı boyunca güneş battıktan hemen sonra Arabacı takımyıldızı civarında izlenebilir. Venüs, sabah yıldızı olarak Balık takımyıldızında sadece sabahları gözlenebilecek. Kızıl gezegen Mars ve halkalı Satürn tüm ay boyunca gözlem imkanı verirlerken, Jüpiter, Uranüs ve Neptün bu ay izlenemeyecek.

Meteor Yağmuru: 1 Mayıs'ta Eta Aquarid Meteor yağmuru ile başlayacak meteor yağmurları, 24 Mayıs'ta "Camelopardalis"(Zürafa) meteor yağmuru ile devam edecek. Bu yıl ilk kez gözlemleyeceğimiz bu meteor yağmurunun maksimum gecesi olacak. Saçılma noktası "Camelopardalis"(Zürafa) takımyıldızı olan meteor yağmurunun sebebi, 209P / Linear kuyruklu yıldızının kalıntılarının dünya yörüngesi ile kesişmesi olacak.

AMATÖR ASTRONOMUN GALAKSİ REHBERİ -10

Bir önceki yazımızda yıldızların ölümü üzerine konuşmuş ve beyaz cüce, kırmızı dev, pulsar terimlerine açıklık getirmiştik. Peki milyarlarca yıldız barındıran bir galaksinin ölümü söz konusu olabilir mi?

Güneşten çok daha büyük yıldızlar da yakıtlarını tükettiklerinde, kendi içlerine çökerler ve bu çökme, mutlak hiçliğe ulaşana kadar devam edebilir. Bu durumda, ölen yıldızın merkezinde, ışığın bile içinden kaçamadığı "karadelik" oluşur.

Evrenin 13,6 milyar yıllık yaşamında yıldızlar gibi, galaksiler (gökadalar) de doğmuştur. Küçük ölçekte bir yıldızda ne oluyor ise, gökadada da aynı şeylerin olduğunu düşünebiliriz. Ancak, hemen hemen bütün gözlemler gök adaların ortasında bir karadelik olduğu yönündedir. Bunun sebebi, gök adanın merkezindeki akıl almaz kütle çekim kuvvetleridir. .

Galaksilerin merkezine yaklaştıkça artan çekim gücü, yine merkeze yaklaştıkça, merkez etrafında daha hızlı dönen bir madde diski oluşturur. Bu diskteki çoğu madde, mutlak hiçliğe düşerken, yüksek enerjili maddeler ise sağa sola savrulur.

Ayrıca, karadeliğe düşen maddeler, karadeliğin merkezinden yükseliyormuş gibi görülen bir X ışını sütunu oluştururlar. Bu sayede onların varlığını kavrayabiliyoruz.

Galaksilerin kalbinde devasa karadelikler mevcuttur. Evrenin genç ve çalkantılı dönemlerinde oluşan bu karadelikler, (öyle ki 2 milyar güneş **kütlesine eş kütleyle sahip) tüm bir galaksiyi yutmaya kalktıklarında akıl almaz bir enerji ile patlarlar. Evrendeki en yok edici güç, bir galaksinin bu şekilde patlamasıdır. Patlama sonucunda muazzam bir enerji salınımı ısı ve ışık olarak (daha çok gamma ışıması) evrene yayılırlar. Bu patlayan galaksilere "kuasar" adı verilir.**

Şekil 1 : Chandra X ışını teleskobuyla keşfedilen 10 milyar ışık yılı uzaklıktaki PKS 1127-145 kuasar'ı. Kuasar'dan uzayan kol ise en az 1 milyon ışık yılı uzunlukta ve yüksek enerjili bir X ışını sütunu.

Patlamanın merkezinden evrene salınan gamma ışıması o kadar yok edicidir ki, dünya yanlışlıkla yoluna çıkacak olursa, anında buharlaşır. Neyse ki bu kuasarlardan şimdilik bizi hedefe alan yok gibi :) Ayrıca çok uzaktalar. 10- 12 milyar ışık yılı uzaklıkta 2000 kadar kuasar bulunduğunu biliyoruz. Ve daha milyonlarcası olmalı... Kuasarlardan evrenin en parlak gök cisimleridir ve evrenimizin bebeklik döneminin en önemli şahitleridir.

Şekil 2 : Temsili bir kuasar çizimi

Şekil 3: Yine bir sanatçı gözünden "kuasar"

Ankara Engelsiz Filmler Festivali-2 (2014) "Herkes için Sinema" 20 Mayıs'ta Kente Geliyor

Ezgi Yalınalp/Tanju Gündüzalp

"Bir arada film izlemek mümkün"

2013'te ilk kez yapılan, engeli olan ya da olmayan tüm sinemaseverlere kapılarını ardına kadar açan **Ankara Engelsiz Filmler Festivali** yine yaşadığımız şehre geldi.

Festival, **20-25 Mayıs 2014** tarihlerinde **Ulucanlar Cezaevi Sinema Salonu, Çağdaş Sanatlar Merkezi**'nde engelimiz olsun olmasın, bizi hep birlikte film izlemeye çağırıyor.

Puruli Kültür Sanat tarafından gerçekleştirilen Festival, **20 Mayıs Salı** akşamı **Opera Sahnesi**'ndeki **Açılış Töreni** ile başlayacak.

Ankara Engelsiz Filmler Festivali; görme, işitme ve ortopedik engeli olanların, filme ve festivale ulaşabildiği ilk festival olma özelliğiyle kendisini koruma ve yaşatmaya hepimizin destek vermesi gereken bir festival olarak hepimize ulaştırılıyor.

sonrası söyleşiler, çocuklar için atölye çalışmaları gibi yan etkinliklere de ev sahipliği yapacak.

Geçtiğimiz sene ilki düzenlenen **Engelsiz Yarışma**, bu sene de engeli olan seyircilere film festivalinde yarışma takip etme keyfini yaşatacak.

Engelsiz Yarışma'da Alphan Eşeli'nin **Eve Dönüş Sarıkamış 1915** (2013), Melik Saraçoğlu ve Hakkı Kurtuluş'un **Gözümün Nuru** (2013), Ramin Matin'in **Kusursuzlar** (2013), Onur Ünlü'nün **Sen Aydınlatırsın Geceyi** (2013) ve Reha Erdem'in **Şarkı Söyleyen Kadınlar** (2013) isimli filmleri yer alacak. Yarışma ödülleri ise, **25 Mayıs Pazar** günü **Opera Sahnesi**'nde gerçekleştirilecek **Ödül Töreni** ile sahiplerini bulacak.

Türkiye Sineması bölümünde; **Karnaval** (Can Kılıçoğlu), **Yozgat Blues** (Mahmut Fazıl Coşkun) seyircilerle buluşacak.

Dünyadan bölümünde ise, Sally Potter'ın **Bir Hayalimiz Vardı** **Ginger & Rosa**, Mike Newell'in Charles Dickens'in aynı adlı romanından uyarladığı **Büyük Umutlar -Great Expectations-** ve Patrice Leconte'un çektiği İntihar Dükkanı **-Le Magasin des Suicides-** animasyonu.

Uzun Lafın Kısası bölümündeki 6 yerli, 4 yabancı kısa filmle farklı dünyalardan bambaşka hikayelere tanıklık edeceğiz.

Festival'in **engeli olan çocukların engeli olmayan yaşlılarıyla birlikte** film izlemesine imkan sağlayacak seçkisi de; **Acemi Gladyatör -Gladiator di Roma-**, Türkiye'nin ilk çizgi sinema filmi **Ayas ve Tepedeki Ev -Kokuriko-zaka kara-**, ve **Canlandırma Atölyesi**. 24 Mayıs Cumartesi günü Ulucanlar Cezaevi Sinema Salonu'nda gerçekleşecek **Canlandırma Atölyesi**'nde 9-12 yaş grubundan işitme engelli çocuklar, animasyon (canlandırma) sanatı ile tanışacak. Eğitimliğini canlandırma sanatçısı Işık Dikmen ve sanat terapisti Ezgi İçöz'ün yapacağı atölye çalışması boyunca katılımcılar, "Bugün Nasılsın?" sorusuna, o sırada hissettiklerinden yola çıkarak yaratıcı yanıtlar bulacaklar. Oyun ve dansla tanımadıkları duygu durumlarından karakterler yaratıp bu karakterleri canlandırarak kısa animasyon denemeleri yapacaklar. (Etkinlik sınırlı sayıda katılımcı için uygun ve ücretsiz olacak. Başvuru ve ayrıntılı bilgi için event@puruli.com adresine yazabilirsiniz.)

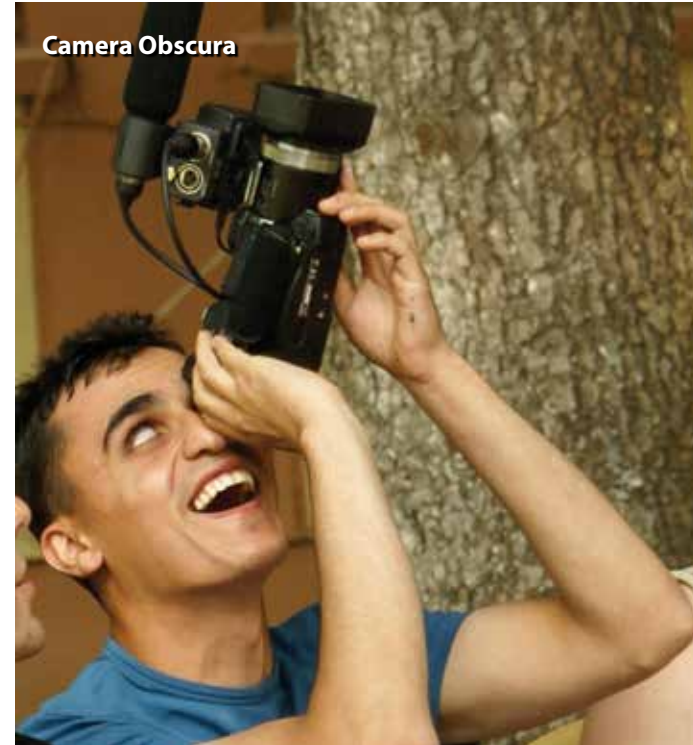
Engel Tanımayan Filmler bölümü ise, bu sene engellilerin sinemada temsil edildiği vizyon filmlerinden, **Uğur Yücel**'in hem yönetip hem rol aldığı **Benim Dünyam** filmi, Çağan Irmak'ın yönettiği **Tamam mıyız?** ve Cemil Ağacıkoğlu'nun yönettiği **Özür Dilerim** filmlerini konuk edecek. Bir de ilgimizi çekecek bir belgesel izleyeceğiz: Yönetmenliğini Çağla Zencirci ve Guillaume Giovanetti'nin yaptığı **Camera Obscura**, görme engelli bir grup genç sinemacının bir ay süren senaryo yazma ve yönetmenlik atölyesi deneyimine kamerasını çeviriyor.

Festival, yediden yetmişe tüm sinemaseverlerin kalbinde yeri olan Ertem Eğilmez'in **Hababam Sınıfı** (1975) ve Milos Forman'ın başyapıtı **Guguk Kuşu -One Flew Over the Cuckoo's Nest-** (1975) filmi de ilk kez işitme ve görme engellilerin izleyebileceği altyapıda sunacak.

Ankara Engelsiz Filmler Festivali'nde, bu sene de tüm gösterimler ve etkinlikler ücretsiz olarak seyirciye ulaşacak. Festival hakkında ayrıntılı bilgi, program ve etkinliklere, engelsizfestival.com adresinden ve sosyal medya hesaplarından ulaşmak mümkün.

Teşekkürler **Engelsiz Sinema**'yı şehre ve hepimize ulaştıranlara, emeği geçenlere.

"Herkesin kültürel yaşama katılma hakkına sahip olduğu" gerçeğini çok değerli bir çaba ile hepimize ulaştıran festivalin ana özelliği de, tüm kurgusunu, programını ve etkinliklerini **görme, işitme ve ortopedik engelliler için erişilebilir** bir altyapıda hazırlamış olması.

Festival'de gösterilecek tüm filmler görme engeli olanlar için **sesli betimleme**, işitme engeli olanlar içinse işaret dili ve ayrıntılı altyazı eşliğinde gösteriliyor. Engeli olmayan seyirciler ise Festival stantlarından edindikleri kulaklıklarla filmleri takip edebiliyorlar. Festival'de yönetmen ve film ekipleriyle yapılan söyleşiler de **işaret dili çevirmeni** eşliğinde gerçekleştiriliyor.

Festival filmlerinin sesli betimleme, işaret dili çevirisi ve uygulaması ile ayrıntılı altyazıları, **Sesli Betimleme Derneği** tarafından yapılıyor.

Festival'de filmler; **Engelsiz Yarışma, Türkiye Sineması, Dünyadan, Uzun Lafın Kısası, Çocuklar İçin, Engel Tanımayan Filmler** ve **Sinema Tarihinden** başlıkları altında sinemaseverlerle buluşurken, bu sene festival, **film**

Alper Fidaner Fotoğraf Sergisi / Nazım Hikmet Kültür Merkezi

24 Mayıs – 15 Haziran

Ankaralı fotoğrafçı Alper Fidaner 30 yıldır fotoğraf çekiyor ancak ilk defa bir kişisel sergi ile Ankaralılarla buluşuyor. Sergideki fotoğraflar, kapalı mekânda yapay ışık kullanılarak yapılan çekimlerin, dijital ortamda "elden geçirilmesi" ile ortaya çıkmış. Fotografik portrelerden resimsi kurmacalara doğru genişçe bir aralıkta yer alan insan suretlerinin bazıları karamsar bir dünyaya, bazıları aşka ve şiddete, kimileri de sadece suretin sahibine işaret ediyor.

"Farklı disiplinlerin sınırlarının giderek erimesi ve birbirlerine karışmalarını seviyorum." diyor Alper Fidaner ile tuval üzerine dijital baskı tekniği ile hazırlanmış işlerinden oluşan sergisine dair çevrimiçi söyleştik.

Özgür Ceren Can : "Görsel Bombardıman Çağı"ndayız. Artık herkes makinesini cebinde taşıyor, her şeyin fotoğrafını çekiyor, cep telefonlarındaki uygulamalarla fotoğraflara her türlü müdahaleyi yapıyor ve herkesle her an paylaşıyor. Bu çılgınlık hakkında ne düşünüyorsunuz?

Alper Fidaner: Fotoğrafın gelişim süresinde geldiği son nokta bu. Ben seviyorum bu halleri. Pek çok kişi Amerika'yı yeniden keşfediyor olsa da...

Ö C C: Uzun zamandan beri fotoğraf çekmene rağmen ilk kez sergi açyorsun. Görsel hafızalar böylesi tıksık tıksıkken çektiğin fotoğraflar güme gitmesin diye mi sergi açmaya karar verdin?

A F: Fotoğraflar değil de, ben güme gitmeyeyim diye aslında. Bunca sene oldu, tek tek işler uçup gidiyor. Dönüp bakıyorum, göreceğim fazla bir şey yok.

Ö C C: Kurmaca fotoğraflar, yapay ışık, kapalı mekân... Bunlar kompozisyona vurgu yaparak diğerlerinden farklılığını öne çıkarmak için yapılan tercihler mi? Pek çok profesyonel bu eğilimde. Bir de bu yeni dijital ortamlarda uzmanlaşma ile hazır efektleri ezber etmiş ev kullanıcısının hayranlığını kazanma stratejisi seziyorum ben yeni nesil fotoğraf sanatçılarındaki. Ne dersin?

A F: Fotoğraf âleminde George Eastman'ın Kodak firmasını kurduğu dönemden bu yana amatörler her zaman olmuştur. Hazır efektler de eski kompakt makineler gibi, amatör kullanıcı için tasarlanıyor. İki grup arasında bir karşılaştırma yapılamayacağı gibi, rekabetin de mümkün olmadığını düşünüyorum. Aynı âlemler yani...

Ö C C: Fotografik portreler çalışmışsın birde bunları tuvale bastırılmışsın. Portre, tuval, resimsi diyorsun, kafamı karıştırıyorsun. Biraz sergiden bahsedebilir misin? İlk sergi dünden bugüne niteliğinde mi yoksa en yeni serin ile mi karşılaşacağız?

A F: Başka işler de yaptım ama, fotoğrafla ciddi olarak uğraşmaya başladığım 1983 yılından bu yana portreler, insanlık kurgular benim için öncelikli oldu. Sergi de bunca senedir devam ettiğim yolun, son bir yıllık kısmını kapsıyor. Yeni işler, ama mutlaka başlangıçtan bu yana gelen bir birikimi de içinde saklıyor. Farklı disiplinlerin sınırlarının giderek erimesi ve birbirlerine karışmalarını seviyorum. Resim olmuş, fotoğraf olmuş, bu tanımlara çok bağlanmamak insanı daha özgür hissettiriyor...

Ö C C: Uzun fotoğraf serüveninde çok fazla kadın fotoğrafı çekmişsin? Neden?

A F: Erkekler çok fazla ilgimi çekmiyor. Kadın zihninin daha derin ve karmaşık olduğunu düşünüyorum. Bu da daha zengin bir görsellik sunuyor.

Ö C C: Takip ettiğin fotoğraf sanatçıları kimler?

A F: Son zamanlarda takip ettiğim pek yok ama 1920'ler ve 30'lardaki işleriyle Man Ray beni çok etkilemiştir. Bir de 80'lerde, fotoğrafa başladığım dönemde ortaya çıkan Jan Saudek...

Ö C C: Fotoğraf bir yandan sokaktaki adamın eğlencesi iken diğer yandan bienallerin, büyük bütçeli güncel sanat etkinliklerinin bir numaralı disiplini. Bu durum fotoğrafın çağın getirdiği hız ve telaşa uygun bir teknolojiye sahip olmasından mı yoksa "ben çektim oldu"culuğa müsait bir alan olmasından mı kaynaklanıyor sence?

A F: İkisi de geçerli. Biraz önce söylediğim gibi, icadından kısa bir süre sonra herkesin kolayca yapabildiği bir şey haline geldi fotoğraf. Ama ben bu durumu fotoğrafın doğası olarak kabul ediyorum, bir sorun teşkil ettiğini düşünmüyorum. Yalnız, bir istisna var, o da aslında bir araya gelmiş amatörlerin kafa karışıklığı yaratıp kendi kendilerine sanatçı payesi biçmesi ve birilerini buna inandırması. Yoksa Instagram da harika bir buluş bence.

Ö C C: Ankara bir kent olarak nasıl bir malzeme fotoğrafçı için?

A F: Ankara'da olduğum zamanlar evde çekim yapıyorum.

Ö C C: İlham perileri bürokratik engellere takıldığından Ankara'da daha idmanlı olmak gerekiyor sanki...

A F: Ankara'da ilham perileri bile bürokrattır!

Ö C C: Fotoğraf atölyelerin de var. Sanal olmayan bir ortamda fotoğraf paylaşmanın heyecanı bambaşka olsa gerek. Öyle mi?

A F: Evet, bu çok önemli benim için. Kâğıda yazılmış bir mektup almak gibi.

Ö C C: Teşekkür ederim Alper, seni tüm Solfasol ekibi adına tebrik ediyor ve bu ilk serginde bol şans diliyorum.

A F: Çok teşekkürler...

Sinema Açık Havada Güzel! Ankara'nın Tek Açık hava Sineması Yeniden Açılıyor!

Adını bulunduğu mahalledeki otobüs durağına veren ama kendisi yıllardır kapalı olan harap haldeki Yücel Sineması gönüllülerin elbirliği ile onarılıyor. Zorunlu olan işler, 2 Mayıs'taki açılışa yetiştirilmeye çalışılan sinemada onarım ve iyileştirme çalışmaları açılış ardından da yaz boyu sürecek.

Mamak Dostlar Barınma Meclisi'nin çağrısı ile Mamak Dostlar Mahallesi Sinema Durağı önündeki Yücel Sineması'nda başlatılan onarım işi İşçi Filmleri Festivali açılışına yetiştirilmeye çalışılıyor. 12 Eylül 1980'deki askeri darbe sonrası Yılmaz Güney Filmleri gösterilmesi gerekçe gösterilerek çıkan olaylar ardından kapatılan Yücel Sinemasının 3 Mayıs 2014 akşamı yeniden açılış filmi yine bir Yılmaz Güney filmi olan "Umut" olacak. Sinemanın programında daha sonra gösterilecek bir diğer film ise Yücel Sineması tarihinde en çok gişe yapmış olan Sergio Leone'nin yönettiği 1966 yapımı 'Spagetti Western' tarzındaki filmi "İyi, Kötü, Çirkin". Bu filmin gösterilmesi sinema sahibinin sinemanın yeniden açılması için tek şartı olmuş. Yücel Sineması'daki tüm gösterimler ücretsiz olacak. / Solfasol

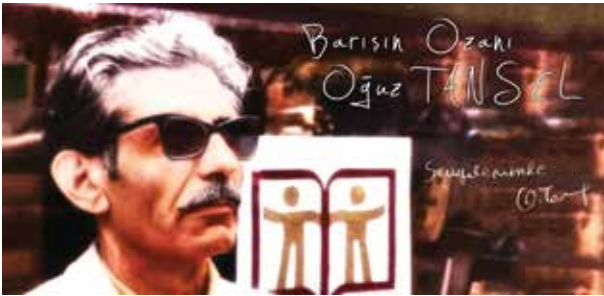
Oğuz Tansel Yazın Ödülü Bu Yıl Nilay Yılmaz'ın...

Emre Çelebi

Oğuz Tansel Yazın Ödülü bu yıl Nilay Yılmaz'ın "Türk Çocuk Edebiyatı Kitaplarında Çocuk Gerçekliğine Eleştirel Bir Bakış" adlı araştırma- inceleme dosyasına verildi. Ödül ile ilgili yapılan açıklamada Yılmaz'ın ödüle layık görülen eserinin çocuğun nesnelleştirilmesi yerine öznelleshtirilmesinin gereğini vurgulayan, çok kapsamlı ve daha önce yapılmayan bir çalışma olduğuna dikkat çekildi.

18 Nisan 2014 tarihinde Çankaya Belediyesi Çağdaş Sanatlar Merkezi'nde yapılan ödül töreni çok sayıda sanatçı ve Oğuz Tansel severini bir araya getirdi.

Solfasol olarak izleyici olarak katıldığımız ödül töreninde Nilay Yılmaz'ın yaptığı ve aşağıda yer verdiğimiz konuşması katılımcılardan büyük alkış aldı...

"Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, deve tellal iken, pire berber iken, herkes hamam içinde, tez yazıp terler iken... Ben diyeyim şu fakülteden, siz deyin şu bölümden, uçtu uçtu bir kuş uçtu, kuş uçmadı, tez uçtu, tez uçmadı umut uçtu, umut uçmadı Nilay uçtu. Uçar mı uçmaz mı, yazar mı yazmaz mı demeye kalmadan; biri kaptı maşayı, biri kaptı meşeyi, dolandım durdum dört köşeyi... Gösterdiler bana kapı ardındaki köşeyi.

Vay ne köşe, bu köşe! Dil dolanmaz, ağız varmaz başa gelen bunca işe. Bu köşe benim köşem, bu köşe benim köşem derken, iki tekerlekleyip üç yuvarlarken yukarıdan sökün etmez mi Paşaların Paşaları. Ateşe başlamaz mı topları... Hemen bir delik bulup attım kendimi dışarı. Ardından söylenen sözlerin önü var, arkası yok, gömleğimin yeni var, yakası yok... Sabır da bir huydur, suyu var taşı yok. De gel sabreyle, sabreyle... İyi ama, susuzla sabırsız ne yapar? Ya bir kuyu kazar, ya dolaşır çarşı pazar. Ben de ateş yürek, çıktım pazara. Mevlam uğratmasın iftiraya nazara.

Yürüdüm yürüdüm vardım bir bağa, daldım bir konağa. Vay sen misin dalan, herkese gözbağı çözen masallar anlatan. Kimi tuttu kolumdan, kimi tuttu bacağımdan. Attilar beni bir dağa. Toplandılar başıma. Kimi ince eğirip sık dokudu. Kimi yukarıdan atıp aşağıdan tuttu. Kimi tavşana kaç, taziye tut dedi; kimi ağzını yum, dilini yut dedi. Kimi kah nalına, kah çivisine vurdu, kimi süt dökmüş kedi gibi oturdu. Kimi her işe karıştı, kimi birbiriyle yarıştı. Kimi akıntıya kürek çekti, kiminin kirdiği ceviz kırkı geçti. Hay dedim, huy dedim. Herkesi olduğu gibi kabul edip devam ettim.

Bağdan çıktım çayıra. Hay bana, vay bana. Vay başıma, hay başıma; bu yol bitecek gibi, tükenecek gibi değil. Az gittim, uz gittim, dere tepe düz gittim. Çayır çimen geçerek, umut düş biçerek, soğuk sular içerek, yedi yılla bir güz gittim. "Ahh Anka kuşu bir konsa başıma, alsa beni kanadına, götürse Kaf Dağına"... demeye kalmadı, bir de ne göreyim? Adıyla sanıyla, yeşiliyle alylla Zümrüdü Anka. Kaf Dağının ötesinden, süzüm süzüm süzülüp geliyor. Bakın hele, ne maval, ne martaval, işitilmedik bir masal. Tadı, ancak bunu anlatıp ondan özgürleşmekle çıkar. Dil bu masalı okur, yürek tartar."

...

Ahh, Zümrüdü Anka kuşum... Onun kanat çırpışlarını ilk kez babaannemin masallarında duydum ben. Küçük olduğum, ufak olduğum, top oynayıp masallara acıktığım dönemlere rastlar onun evvel zaman masalları. 10 yıl devam eder develerin tellalların, perilerin yaşamımdaki varlığı. 80'li yıllarda ise artık Zümrüdü Anka kuşunun kanat sesleri zar zor duyuluyor olsa da, yine de hissettirir kendini. Her akşam elektrik kesintisi olduğunda, babamın çarşafardan kurduğu derme çatma perdedeki gölge oyunlarından yansıtır ışığını. Ve bu defa ölemez dikenleri Karagöz-Hacivat'ın sözlerinde yeşerir; annemin renkleriyle can suyunu alır.

Ve kardeşimle ben, anlarız ki, Kaf Dağı hiç de o kadar uzak diyarlarda değildir. Çünkü Kaf Dağı, onu içinde... yüreğinde taşıyanların, her zaman yanındadır. Gücün, bilgeliğin, saflığın, adaletin ve sadakatin timsali olan Zümrüdü Anka, Kaf Dağı'na yolculukta yanarak ölse ya da yakılarak öldürülse bile, kendini küllerinden yeniden yaratacaktır; onun kanat seslerini duyabilenleri karanlık uykulardan uyandıracak, onların gözbağlarını her zaman açacaktır. Çünkü devran, her zaman değişime ve dönüşüme döndürür. Umudu taçlandırandır. Kaf Dağı, önünde yükselen dağlara rağmen, ardından doğan güneşi, ona inananlara her zaman gösterebilir.

**Hayatı boyunca Kaf Dağı'nı içinde yükselten, Zümrüdü Anka kuşunun kanatlarından hiç inmeyen, Oğuz Tansel... Sizin adınızı taşıyan bu ödülü almak benim için onur vericidir. Siz... yaratıcılığını, sadece sanat bağlamında değil, toplumsal sorumluluk, eşitlik ve adalet için... ezilenler için... insana dayatılan düzenle mücadele için... yitirdiğimiz yasalar için... özgürleşmek ve özgürleştirmek için kullanan bir neslin temsilcisisiniz. Kaf Dağı'nı uzaklarda değil, yanı başında, kendi içinde ve duruşunda bulanlardansınız. İdeolojisini yapıtlarında yaşatanlardansınız...

Nilay Yılmaz'ın çalışmalarına www.nilayyilmaz.com ve www.sihirliidegnek.org adreslerinden ulaşabilirsiniz.

IX. ULUSLARARASI İSÇİ FİLMLERİ FESTİVALI

HER YER FESTİVAL
HER YER DİRENİŞ
1-8 MAYIS 2014
İSTANBUL - ANKARA - DİYARBAKIR - ÜMRÜ

GÖSTERİM SALONLARI
AVRUPA
FRANZİS KÜLTÜR MERKEZİ | YESİLCAM SINEMASI
AYYALDI KİTAP SINEMA SALONU | İSTANBUL HALKALI
ANADOLU
BARIŞ MANİÇİ KÜLTÜR MERKEZİ
KADIMCI HALKALI | NAZIM HİKMET KÜLTÜR MERKEZİ
DÖN KİTAP DİJİTAL MERKEZİ

DÜZENLEYEMER
DÖN KİTAP | DÖN BEY SAĞLIK
DÖN ANKARA MECLİSİ | DÖN ÇEMAL | DÖN BEYİN
DÖN İZMİR MECLİSİ | DÖN İZMİR MECLİSİ | DÖN İZMİR MECLİSİ
DÖN İZMİR MECLİSİ | DÖN İZMİR MECLİSİ | DÖN İZMİR MECLİSİ

GÖSTERİMLER ÜCRETSİZDİR

www.izci.org.tr

Ankara'da Mayıs Sergileri

Özgür Ceren Can
ozgurcerencan@gazetesolfasol.com

m1886 Sanat Projeleri

Antonio Cosentino, Deniz Aktaş, Eda Gecikmez, Ferhat K. Satıcı, Işıl Eğrikavuk, İnel İnal, Murat Tosyalı, Olcay Kuş, Pinar Öğrenci / Homo Homini Lupus ya da Yarın Unutmak

26 Nisan – 26 Mayıs

Fırat Arapoğlu küratörlüğünde gerçekleşecek olan "Homo Homini Lupus ya da Yarını Unutmak" sergisi şiddetin/otoritenin meşrulaştırılmasının nasıl işlediğini/ yöntemlerini/sonuçlarını görünür kılınmasına ve buna dair farkındalık yaratılmasına katkıda bulunmayı amaçlıyor.

Arapoğlu'nun sergiye dair metni şöyle: "İçinde bulunduğumuz dünya, korkakların birer lider, otokrat ve diktatör haline dönüşebildiği bir dünya. Korkak bir diktatörse, "nefretle" intikam almakta ve amacı şiddeti genelleştirmek. Çünkü şiddet olgusu genelleştikçe halklar sinmeye başlarlar ve zayıflarlar. Bu zayıflığın aksi kutbunda zayıflayan her bir birey, otoritenin gücüne güç katar. Cesur ve kahraman olan halksa, bu niteliklerini bir temsili kişiye aktarır ve korkak/aptal hale gelir. Demokrasi, aklın önüne geçmeye başlar. Yaşamında kendi varlığı ve amacıyla ilgili hiçbir karar almamış insanlar, sizin için ve size rağmen karar almaya başlarlar. Hayatları boyunca ne yapacakları doktrinlerle ve kutsal kitaplarla söylenmiş insanlar, otorite karşısında ne yapacağını bilemez. Kendi bilinçlenme olasılığını düşünemeyecek kadar silik bir yurttas haline gelmiştir ya da getirilmiştir."

Torun

Cevahir Özdoğan / Pigiragamigitleger Megezagar Degeğigil

17 Mayıs – 6 Haziran

Cevahir Özdoğan ikinci solo sergisine ilgilendiği konuyla ilişkili olarak kuş diliyle "Pigiragamigitleger Megezagar Degeğigil" adını vermekte ve yüksek lisans tez sürecinde başlayıp hala devam eden araştırmalarına paralel olarak üretimini teknik açıdan montaj- kolaj- brikolaj anlayışına dayanan, birbiriyle ilişkili(siz), farklı zaman dilimlerine ait, farklı imgelere referans veren ve herhangi bir anlatımsal kaygı gütmeyen bir ifade biçimi üzerine üretirken yapıtlarını "şey"lerin kendisinde yarattığı "affect" temelli konumlandırıyor. Araştırma konusunun başlangıçta rastlantısal bir dürtüyle meraka dönüşürken kodları keşif sürecinin bir parçası olan bu sergisinde genel olarak tarih, arkeoloji, mimari, metafizik gibi alanlarda piramitleri merkeze alarak ilgilenmektedir. Sanatçı sergisine icabet edenlere astral seyahat vaat ediyor. Tüm insanlar, cinler, şeytanlar ve ruhlar davetlidir.

Salt Ulus

Gülsün Karamustafa / Vadedilmiş Bir Sergi

22 Nisan - 21 Haziran

Adını, Gülsün Karamustafa'nın "Vaat Edilmiş Resimler" (1998-2004) serisinden alan "Vadedilmiş Bir Sergi", Karamustafa'nın iki farklı sanatsal varoluş biçiminin; yerel sanat izleyicisi düşünülerek yapılmış resimleri ile daha deneysel bir yönde ilerleyen sanat pratiğinin buluşma noktasının altını çizer. SALT Ulus için yeniden düzenlenen sergi, sanatçının 70'lerin sonundan günümüze dek üretmeye devam ettiği resim, kolaj, enstalasyon ve video işlerini içerir. Karamustafa'nın göç, yerellik, kimlik, kültürel farklılık ve toplumsal cinsiyet gibi konuları tekrar tekrar farklı açılardan ve çeşitli mecralar üzerinden ele alması, 40 yılı aşkın sanatsal pratiğinin döngüsel özelliğine işaret eder. "Vadedilmiş Bir Sergi"nin yapısını, sanatçının pratiğindeki bu sarmal hareket oluşturur.

Foto: Erwin Olaf / Anlatılmayanın Güncesi Sergisinden

Galeri Siyah Beyaz

Gülsün Karamustafa / Uzun Sürmüş Bir Hikaye

25 Nisan – 21 Mayıs

Eserler "Zamanlar Olduğu Gibi", "Vaat Edilmiş Resimler", "Çevrimiçi Tapınak", "Tılsım/Talisman" "Annem İçin" gibi farklı işleri içerisinde barındıran bir aradalık ile sergileniyor. Bu işlerden birkaçı şu şekilde özetlenebilir; Karamustafa, doksanlı yılların ortasında ortaya çıkan resimleri "Vaat Edilmiş Resimler" başlığı altında toplamıştır. Bu çalışmaların ortaya çıkmasındaki rolünün sadece uygulayıcılık olduğunu söyleyen sanatçı, bazı ikonlara "insan elinden çıkmamış olma" niteliği atfeden imgeyi doğrudan betimlenen kişiliğin varoluşuyla ilişkilendiren 'acheiropoietia' kavramına bir referans veriyor.

"Tılsım/Talisman", İstanbul'un alt kültürleri üzerine yapılmış en ilginç fakat bitmemiş bir çalışma olan Reşat Ekrem Koç'un İstanbul Ansiklopedisi'nin E harfinde yer alan EBUZER (Safranbolulu Pasacı) – Hırsız, katil diye başlayan maddesinden esinlenerek gerçekleştirilmiştir. "Çevrimiçi Tapınak" ise internet üzerinden satın alınmış sütunları ve renkli porselen kuş figürlerini bir araya getiriyor.

Atlas Sanat Galerisi

Mustafa Salim Aktuğ / Böyle Bir Şey

6 Mayıs – 20 Haziran

Yaşamın her alanından etkilenecek çoğunlukla düşey-yatay ve diyagonal fırça tuşlarıyla kurguladığı soyut resimleriyle tanınan Aktuğ, iki yıl önce açılan geniş kapsamlı retrospektif sergisinden sonra gerçekleştirdiği çalışmalarını, 'Böyle Bir Şey' başlığı altında topladı. Monochrome-tek renk ya da o rengin tonları kullanılarak farklı derinlik, ritim ve renk enerjileri üzerinde yoğunlaştığı resimlerinde ince bir duyarlılık ve sonsuzluk etkisini mümkün kılan sanatçı, iç dünyasında yer alan varlıklarla ilgili kavramların soyut aktarımlarına uzandı. Aktuğ'un yağlıboya, akrilik ve kolaj tekniklerini uyguladığı bu resimleri, Atlas Sanat Galerisi'nde izlenebilir.

Cer Modern

Erwin Olaf / Anlatılmayanın Güncesi

29 Nisan – 15 Temmuz

Erwin Olaf'ın sanatı, kolay belgeliği reddeden gözden kaçan ve örtülü söylenmemişler üzerine kuruludur. Olaf, sanatçı kimliğini ve markalaşan imzasını son derece stilize ve kurnaz bir şekilde görüntülerken sosyal konuları, tabuları ve burjuva klişeleri ele almaktadır. Keskin estetik sezgisıyla Olaf, izleyiciyi bilinçle tasarlanmış ve gizlenmiş tematik alanının içine davet eder; oysa sonunda, onun sıra dışı tarzının dramatik görsel ve duygusal etkisini teslim etmeyi asla kaçırmaz. Olafçı bir yöntemle belirlediği konularını görsellik ve ışık tasarımıyla mükemmel bir kompozisyon içinde kurarak çağdaş yaşamın özünü yakalar. CerModern, sanatçının son iki yılda ürettiği iki

serisini Ankara'lı sanatseverlerle buluşturuyor. Berlin ve The Keyhole serilerini içerecek olan seçki, Olaf'ın kuramsal çizgisini sosyo-politik bir manevraya dönüştürüyor.

Kav Genç Sanat

Barış Can Aksakal, Yiğit Can Alper, Oğuz Kaleli / Genç Etki 13

7 Mayıs – 31 Mayıs

Barış Can Aksakal, cam üzerinde uygulanması zor figürlerle başa çıkarken, sıcak bir taş haline getirildikten sonra detaylarının işlendiği ve kendi içinde yalın; fakat etkili mesajlar veren eserlerini sunuyor. Cam eser, sürecin hatasız işlemesi gerektiği ve yalnız çalışmanın imkânsız olduğu uzun denemelerin ardından ortaya çıkıyor ve yalnızca obje olarak öğretide bulunmasının yanında, zaman, verim ve paylaşmak üzerine işleyenine ve izleyenine de büyük dersler veriyor. Yiğit Can Alper, makinelerle gönderme yaparak devingen kompozisyonlarla sertlik, katılık, sıkışmışlık, kirlenmişlik, donukluk, doğanın içine işlenmişlik olgularını doku, leke, çizgi gibi plastik değerlerle çözümlüyor ve kompozisyonun bütününde biçimi, ritmi ve devingenliği gözeterek, resimlerini monokrom bir yapıda geniş ton skalasıyla harmanlıyor. Oğuz Kaleli ise, çağdaş düşünce ve değer yargılarıyla günümüz insanını ve mekânlarını kendi penceresinden görsel ve eleştirel bir tavırla ortaya koyuyor. Kompozisyonlarında kendisini, objelerin üzerinde modellerken, modern yaşantının insan üzerindeki etkilerine de gönderme yapıyor ve ana tema olarak insanın modernizm esiri değil, modernizmin insanın hâkimiyeti altında olduğunu anlatmayı amaçlıyor.

KALE MAHALLESİ
KOYUNPAZARI SOKAK
NO: 60
0312 324 09 31

Bu Festival Kaçmaz!

Tiyatro, fotoğraf sergisi, kahkaha yogası, organik mutfak, yapımıcılık atölyesi, film okuma, dans, söyleşi, panel... Uçan Süpürge Uluslararası Kadın Filmleri Festivali 8-15 Mayıs tarihleri arasında Ankaralıları 108 filmin yanı sıra bütün bu etkinliklerle de selamlayacak.

8-15 Mayıs tarihleri arasında gerçekleşecek olan 17. Uçan Süpürge Uluslararası Kadın Filmleri Festivali bu yıl yine dopdolu bir programla baharı karşılamaya hazırlanıyor.

Uçan Süpürge Uluslararası Kadın Filmleri Festivali bu yıl 42 ülkeden 108 filmi izleyicilerle buluşturacak. 16 bölümden oluşan festival programında Rotterdam, Toronto, Cannes, Berlin gibi dünyanın önemli festivallerinde yarışan yepyeni filmler Ankaralı sinemaseverleri bekliyor. Festival bu yıl Türkiye'den ve dünyadan yaklaşık 100 konuk ağırlamaya hazırlanıyor.

Festival programının tanıtımı 26 Nisan Cumartesi günü saat 17.00'de Kuğulu Park'ta Basın Toplantısı ile duyurulacak.

Festivalin bu yılki ödülleri 8 Mayıs'ta Ankara Devlet Opera ve Bale Sahnesi'nde gerçekleşecek olan Açılış Töreni'nde sahiplerini bulacak. "Uçan Süpürge Onur Ödülü" Türkiye Sineması'na 1950'li yıllardan itibaren emek vermiş, 170'den fazla filmle beyazperdede görünmüş bir yıldız, Muhterem Nur'a veriliyor. "Bilge Olgaç Başarı Ödülleri" ise farklı dallarda altı kadına verilecek: Sinema yazarı Alin Taşçıyan, kurgucu Çiçek Kahraman, sanat yönetmeni Natali Yeres, yönetmen Nezahat Gündoğan, oyuncu Şebnem Sönmez ve yapımcı Zeynep Özbatır Atakan. "Tema Ödülü" ise LİSTAG ve "Benim Çocuğum" belgeseline gidecek.

ZEYNEP ÖZBATIR'la KADINLAR İÇİN YAPIMCILIK ATÖLYESİ

Yapımıcılık alanında kadınların var olabildiğini, sinema sektöründe sözünün geçtiğini kanıtlayan yapımcı Zeynep Özbatır Atakan bu yıl Bilge Olgaç Başarı Ödülü'nün sahiplerinden biri olarak festivalin konuğu olacak. Festival programı kapsamında YapımLab işbirliğiyle 9 Mayıs'ta Zeynep Özbatır Atakan'ın moderatörlüğünde "Kadınlar için Yapımıcılık Atölyesi" gerçekleştirilecek.

SİYAD VE FIPRESCI'NİN BAŞKANI ALİN TAŞÇIYAN'la FİLM OKUMA ATÖLYESİ

SİYAD'ın ilk kadın başkanı olarak Türkiye sinema tarihine adını yazdıran Alin Taşçıyan geçtiğimiz günlerde FIPRESCI Başkanlığı'nı da devraldı ve bu göreve seçilen ilk kadın oldu. Alin Taşçıyan sinema yazarlığına getirdiği feminist yorumla kadınların beyazperdedeki temsiline başka türlü bakmanın mümkün olduğunu gösteren, film tarihini ve teorisini en iyi bilen eleştirmenler arasında sayılıyor. Bu işe gönül vermekle kalmayıp kadınların bu mesleği seçmesinde rol modeli olan, film eleştirmenliğinin ilk koşulunun sinemayı sevmek olduğuna hep yürekten inanan Alin Taşçıyan, 17. Uçan Süpürge Uluslararası Kadın Filmleri Festivali'nde Bilge Olgaç Başarı Ödülü alacak. 10 Mayıs'ta ise SIYAD işbirliğiyle "Kadınlar için Film Okuma Atölyesi" yapacak.

KUSURSUZLAR'IN SENARİSTİ EMİNE YILDIRIM'la KADINLAR İÇİN SENARYO ATÖLYESİ

2011'de Canavarlar Sofrası'na birlikte imza atan Ramin Matin ve Emine Yıldırım, Antalya Altın Portakal Film Festivali'nde En İyi Film ödülünü alan filmleri "Kusursuzlar" ile festivalin bu yılki konukları arasındalar. Kusursuzlar, 30'lu yaşlarını süren iki kız kardeşin travmatik ilişkisini odağına alıyor. Filmin senaristi ve yapımcısı Emine Yıldırım 11 Mayıs'ta Senaryo Atölyesi gerçekleştirecek.

"KADINLIK HALLERİ" ATÖLYELERİ

Festival haftası boyunca her gün Buğday Derneği işbirliğinde atölyeler gerçekleştirilecek. Festival programının en keyifli bölümlerinden biri olan "Kadınlık Halleri"nde herkese uygun bir atölye var. Nihal Poyraz Temürcü ile "Doğal Merhem Yapımı", Arzu Çol ile "Tohumu Pişirmek: Bir Arzu Nesnesi Olarak 'Yemek'in Tarihi", Eda Atay ile "Gülme Yogası", Elif Zilan ile "Büyülü Dans", "Dişil Enerji Aktivasyon Atölyesi", Canan Tüzel Okyay ile "Enerji ve Farkındalık için Fiziksel Devinim ve Dans", Esra Debrelî Deniz ile "Hikayelerle İçe Yolculuk" festival izleyicileri için olduğu kadar festival ekibi için de keyifli bir deneyim vaat ediyor.

DİRENİŞ'İN KADINLARI FOTOĞRAF SERGİSİ

Festival programında her yıl farklı bir sergiye yer veren Uçan Süpürge Uluslararası Kadın Filmleri Festivali bu yıl "Direniş'in Kadınları Sergisi"ne ev sahipliği yapıyor. SolfaSol gazetesi işbirliğiyle gerçekleştirecek sergi 10-17 Mayıs tarihleri arasında Goethe Institut Ankara'da (Alman Kültür Merkezi) ziyaret edilebilir.

BuluTiyatro'dan Uçan Süpürge'ye Özel Temsil: EVİM! GÜZEL EVİM!

2012 yılında Uçan Süpürge Bilge Olgaç Ödülü'nü alan Füsün Demirel, bu kez yeni oyunu Evim! Güzel Evim! ile festivale konuk oluyor. Demirel'in uzun bir aradan sonra tiyatro sahnelerine döndüğü bu oyun, BuluTiyatro tarafından Ebru Nihan Celkan'ın rejisiyle seyirciyle buluşuyor. "Evim Güzel Evim" 13 Mayıs'ta Yenimahalle Belediyesi işbirliğiyle, 14 Mayıs'ta da Altındağ Belediyesi işbirliğiyle mahallelerde sahnelenecek.

Festival Programı için: <http://festival.ucansupurge.org/turkce/index.php>

Uçan Süpürge

Tel: 0312 427 00 20

Faks: 0312 466 55 61

E-posta: festival@ucansupurge.org

SOLFASOL
Ankara'nın Gayriresmi Gazetesi
Mayıs 2014
37. Sayı
Ayda Bir Yayınlanır.

Editörler
Mehmet Onur Yılmaz,
Murat Dirican, Tanju Gündüzalp
Gönüllü Alan Editörleri:
Haber: Aydın Bodur, Efecan Tan,
Özge Altınyayla
Kültür-Sanat: Sibel Durak,
Özgür Ceren Can
Spor: Kübra Ceviz
Web Sayfası: Can Mengiliböri, Onur Mat
Yayına Hazırlayanlar
A. Şebnem Soysal, Akın Atauz,
Aktan Acar, Arif Şentek, Aydan Çelik,
Aydan Özkiş, Ayhan Çelik,
Besim C. Zirh, Birol Özdemir,
Cemre Kutluay, Dile Kılınç, Doğanç Mirza,
Ebru Baysal, Emine Onaran İncirlioğlu,
Emrah Kırımsoy, Engin Aygün,
Enver Arcak, Erhan Muratoğlu,
Eren Aksoyoğlu, Ezgi Koman,
Fahri Aksirt, Gözdem Üner Tubay,
Gülistan Aydoğdu, Hülya Demirdirek,
M. İhsan Doğan, Mehmet Öz,
Mert Seymen Renkmen, Nermin Atılkan,
Nur Yılmazlar, Özge Akkoyunlu,
Özlem Mengiliböri, Özsel Bebeli,
Selcan Kula, Selda Bancı, Selda Tuncer,
Sine Çelik, Sümeyra Ertürk,
Tuğba Dirican, Umut Güner,
Umut Koşan, Vedat Gün,
Zeynep Alica, Zeynep Ö. Yılmaz
Katkı Verenler
A. Akın Akyol, Ahmet Çinici, Ahmet Say,
Alper Fidaner, Alper Şen, Aydan Balamir,
Ayşegül Çelik, Barış Karacasu,
Berivan Eliş, Burcu Ballıktaş,
Burcu Öztürk, Burcu Cüra,
Burkay Doğan, Bülent Atamer,
Canberk Gürer, Celal Musaoğlu,
Ceren Ergenç, Ceyhan Temürçü,
Demet Gülççek, Deniz Enli,
Deniz Gümüşel, Dilem Koçak,
Eloise Dhuy, Emre B. Altınok,
Emre Çelebi, Erhan Akça, Ezgi Tuncel,
Ezo Demir, Faruk Şahin, Ferdan Ergut,
Fethi Yıldırım, Funda Şenol Canteke,
Gamze Güzen, Gizem Gürer, Gök Tamer,
Gökçer Tahincioğlu, İ. H. Polat,
Kemal Özdiç, Mahir Ünsal Eriş,
M. Ali Çetinkaya, M. Atakan Foça,
M. Emin Boyacıoğlu, Melike Kuş,
Mert Anıl Eren, Mithat Sancar,
Murat Meriç, Murat Sevinç,
Murat Tangal, Necati Koçak, Nefin Pera,
Nihal Poyraz Temürçü, Olcay Koşan,
Olgu Yiğit, Onur Bolat, Ozan Küçükusta,
Özge Çağlar, Özgür Cengiz,
Özgür Yalçın, Özhan Değirmencioglu,
Rabia Ç. Çavdar, Remzi Altunpolat,
Ruşen Ö. Özcan, S. Erdem Türközü,
Sebati Ladikli, Selçuk Atalay,
Sema Alban Atamer, Serdar Gülsöken,
Sevinç Başköy, Sinan Yusufoglu,
Şehnaz Azcan, T. Tolga Özçelik,
Ufuk Altınay, Yaşar Seyman,
Yılmaz Angay
Teşekkürler
Ahmet Çomak, Aklen Muaf, Alper
Fidaner, Günderem Çocuk, Yatağan İşçileri
Logo Tasarım
Aydan Çelik
Grafik Tasarım
Aktan Acar, Çağrı Ürünay, Ezgi Koman,
Gülru Höyük, Volkan Uysal
Sahibi ve Sorumlu Yazı İşleri Müdürü
Mehmet Onur Yılmaz
Yayın İdare Merkezi
Büklüm Sokak No:44/4
06680 Kavaklıdere / ANKARA
Tel - Faks: 0 312 437 76 41
bilgi@gazetesolfasol.com
Abonelik İçin
www.gazetesolfasol.com
abone@gazetesolfasol.com
0 536 956 64 26
0 533 653 32 75
İstanbul Temsilcisi
Alper Şen
Tel: 0 537 683 94 70
Basım Yeri
Tarcan Matbaacılık Yayıncılık Sanayi
Zübeyde Hanım Mahallesi
Samyeli Sokak No.15
İskitler Altındağ/Ankara
Tel: (0312) 384 34 35 - 36
Fax: (0312) 384 34 37
tarcanmatbaasi@hotmail.com
Basım Tarihi
29.04.2014
ISSN: 1301-8655
Yerel Süreli Yayın
4.000 Adet Basılmıştır

Mayıs'ta Ankara

01 Mayıs
EMEK ve DAYANIŞMA GÜNÜ | 10.00
Tren Garı | Sıhhiye&Kızılay

04 Mart – 02 Mayıs
SERGI | Kötülük Çiçekleri | Aslı Işıksal |
Atlas Sanat Galerisi | Cinnah Cad. No:
19/1 06690 Çankaya

06 Mayıs-20 Haziran

SERGI | Böyle Bir Şey | Mustafa Salim Aktuğ | Atlas Sanat Galerisi |
Cinnah Cad. No: 19/1 06690 Çankaya

07 Mayıs – 15 Haziran
17. ULUSLARARASI ANKARA CAZ FESTİVALİ |
MEB Şura Salonu, Samm's
Bistro, Armada, Bilkent,
Congressium, ODTÜ KKM

08 Mayıs

BİSİKLET TURU | Uçan Süpürge Kadın Filmleri Festivali Açılış Turu |
Güvenpark | 19.00-23.00

KONSER | Ceylan Ertem | If Performance Hall | Tunus Caddesi 14/A |
23.00

16 Mayıs

KONSER | Cumhurbaşkanlığı Senfoni Orkestrası | Fazıl Say Biistanbul
Senfonisi | Talatpaşa Bulvarı No:38 Opera | 20.00

22 Mayıs

KONSER | Pink Martini | ATO Congressium | Söğütözü Caddesi No:1/A
Çankaya | 20.30

23 Mayıs

KONSER | Şevval Sam | Joly Joker Ankara | Kızılırmak Sokak No:14
Kızılay | 22.00

24 Mayıs

GÖKYÜZÜ | Bu sene ilk kez gözlemleyeceğimiz bir meteor yağmuru
maksimum gecesi! Saçılma (radyan) noktası Camelopardalis (Zürafa)
takımıyıldız içerisinde ve 6 Mayıs tarihinde, Dünya'nın 24 Mayıs'ta
bulunacağı noktadan geçmiş olacak olan 209P / Linear kuyruklu yıldızın
kalıntılarını barındırıyor olacak. | A.Ü. rasathanesi

AFSAD

(Bestekar Sokak No: 28/21 Kavaklıdere) www.afsad.org.tr
Mayıs | AFSAD 17. Ulusal Sergi –Şiddet-

AST

(İzmir Cad. İhlamur Sokak, No:7, Kızılay) www.ast.com.tr
AkademiAST | Beş Para Etmez Varyete | Halktan Biri | Selamün Kavlen
Karakolu

CERMODERN

(Altınsoy Caddesi, No: 3 Sıhhiye) www.cermodern.org

14 Nisan – 14 Mayıs | Sergi | Candaş Şişman | OII - Sıfırbirbir

29 Nisan – 15 Temmuz | Sergi | Erwin Olaf | Anlatılmayanın Güncesi

06 Mayıs – 20 Temmuz | Picasso: Doğduğu Evden Gravür ve
Seramiklerle

ESKİYENİ

(Sakarya Caddesi, İnkılup Sokak 6/A) www.eskiyenibar.com

1 Mayıs | **Konser** | Kara Güneş&Mübin Dünen | 21.00

Her Salı | Müzik | ROCK-M Government (SBF Hocaları) | 22.00

Her Çarşamba | Müzik | Alakarga | 21.00

Her Cuma-Cumartesi | Müzik | Eski-Yeni Şarkılar | 20.30

KA FOTOĞRAF GELİŞTİRME ATÖLYESİ

(Güneş Sokak, 17/5 Çankaya) www.kaatolye.com

05 – 10 Mayıs | Temel Fotoğraf Atölyeleri | Açık Atölye | 00.00

NEFES

(Sakarya Caddesi, Üst geçit ayağı, Kızılay) www.nefesbar.com

09 Mayıs | Konser | Niyazi Koyuncu | 21.30

12 Mayıs | Konser | Liman | 21.00

Her Cuma | Alper Fidaner ile Eski45likler | 20.30

Her Cumartesi | Murat Meriç ile Eski45likler | 20.30

ORTA DÜNYA

(Kızılırmak Sokak, No:35/3, Kızılay)

Her Zaman | GO oynamak için

Bisiklet Park Yeri vardır

PAB

(Perşembe Akşamı Bisikletçileri, Ankara)

Her Perşembe | Güvenpark | 20.00

SARKAÇ cafe

(Bayındır-2 Sokak No:62 Kızılay)

TAYFA kitapkafe

(Selanik Caddesi 82/32 Kızılay) www.tayfa.com.tr

Her Pazartesi (5-12-19-26 Mayıs) | Tayfa Film Günleri | 19.30

Permakültür Cumartesi Buluşmaları | 14.00

19. Türkiye Korolar Şenliği

Türkiye Polifonik Korolar Derneği'nin düzenlediği 19. Türkiye Korolar Şenliği
16-25 Mayıs 2014 tarihleri arasında Nazım Hikmet Kültür Merkezi'nde gerçekleştirilecek.

Türkiye'nin en geniş katılımı çoksesli koro şenliği olma özelliğini taşıyan şenliğe bu yıl yüze yakın koro katılmakta. Şenliğe katılan korolar hem yaş grubu olarak (çocuk,gençlik,yetişkin koroları), hem de bünyesinde buldukları kurumlar bakımından (müzik eğitimi ana bilim dalı, konservatuvar, ilk ve ortaöğretim kurumları, üniversite, STK koroları) büyük bir çeşitliliğe sahip.

Müzik eğitimcileri ve akademisyenlerden oluşan değerlendirme

kurulunun çeşitli sanatsal ölçütlere göre her koroyu titizlikle değerlendirdiği şenlikte, hiçbir koro bir diğeri ile karşılaştırılmıyor.

Yarışma niteliği bulunmayan bu etkinlikte her koro en yüksek puanı aldığı sanatsal ölçütte ödüle layık görülüyor. Türkü düzenlemelerinden caz eserlerine ve klasik müziğin hemen her dönemine uzanan çoksesli koro eserlerinin keyfine varmak isteyen herkese şenlik açık ve tüm konserler ücretsiz olacak.

Şenlik programı derneğin polifonik.org adlı web sayfasında önümüzdeki günlerde görülebilir. Katılımcı korolar ve şenlik detaylarını içeren kitapçık, çeşitli müzik yayınları ve koroların konser kayıtları şenlik süresince Nazım Hikmet Kültür Merkezi'nde kurulacak stantlardan temin edilebilir.

NHKM : Mehmet Akif Ersoy Mahallesi, Bağdat Caddesi, No:50, Yenimahalle.

Ankara haydi, koro dinlemeye!

1 MAYIS'TA

milliyetçiliğe, cinsiyetçiliğe, tek sesliliğe, kapitalizme,
militarizme, türcülüğe, doğa katliamına, heteroseksizme,
gerontokrasiye, zulme ve baskıya karşı

YÜRÜYÜRÜZ

ANTI OTORİTER BLOK

KAOS GL, GÜNDEM ÇOCUK, ÖTEKİ BİSİKLET,

SOLFASOL, ANKARA HAYVAN ÖZGÜRLÜĞÜ AKTİVİSTLERİ,

AKLENMUAF, TAÇANKA ANARŞİST KOMÜNİST KOLEKTİF, PEMBE HAYAT,

ANKARA ANARŞİ İNSİYATİFİ

ANKARA TREN GARI ÖNÜ
1 MAYIS MİTİNG MEYDANI - Saat: 10.00